COLECȚIA ROMANTIC

Rosemary Carter

189

TREZIREA LA VIAȚĂ

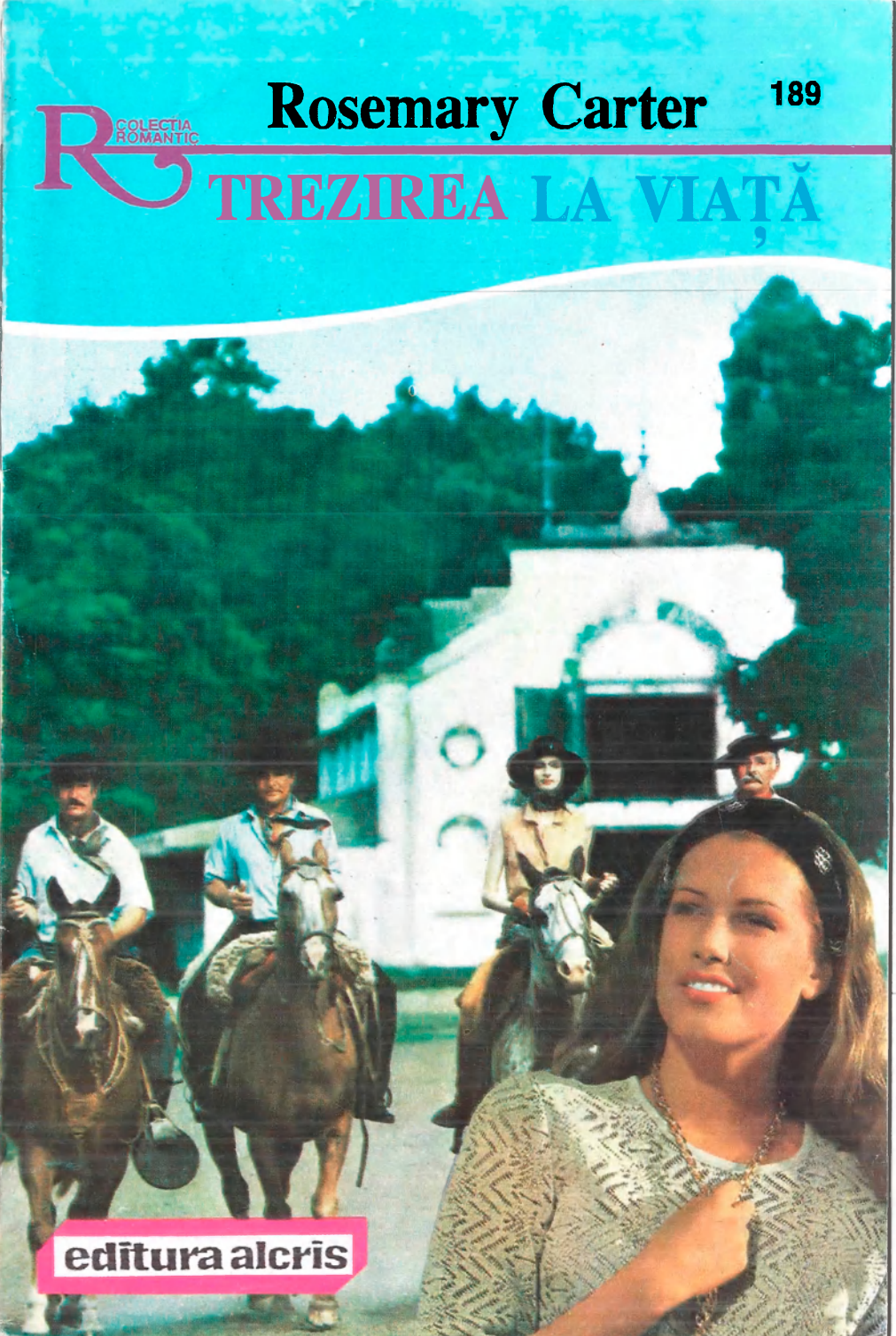

editura alcris

ROSEMARY CARTER

TREZIREA LA VIAȚĂ

ALCRIS

Coperta : ANDY

© 1979, Rosemary Carter

THE AWAKENING

Harlequin S.A.

În românește de : Irina Trandafirescu
Toate drepturile asupra acestei ediții în limbo română aparțin editurii ALCRIS.

– Nu mă poți obliga.

– Ți-am mai arătat cum procedez, spuse el zâmbind. Mi-ai apreciat metodele ? Vrei din nou să mă provoci ?

– Nu, bineînțeles că nu.

– Nu poți fi cinstită nici măcar cu tine, nu-i așa ?

Editor : Aurelian Micu Andy
Consilier editorial : Traian Iancu
Lector : Angela Vasile

ISBN 973-580-179-5

Colecția „ROMANTIC"

CAPITOLUL 1

Era miezul zilei şi Robyne Sloan se întorcea de la râu. Era cu fruntea umedă şi respiraţia întretăiată, pentru că drumul era accidentat şi ea ducea o găleată plină cu apă. Privi îngrijorată spre cerul african lipsit de nori. Dacă ar putea ploua ! Se împlinise deja o lună de când îi se tăiase apa. Ploaia le-ar fi permis creşterea recoltei şi deci, plata facturilor. Factura de apă avea să fie plătită prima...

– Robyne ! Robyne !

Fratele ei de cincisprezece ani cobora panta.

– Uite, Robyne, o scrisoare ! E pentru tata.

El îi întinse plicul. Robyne se încruntă, privind scrisul necunoscut. Expeditorul nu trebuia să afle... Mai târziu, se întrebă de ce-i venise acest gând.

Ea citi repede scrisoarea. Văzând chipul surorii sale, Micky se îngrijoră.

– Ce este, Rob ?

– Nu ştiu. Lasă-mă să mă gândesc...

Fata deveni palidă, deşi chipul ei era bronzat.

– De la cine este ?

– Dean Mornay.

Ea încercă să-şi stăpânească vocea. Era inutil să-i alarmeze pe ai săi, înainte de-a fi înţeles tot ce implica această scrisoare.

– Dean Mornay ? Domnul care a cumpărat ferma lui Charlie Lang ?

Robyne încuviinţă.

– Ar fi putut ştii că tata şi mama au murit... De ce-i scrie tatei ?

El n-a achiziţionat doar ferma lui Charlie Lang, se gândi fata. Împături scrisoarea şi o vârî în buzunarul blugilor.

– Micky, ia găleata şi du-te să uzi răsadurile, apoi întoarce-te la râu şi adu apă. Trebuie să avem grijă de dovleci, ca şi când ar fi de aur.

– Bine, dar tu unde te duci ?

Băiatul se încruntă. Nu era obişnuit s-o vadă pe Robyne lăsând treaba atât de devreme. Muncea cu înverşunare, iar Micky nu mai văzuse pe nimeni muncind astfel.

– Acasă. Am nişte afaceri de aranjat.

Afaceri... în general ea se gândea în timpul lucrului pe câmp, săpând şi udând. Îşi făcea planuri în timp ce căra apă de la râu. Această muncă era epuizantă, dar vitală pentru culturi, pentru că municipalitatea le tăiase apa. Astăzi însă, Robyne avea nevoie de linişte pentru a se gândi la această problemă.

Dean Mornay... Trebuia să-l fi vizitat mai devreme, într-una din rarele ei ieşiri în oraş. Nu se dusese să i se prezinte, dar aflase cine era :

noul proprietar al fermei lui Charlie, la sud de Granietkop, ferma familiei Sloan...

Singură în camera ei, Robyne închise ochii, încercând să-şi aducă aminte înfăţişarea acestui bărbat. Nu-şi amintea trăsăturile chipului lui, dar îşi reamintea o siluetă înaltă şi subţire, nişte ochi negri şi un păr brun. Prezenţa lui era puternică şi autoritară. Era mai bine să evite lupta împotriva acestui bărbat, sau să-i ceară o favoare. Şi tatuşi Robyne trebuia s-o facă, dacă voia să rămână cu fraţii şi sora sa. Conţinutul scrisorii releva faptul că Dean Mornay era deţinătorul ipotecii asupra fermei Granietkop şi părea gata să pună sechestru pe ea.

Înaintea morţii părinţilor, într-un accident de maşină, Robyne nu ştia că tatăl său ipotecase ferma, unui vecin şi prieten, Charlie Lang. Plăţile erau foarte întârziate. La moartea părinţilor, fata îşi dăduse seama de starea financiară disperată şi fu incapabilă să plătească ratele lunare. Charlie Lang n-o sumase să plătească. Ea nu ştia că la vânzarea fermei sale, Charlie cedase şi ipoteca lor noului proprietar. Acest ultimatum brutal, venit de la Dean Mornay, o socase.

Scrisoarea era politicoasă, dar mesajul era clar şi net. Dacă restanţele n-aveau să fie plătite, iar plăţile lunare respectate, Dean Mornay avea să facă apel la procedurile legale.

Dacă el avea să-şi pună ameninţarea în practică, Robyne şi ai săi aveau să rămână fără

casă şi să fie despărţiţi. Ea însă era ferm hotărâtă să-şi păstreze familia unită, chiar dacă pentru asta ar fi trebuit să-şi dea viaţa. Lupta avea să înceapă chiar în această după-amiază, dar fără grabă. Pentru a reuşi, ea trebuia să ştie foarte bine ce va spune şi ce atitudine trebuia să adopte.

„Trăim într-o lume condusă de bărbaţi, draga mea Robbie... O femeie singură e vulnerabilă. În toate discuţiile privitoare la afaceri sau finanţe, ea trebuie să fie foarte puternică dacă nu vrea să piardă." Cuvintele mamei sale îi erau încă proaspete în memorie. Robbie revăzu acel chip frumos şi delicat al mamei sale, care nu părea deloc al unei neveste de fermier. Nici Edward Sloan nu fusese un fermier în adevăratul sens al cuvântului, iar toate problemele actuale de-acolo veneau.

„Dacă vreodată se va întâmpla ceva cu tatăl tău şi cu mine, Robyne, promite-mi că veţi rămâne cu toţii împreună", îi spusese mama ei în altă zi.

Fiind cel mai mare copil al familiei, ea promisese, fără să înţeleagă. Atunci, eventualitatea unei despărţiri nu se întrevedea. Să fi avut mama ei presentimentul accidentului, cu o lună înainte ?

Fata se apropie de oglindă şi se privi cu atenţie. În general n-o deranja aspectul ei băieţesc. În oglindă, îşi văzu chipul oval şi pârlit de soare, ochii mari care-şi schimbau culoarea după starea sufletească. Erau câteodată verzi

ca marea, sau cenuşii şi misterioşi. Puteau scânteia ca două pietre preţioase, dar Robyne nu era conştientă. Buzele erau cărnoase şi nasul mic, puţin cârn. Avea un păr castaniu frumos, dar îl ţinea legat la spate într-o coadă de cal.

Chipul promitea să fie de-o frumuseţe excepţională, dar se citea pe el tinereţea şi fragilitatea, Robyne nearătându-şi cei douăzeci de ani. Mai mult ca niciodată, trebuia făcut ceva ; altfel, lupta avea să fie pierdută înainte chiar de a fi începută.

În bucătărie, unde Anna îşi făcea treburile, se auzea zgomot de cratiţe. Robyne o strigă. Un chip mic, plin de transpiraţie, îşi făcu apariţia în cameră.

– Te credeam la câmp !

Robiyne îi întinse o foarfecă.

– Ai putea să-mi tai părul ?

O astfel de cerere, făcută la acea oră din zi, era cel puţin surprinzătoare, iar fata o privi uluită.

– Taie-l scurt, ordonă Robyne, foarte scurt !

– Dar ce ţi s-a întâmplat ?! exclamă Anna. Ai făcut insolaţie ?

Robyne nici măcar nu zâmbi. Fără să spună un cuvânt, îi întinse surorii sale scrisoarea. Zâmbetul dispăru de pe buzele mezinei. Când îşi ridică ochii de pe scrisoare, buzele îi tremurau şi era foarte palidă.

– Vom pierde ferma ?

– Nu, dacă reuşesc să evit asta.

– Dar n-avem bani...

– Am să mă duc să discut cu domnul Dean Mornay.

In ochii verzi ai lui Robyne scânteie o luminiță bătăioasă.

– Iată de ce vreau să am părul scurt.

– Ca să nu-i pari frumoasă ?

– Nu, ca să mă creadă băiat.

– Oricum, n-ai să reușești să arăți ca tata !

– Aș fi făcut-o dacă ar fi fost posibil, dar el nu va crede. Astfel că voi fi Robert Sloan, fiul cel mare... Intr-o zi, mama m-a prevenit ; trăim intr-o lume condusă de bărbați, Anne. Voi avea mai multe șanse dacă domnul Mornay mă va crede băiat ; vom putea discuta pe picior de egalitate... Haide, nu mai ezita și taie.

Cu lacrimi in ochi, Anna incepu să taie, iar Robyne părea să nu înțeleagă tristețea surorii sale ; conta doar să păstreze ferma și familia unită. Nu trebuia să se gândească la păr, avea oricum să crească. Dacă mama ei nu s-ar fi opus, l-ar fi tăiat de mult. Avea mereu probleme cu el când încăleca pe Flash, calul ei, și galopa prin vântul savanei, sau când lucra la câmp.

Când Anna termină, Robyne se privi în oglindă. Ochii ei cenușii și misterioși atrăgeau atenția. Pe ea însă, n-o preocupau ochii, ci doar asemănarea cu un băiat.

Silueta ei fină semăna cu a unui băiat. Purta ca de obicei o pereche de pantaloni din ve-

lur reiat şi o cămaşă în carouri, destul de largă pentru a-i ascunde sânii.

— Ai să-i spui de tata domnului Mornay ? întrebă Anna.

— În nici un caz ! Altfel, nu vom mai avea nici o şansă. Din scrisoare reiese că el nu ştie de accident. Am să-i spun, poate, că am deschis scrisoarea pentru că tata e plecat în călătorie... El... of, nici nu ştiu, Anna, dar am să găsesc eu ceva.

— Ai să minţi, îi reproşă mezina.

— Sunt momente când minciuna e justificată...

Anna o privea curioasă cum se pregătea.

— Nu-ţi este frică ?

— Nu-mi pot permite.

De fapt, când se urcă în şa, Robyne era terorizată. Avusese o impresie ciudată când îl văzuse pe Dean Mornay în oraş. Întâlnirea cu el avea să fie dificilă. Dar era în joc viitorul fraţilor şi al surorii sale şi nu se putea lăsa stăpânită de teamă.

Din şa, privi pământurile din jur. Granietkop părea neglijată, abandonată. Ţinea încă minte cum arăta ferma pe vremea bunicului ei ; atunci, era cea mai prosperă din regiune, iar citricele produse erau exportate în întreaga lume. Bunicul ei exploatase ferma şi nu putuse niciodată înţelege dezinteresul fiului său pentru pământ.

La moartea tatălui său, Edward Sloan moştenise ferma, iar declinul începuse. El prefera

arta, muzica şi literatura. Forţat de împrejurări, el a trebuit să reia exploatarea citricelor în Lowveld. Robyne fusese încântată să se întoarcă la Granietkop ; ea trebuie că semăna mai degrabă cu bunicul ei. Aprecia muzica şi poezia, dar era mai fericită la fermă. Înainte de a fi nevoită să muncească ea însăşi, fata pleca pe cal pe proprietate, asista la mulsul vacilor şi la culesul fructelor. Îi făcea plăcere să simtă coaja portocalelor. Spre deosebire de fiica sa cea mare, Edward Sloan nu manifestase entuziasm pentru fermă. El detesta singurătatea şi munca manuală. Angajase un muncitor care să se ocupe de exploatarea acesteia în locul său. Acesta din urmă însă, muncise doar cât să-şi justifice salariul. Era un cerc vicios care dusese Granietkop la ruină, ajungând să piară cei mai vestiţi pomi din regiune.

După decesul părinţilor săi, Robyne află adevărul şi fu afectată profund. Deveni adultă într-o singură zi. Notarul propuse vânzarea proprietăţii ; astfel copiii aveau să fie împrăştiaţi prin familii.

Robyne refuză ; era inacceptabilă despărţirea de Granietkop şi de neimaginat să-şi părăsească fraţii şi sora. Trebuia găsită o altă soluţie.

Datoriile creşteau. Ipoteca nu fusese încă plătită, dar Charlie Lang nu cerea nimic. Apoi sosi factura pentru electricitate. Robyne nu se descurajă când îi se tăie curentul. Micky, Anne

și Timothy își făceau lecțiile la lumina lămpii cu petrol.

Lămpile erau aprinse cu puțin înainte de căderea nopții și agățate pe pereți. Camera căpăta un aspect romantic, toți găsind un oarecare farmec în acest nou stil de viață. Dar când municipalitatea le tăie apa, situația deveni mult mai puțin plăcută. Tragedia nu era departe. Robyne privea cu disperare pomii neîngrijiți ce produceau o recoltă slabă și nu le aduceau nici un profit.

Fata însă avea o fire combativă. Într-o zi, totul avea să reintre în normal. Până atunci, trebuiau găsite alte mijloace de subzistență. Mai erau fructele de mango, nucile și roșcovele. Aveau să le vândă. Auzise și despre un fermier care se îmbogățise din recolta de dovleci. Ea cumpără semințe, pregăti o suprafață de teren și-și puse toate speranțele în această nouă cultură. Dar plantele aveau nevoie de apă. Terenul ce trebuia irigat nu era prea mare, iar Robyne se hotări să se descurce.

Udarea culturii se dovedi grea și cerea mult timp. Apa trebuia cărată de la râu cu gălețile. Corvoada trebuia repetată zilnic pentru a nu lăsa răsadurile să fie arse de soare. Apa devenise grija ei cea mai importantă și nu uita să se uite mereu pe cer, sperând că va ploua. Apa era necesară pentru dovleci, pentru bucătărie și pentru spălat. Înainte de a o folosi însă în casă, apa trebuia fiartă. Robyne nu crezuse că se va putea găsi într-o situație și mai rea. Dar

acum, Dean Mornay îi amenința cu punerea în vânzare.

* * *

Ea ajunse la intrarea pe proprietatea Blue Mountain și fu imediat izbită de diferență. Nu știa dacă se făcuseră modificări pe proprietate, dar aceasta dădea impresia de prosperitate. Să fi fost pur și simplu contrastul față de Granietkop ?

Pomii păreau sănătoși. La bază, erau acoperiți cu o substanță albă, pentru a-i proteja de maladii. Robyne încercase și ea să procedeze astfel la Granietkop, dar nu avea atâta substanță și trebuia s-o folosească cu zgârcenie. Frunzele erau verde-închis, iar lămâile, portocalele, mandarinele și grapefruit-urile îndoiau crengile... fructe de export, se gândi Robyne, privind cu ochi de expert.

Descălecă și se îndreptă spre casă. Aici, de asemenea, diferența era izbitoare. Fațada casei fusese renovată și acoperișul reparat. Plantele agățătoare începeau deja să crească. Dean Mornay trebuie că era un om de acțiune dacă muncise atât de mult, în atât de scurt timp. Aceasta însă, n-o liniștea pe fată; misiunea ei avea să fie și mai dificilă.

Când se află în fața lui, cele mai teribile bănuieli i se confirmară. Robyne își ascunse teama care-i dădea fiori. N-avea să obțină nici

cea mai mică îndurare din partea acestui om cu figura slabă și dură. El era îmbrăcat cu o cămașă de mătase și pantaloni de călărie din catifea reiată, părând deosebit de puternic.

— Cu ce pot să vă ajut, domnule Sloan ?

— Am venit...

Robyne inspiră adânc și-și întoarse privirea spre femeia așezată lângă Dean Mornay. Probabil era soția lui. Curios, ea nu-l știa căsătorit. Femeia era foarte frumoasă, machiată perfect și îmbrăcată elegant.

— Aș fi vrut să vă vorbesc în particular, spuse ea amintindu-și să-și îngroașe vocea.

— Puteți vorbi, domnule Sloan.

Dean Mornay nu-i ceru însoțitoarei sale să plece.

— Am venit în legătură cu sarisoarea... cu ipoteca.

Robyne încerca să-și stăpânească vocea pentru a-și ascunde teama.

— Plățile sunt întârziate, spuse el, dar unde este tatăl dumneavoastră, domnule Sloan ?

— Este plecat pentru câteva zile.

— Și i-ați deschis corespondența ?

Obrajii fetei se împurpurară.

— Da... În lipsa lui, eu mă ocup de afacerile sale.

— Câți ani aveți, domnule Robert Sloan ?

Dean Mornay o privea cu insistență și o clipă, ea se întrebă dacă nu cumva el îi cunoștea adevărata identitate. Ezită o clipă, gândindu-se

să-l mintă, dar înșelătoria ar fi fost prea greu de ascuns.

– Douăzeci.

– Văd.

El ridică dintr-o sprânceană.

– Nu cred că trebuie neapărat să discut cu dumneata, Robert Sloan. Problema poate să mai aștepte până la întoarcerea tatălui dumitale.

– O, nu !

Robyne își mușcă buzele ; răspunsese prea însufleţit.

– Trebuie s-o rezolvăm acum. Tata ar putea întârzia mai mult decât a prevăzut... Vă rog, domnule Mornay.

Dean Mornay ridică din umeri.

– Ai înțeles conținutul scrisorii ?

– Bineînțeles.

– Ești împuternicit să iei o hotărâre ?

– Da.

Era greu de susținut privirea ochilor cenușii, dar Robyne reuși.

– Atunci, înțelegi cu siguranță că nu pot lăsa această situație să dureze la nesfârșit. Tatăl dumitale, domnule Sloan, n-a făcut nici o plată de aproape un an. Dacă datoriile nu vor fi plătite luna viitoare, voi fi obligat să apelez la procedura legală pentru scoaterea proprietății în vânzare.

– Nu !

I se puse un nod în gât şi simţi că va izbucni în lacrimi, dar privirea uluită a bărbatului din faţa ei o făcu să se abţină.

— Charlie Lang n-a acordat prea mare importanţă...

— Nu era un om de afaceri. Eu sunt.

Dean Mornay trebuie că-l credea imbecil.

— Plăţile vor fi efectuate, promise Robyne... Dar lăsaţi-ne timp.

— Cât timp ?

— Şase luni...

Fata amuţi sub privirea de gheaţă a interlocutorului său. Îşi adună tot curajul şi continuă :

— Poate chiar mai mult.

— Doar nu te aştepţi să accept ?

Ochii lui păreau de silex.

— Va trebui !

Robyne vorbise pe un ton grăbit. Acest om, cu aerele lui de siguranţă şi bogăţia-i evidentă, nu putea şti ce este disperarea şi nu ştia ce însemna munca unei familii din zori şi până la asfinţit, în cele mai precare condiţii. Robyne îi văzuse o parte din pământuri, iar acestea erau irigate. Putea el să-şi imagineze necazul ei la vederea recoltelor compromise din lipsa apei ? Era nevoită să aducă apa cu găleata de la râu ajutată de fraţii mai mici după întoarcerea de la şcoală. Lămpile din acest salon magnific erau electrice. Dean Mornay nu-şi putea imagina că fraţii ei îşi făceau lecţiile la lumina lăm-

pilor cu petrol, pentru că n-aveau mijloacele necesare pentru plata curentului electric.

Of, Charlie Lang, măcar să mă fi prevenit, se gândi ea din nou ; ai cedat ipoteca ! Acest om este prea arogant și neîndurător.

– Va trebui, repetă ea.

Apoi, nu se putu abține și adăugă :

– Dacă ați ști...

– Ce să știm ? interveni tânăra.

Era prima dată când intervenea în discuție. Avea o voce uscată și accentua cuvintele.

– Am avut momente foarte dificile.

Vocea lui Robyne își recăpătă calmul.

– ...Dar vom ieși din această situație dacă ni se va oferi posibilitatea. Doamnă Mornay, nu-l puteți îndupleca pe soțul dumneavoastră ?

– Eu nu sunt doamna Mornay.

Ea îi zâmbi bărbatului așezat lângă ea, părând să spună : „nu încă, dar în curând".

– Totuși, pentru că domnul Mornay m-a lăsat să asist la această discuție... Dean, scumpule, n-ai putea da o șansă tânărului Robert și familiei sale ?

– Lasă-mă să mă ocup eu de această afacere, Clarissa.

Ochii cenușii ai chipului bronzat priveau cu duritate, iar tânăra nu obținu nici un răspuns la zâmbetul ei.

– Nu vă cer o favoare, domnule Mornay. Doar o șansă. Vă vom plăti până la ultimul bănuț. Dar acordați-ne timp.

Robyne își ținea capul sus dar păstra o voce gravă, egală și foarte hotărâtă. Dean Mornay își strânse buzele, se încruntă și o privi fix. Robyne abia putea să respire. Viitorul familiei sale depindea de bunul plac al acestui bărbat. Fusese tentată să-i mărturisească adevărul și să-i implore mila. Respinse însă repede această idee. Își aminti cuvintele mamei sale, realizând că nu va obține nimic de la Dean Mornay, purtându-se ca o femeie. El n-avea să se lase impresionat de lacrimi și emoții. Compasiunea trebuie că-i era necunoscută. Discuția trebuia purtată ca de la bărbat la bărbat, pe picior de relativă egalitate, pentru a putea spera să obțină ceva.

– Crezi că timpul va fi în avantajul dumitale, Robert Sloan ?

Vocea lui era calmă dar privirea de temut.

– ...V-am văzut pomii ; trist spectacol. Vă pricepeți la cultivarea citricelor ?

Tonul lui era de reproș, iar Robyne își simți obrajii arzând.

– Am avut probleme, domnule Mornay...

Era greu de păstrat o conduită civilizată în fața acestui om odios.

– Pentru moment nu putem conta pe citrice, dar avem alte speranțe.

– De exemplu ?

Înainte de toate era un om de afaceri și era interesat să-și asigure investițiile.

– Mango, roșcove, nuci și dovleci...

– Lasă-l să-și încerce norocul, scumpule...

Clarissa puse o mână pe brațul lui Dean Mornay. Trebuie că se cunoșteau bine, dar Robyne se întreba de ce această femeie frumoasă nu alesese un viitor soț mai amabil.

— ...Băiatul acesta îmi place.

— Te-ai îndrăgostit de el, Clarissa ? Tonul vocii lui fusese politicos, dar răutatea, mai mult decât evidentă. Robyne trase aer în plămâni, dar nu-i scăpă furia din ochii Clarissei. Dacă avea un comportament atât de dur față de femeia pe care o iubea, avea să fie mai neîndurător cu familia Sloan.

Robyne se gândea să se ridice ; conversația nu ducea nicăieri. Trebuia adoptată o altă soluție... o altă ipotecă pentru a o plăti pe prima ? Dar Dean Mornay vorbi din nou.

— Mă voi gândi la această problemă, domnule Sloan.

Robyne îl privea cu neîncredere. Crezuse că totul era pierdut, dar acum, i s-ar fi putut acorda o amânare.

— Am să vă anunț hotărârea mea. Dar voi aranja această problemă cu tatăl dumneavoastră, data viitoare.

Contrar tuturor așteptărilor, el îi zâmbi, iar Robyne fu uluită de frumusețea acestui bărbat.

— Vă doresc să știți mai multe despre cultivarea dovlecilor decât despre cea a citricelor.

Robyne îl încălecă din nou pe Flash și se întoarse acasă în galop. Prima încercare fusese trecută, dar urmau multe altele. În pofida problemelor care-o așteptau, fata se simțea cu-

prinsă de fericire. Dean Mornay nu consimțise încă, dar nu refuzaze definitiv, iar ea avea sentimentul că le va acorda o amânare... în condițiile lui, bineînțeles. Nici acestea n-aveau să fie ușoare. Robyne își strânse buzele când își reaminti ochii severi și atitudinea autoritară.

Dacă-i dădea o șansă, avea să muncească pe brânci, cum n-o mai făcuse niciodată în viață. Dovlecii vor da o recoltă bună. Ea va rambursa ipoteca și chiar va rebranșa apa.

Vântul îi dădea părul scurt spre spate. Ea-și trecu mâna peste cap. Senzația era stranie, foarte diferită de cea a vântului fluturându-i coada de cal. În mod straniu, acest fapt i se păru un simbol al altor schimbări petrecute în ea.

CAPITOLUL 2

După ce terminară toate treburile şi luară cina, Robyne le povesti fraţilor şi surorii ei întâlnirea cu Dean Mornay. Toţi o priveau foarte serioşi, îngrijoraţi deopotrivă de posibilitatea pierderii acoperişului sub care trăiau. La terminarea povestirii, la rândul lor, porniră să-şi expună ideile. Robyne observă în linişte chipurile luminate de lămpile cu petrol. Micky îşi dorise întotdeauna să devină veterinar ; Anna dorea să se facă profesoară. Timothy, cel mai mic, se gândea la agronomie, pentru a munci pământul. Auzindu-i vorbind, Robyne fu hotărâtă, mai mult ca niciodată, să le permită să-şi realizeze visurile.

Ea aruncă un ochi prin camera de zi a fermei şi nu se putu împiedica să observe contrastul izbitor cu mobilierul bogat de la Blue Mountain. La Granietkop se găsea căldură, dragoste şi o fericire cu totul specială care reprezenta mult mai mult în ochii fetei decât luxul casei lui Dean Mornay. Dar aceste calităţi erau invizibile, şi pentru nimic în lume, acest bărbat nu trebuia să le viziteze casa. Chiar dacă pe

ea o plăcuse, acest interior n-avea să-i inspire încredere, iar Robyne avea nevoie de încrederea lui Dean Mornay.

Mult timp după ce toţi ceilalţi se culcaseră, Robyne rămase trează ; întâlnirea din acea după-amiază nu-i dădea pace. Îi va acorda Dean Mornay o amânare ? Şi dacă da, vor putea plăti la timp ? În orice caz, lunile următoare vor trăi în nesiguranţă.

Cine era acest Dean Mornay ?

Robyne nu reuşea să adoarmă. Se ridică, se apropie de fereastra deschisă şi inspiră adânc aerul proaspăt al nopţii. Chiar dacă destinul ei nu depindea de acest bărbat, acesta avea să continue s-o intrige. Era atât de înalt şi puternic, atât de sigur de el... Robyne întâlnise la el ceva ce nu mai văzuse niciodată până atunci la nici un bărbat. Nu cunoştea cuvântul „senzual", dar l-ar fi folosit dacă ar fi făcut parte din vocabularul ei. Totuşi, când ochii cenuşii şi enigmatici îi întâlniseră pe ai ei, simţise o emoţie tulburătoare. Fiecare gând atrăgea după sine altul. Stând în picioare în întuneric, privind fără să vadă florile tropicale de sub fereastră, Robyne revăzu un nou chip ; acela al Clarissei, femeia pe care ea o luase drept doamna Mornay. Dacă Dean Mornay era în ochii ei cel mai frumos bărbat, Clarissa era cea mai frumoasă femeie ; părul auriu, pielea imaculată, hainele elegante... Nu semăna deloc cu soţiile fermierilor din zonă.

. Robyne se duse la măsuța de toaletă și aprinse o lumânare. Își zări imaginea în oglindă. În lumina slabă, ochii păreau două cercuri negre, părul în dezordine îi dădea aspectul unui băiat, iar cămașa largă îi ascundea silueta slabă. Trebuia să se bucure de acest aspect. Dacă n-ar fi reușit să pară băiat, n-ar fi putut discuta cu Dean Mornay pe picior de egalitate. Totuși, fu imediat cuprinsă de un sentiment nou, necunoscut ; un fel de lâncezeală fără nume, care avea o oarecare legătură cu Clarissa și uimirea ei față de frumusețea unei femei. Acest sentiment îi era total străin lui Robyne, băiatul nereușit ; fetița care toată viața se cățărase în pomi, își călărea pe deșelate calul, își lega părul la spate ca să n-o deranjeze, purta pantaloni și îmbrăca rochie doar când se ducea la biserică.

Și-acum, avea părul scurt, ca un băiat ciufulit. Acest aspect ar fi trebuit să o mulțumească, dar ea simțea o tristețe din ce în ce mai mare. Dacă și-ar fi putut permite o dorință personală, care să nu aibă legătură cu familia sa, și-ar fi dorit să fie frumoasă, ceea ce era absurd...

Această dorință era ridicolă și n-avea să se realizeze niciodată ; mai întâi, pentru că o vedea bine chiar ea, nu era frumoasă ; și-apoi, nu trebuia în nici un caz să semene cu o femeie pentru a-l înfrunta pe Dean Mornay... Și totuși...

Își aminti de mama sa ; nu avea o frumusețe sofisticată ca a Clarissei, dar era totuși frumoasă. Purta rochii pe cât de des era posibil și se pieptăna într-un fel elegant, deși coafura ei nu era comodă pentru o nevastă de fermier. Tatăl ei aprecia acele bucle. După accident, Robyne aranjase hainele mamei sale dar nu făcuse nimic mai mult. Să fi fost de vină tristețea care-o învăluise acum, de-i venise cheful nebun de-a se îmbrăca într-una din rochiile ei ?

Dacă frații și sora ei ar fi fost treji, n-ar fi îndrăznit. Dar ei dormeau cu toții și n-o putea surprinde nimeni. Scoase din valiză cea mai frumoasă dintre rochii. Era lungă și avea în talie un cordon lat. Mama ei o purtase o singură dată, la un bal. Robyne intenționa să îmbrace rochia dar o puse mai întâi pe ea și se privi în oglindă. Imaginea i se păru indecentă. Rochia impunea un păr frumos și trăsături fine. Dar, cu figura ei gravă și părul tăiat băiețește, arăta ridicol. Împături rochia cu mâini tremurătoare și o puse în valiză. Fusese o nebunie gândul de-a o proba. Ea se hotărâse să arate astfel și pentru moment lucrurile nu trebuiau schimbate.

Nu era momentul să viseze, ci să se gândească, să prevadă și să calculeze posibilitățile. Trebuia să-și atingă scopul. Dacă nu putea dormi, era mai bine să iasă în grădină și să-și limpezească ideile. Astfel își putea regăsi calmul.

Discret, ea ieşi din casă şi se îndreptă spre colţul transformat de mama ei în grădină. Noaptea era senină, stelele scânteiau şi nici un nor nu anunţa ploaie. Insectele nocturne bâzâiau prin tufişuri, iar parfumurile se amestecau în aerul liniştit.

Cât timp trebuia să aştepte până-l va revedea pe Dean Mornay ? Care va fi răspunsul lui ? O va crede când, din nou, ea va pretexta absenţa tatălui său ?...

Tristeţea paralizantă ce-o cuprinsese deja în faţa oglinzii, apăru din nou. Nu înţelegea de ce acest bărbat înalt şi puternic trezea în ea dorinţa de a fi femeie, mai ales acum, când trebuia să treacă drept bărbat. Poate era frumuseţea Clarissei cea care o uluise şi o făcuse să înţeleagă cum putea arăta o femeie ? Dar, orice-ar fi făcut, nu putea alunga imaginea bărbatului, severă şi tulburătoare. Era total lipsit de logică, dar simţea o nevoie acută să-i dezvăluie adevărata ei identitate şi să citească în ochii lui asigurarea că i se părea frumoasă.

A doua zi, Robyne începu să muncească mai energic decât o făcuse până atunci. Ea prevăzuse un program care-i ocupa în întregime zilele, incluzând şi timpul celorlalţi, din afara orelor de şcoală.

Dovleci creşteau pramiţător, recolta de mango şi roşcove era abundentă. Aceste fructe n-aveau să aducă aceleaşi venituri ca citricele pe vremea bunicului lor, dar aveau să le per-

mită plata ipotecii la timp. După aceea va trebui rebranșată apa, apoi electricitatea. Nu îndrăznea să se gândească încă la reparațiile indispensabile casei ; trebuiau să mai aștepte cu acestea.

Câteva zile mai târziu, Robyne se hotărî să mai defrișeze o suprafață de teren pentru o a doua recoltă de dovleci. Pământul mai fusese cultivat, dar lipsa de îngrijire făcuse să se umple de tufișuri. Nu acordă nici o atenție noii corvoade a căratului apei, ce avea să se adauge la cele deja existente. Se gândea numai la folosirea sumelor ce-aveau să fie obținute cu recoltele sale bune.

Era foarte cald și munca istovitoare. Se oprea din când în când să-și șteargă fruntea de transpirație și să-și îndrepte spatele. Ridică ochii și privi cu invidie spre munți ; cei mai apropiați erau verzi, iar cei din depărtare albăstrui și misterioși. Robyne visa să încalece pe Flash și să plece prin pădure, să adape calul la râul pe pietrele căruia să stea ea la soare și apoi, să se întoarcă acasă în galop. Astfel își petrecea zilele înainte de accidentul părinților ei ; un băiețoi nedespărțit de calul său, fără grija banilor, a ipotecii, sau a datoriilor. În ultima vreme însă, se maturizase. Chiar și personalitatea ei evoluase. Cum altfel s-ar fi putut explica dorința dureroasă ce o cuprindea când se gândea la Dean Mornay și la prietena acestuia ?

Absorbită de gânduri, nu-şi dădu seama de apropierea calului. Îşi ridică brusc privirea şi-şi puse uimită mâna la gură. Era un armăsar negru, superb şi puternic, la fel ca şi călăreţul său. Părul negru al călăreţului îi cădea pe frunte, iar ochii cenuşii o priveau răutăcios. Ar fi putut fi însuşi Lucifer, îşi spuse Robyne, îndreptându-se de spate şi încercând să-şi stăpânească emoţia.

– Bună ziua, domnule Mornay.

Sub tonul politicos, Robyne îşi ascunse cu grijă mânia. Cu ce drept îşi permitea el să apară astfel şi s-o studieze cu aroganţă ? Granietkop nu-i aparţinea... nu încă... şi n-avea să-i aparţină niciodată, atâta timp cât ea avea puterea să-l împiedice.

– Nu v-am auzit venind, spuse ea din nou, la fel de politicos.

– Mi-am dat seama, erai foarte preocupat de această activitate, ceea ce este lăudabil.

El o privi amuzat, dar fata nu-i răspunse, încercând să se stăpânească, să nu dea vreo replică nefericită.

Dacă era Robyne Sloan, ar fi putut să-i ofere o băutură răcoritoare, dar acum era Robert Sloan, iar un băiat de douăzeci de ani nu putea avea asemenea griji, trebuind să discute doar scopul vizitei.

– Aţi luat o hotărâre, domnule Mornay ?

– Trebuie să discut cu tatăl dumitale.

– O...

Cum putea face să nu mai roşească ?

– Robert, unde este tatăl dumitale ?

Tonul vocii lui era foarte degajat, dar sub această aparenţă se ascundea o cruzime latentă.

Robyne simţea îngrijorarea şi suspiciunea lui, deşi Dean rămăsese în şa, părând destins. Din atitudinea armăsarului, reieşea că şi acesta îi simţea încordarea.

– Nu s-a întors încă, domnule Mornay.

Robyne strânse în mână cazmaua şi-l privi în ochi. Nu trebuia să-l lase să-i bănuiască emoţia interioară. La forţă, trebuia să răspundă cu forţă.

– Atunci, e inutil să mai rămân.

O lovitură scurtă de călcâi şi o mişcare uşoară a hăţului puseră armăsarul în mişcare.

Robyne fixă cu privirea calul şi călăreţul părând puternici şi superiori. Cuprinsă dintr-o dată de disperare, ea strigă :

– Domnule Mornay !

Calul se opri, iar Dean Mornay întoarse capul, privind-o cu o sprânceană ridicată.

– Domnule Mornay, puteţi vorbi cu mine...

– Credeam că m-am exprimat destul de clar, Robert ; trebuie să-l întâlnesc pe tatăl dumitale.

– Ştiu...

Robyne lupta împotriva tulburării şi a spaimei ce o cuprindeau.

– Şi ? întrebă el sever.

El părea iritat că era reţinut fără motiv.

– Tata va mai fi încă multă vreme plecat.

În sfârșit, reușise s-o spună. Dean Mornay strânse puțin din dinți. Robyne atinsese punctul nevralgic. Acum, mai mult ca niciodată, trebuia să se stăpânească ; o umbră de slăbiciune, o aluzie la realitate și Granietkop împreună cu întreaga ei familie aveau să depindă de bunul plac al lui Dean Mornay.

Ea își îndreptă umerii și susținu privirea acestui bărbat care-o privea din înălțimea calului.

– Aceasta schimbă puțin datele problemei. de ce nu mi-ai spus adevărul de când am venit ?

Robyne ridică din umeri. Nu-l mai privea în ochi, dar nu-și lua ochii de pe maxilarele lui dure și de pe bărbia voluntară. Nu se simțea în stare să mai întâlnească privirea de oțel care-o tulbura atât de tare.

El o mai studie câteva secunde care ei i se părură ore. Apoi descălecă cu o ușurință pe care Robyne nu se putu împiedica s-o admire.

– Atunci, vom discuta noi doi, Robert. Dar te previn : nu știu la ce te gândești tu, dar eu n-am chef de joacă.

– Eu n-am timp de glume, domnule.

Ea-și ridică bărbia, privindu-l cu ochii strălucind de furie. Acest tip era insuportabil, cu aroganța lui !

– Nu ?

El aruncă o privire în jur, peste câmpurile neîngrijite. Când își întoarse privirea spre ea, chipul lui exprima dezamăgire.

— Pentru ce ai timp ? Văzând starea proprietății, nu s-ar zice că se muncește prea mult, la voi.

Robyne avea un chef nebun să-i tragă două palme, dar nu-și putea permite și-și mușcă buzele.

— Cunosc bine starea în care se află culturile, spuse ea într-un târziu, aproape șoptit. V-am spus-o zilele trecute... am avut probleme mari. Dar le vom depăși, dacă ne veți da șansa.

El își îndreptă din nou privirea spre ea, analizându-i chipul stânjenit și silueta slabă îmbrăcată într-o pereche de blugi și o cămașă de bumbac.

Când el vorbi din nou, vocea-i era lipsită de aroganță.

— Mai bine, poate, că tatăl tău este plecat. Proprietatea voastră nu-mi inspiră nici o încredere. Dacă ar fi trebuit să vorbesc cu el, știu care mi-ar fi fost răspunsul.

El se opri. Robyne observă scânteierea ochilor lui. Dacă ar fi văzut-o la altcineva, ar fi considerat-o un fel de admirație reținută.

— Știu foarte bine că nu-mi spui adevărul, continuă el. Dar ai curaj, prietene. Vom discuta afacerea împreună.

Ușurată, Robyne simți că o lasă genunchii pentru o clipă, simțind că va leșina. Nu era

momentul să-şi arate slăbiciunea! Ridică ochii şi întâlni privirea lui Dean Mornay. Expresia lui era schimbată. El o privea, de fapt o studia, cu mare curiozitate. Cu un efort suprem de voinţă, ea reuşi să-şi stăpânească tremurul genunchilor şi al buzelor. Mai târziu, după ce va rămâne singură, îşi va permite luxul de a da frâu liber câtorva lacrimi...

– Când doriţi, răspunse ea.

Robyne încercă să pară obişnuită cu astfel de discuţii.

Condiţiile impuse de Dean Mornay erau dure, dar ea nu se aştepta deloc să fie altfel. El îi comunică exact amânarea acordată, precum şi consecinţele ce decurgeau din nerespectarea termenelor. Nu adăugă totuşi nici o dobândă. Robyne îi mulţumi, iar chipul lui deveni mult mai blând.

Avea să se întoarcă pentru a inspecta pământurile, după cum o anunţase deja. Dar, în pofida clemenţei sale, el trata în continuare ipoteca tot ca pe o afacere şi voia să ştie totul despre Granietkop. Nimic din această întâlnire n-o putea bucura pe Robyne. Era uşurată doar pentru amânarea obţinută. Robyne îl urmări cu privirea, în timp ce el se îndepărta, rămânând apoi pradă unei tulburări vecine cu bucuria. Ceea ce se întâmplase nu-i dădea motive de bucurie, dar ea trăi acest sentiment toată ziua.

După ce termină terenul de defrişat şi desţelenit, Robyne îşi reluă drumurile la râu cu

găleata. Soarele era arzător, iar această muncă o extenua, dar, pentru prima dată, nu simți oboseala. Era mânată de o energie care-i alunga oboseala. Încerca să se gândească la viitor, să facă planuri, dar imaginea lui Dean Mornay îi revenea tot timpul în fața ochilor : înalt, puternic și bronzat, cu trăsături dure.

Nu i se părea ciudat că se gândea la el ; viitorul familiei sale depinsese de cele două întâlniri cu el, întâlniri ce se dovediseră a fi hotărâtoare. El trebuia să-i pară doar bărbatul care le putea orienta destinele într-o parte sau alta, dar chipul lui, silueta și prezența-i masculină nu trebuiau s-o impresioneze. Totuși, acest chip îi stăpânea gândurile și era tulburător.

Mai târziu, seara, instalată în bucătăria mare, simțea aceeași bucurie, în timp ce le povestea fraților săi întâlnirea din timpul zilei, precum și condițiile impuse de Dean Mornay. Îi aștepta o muncă grea, dar aveau cel puțin o șansă, pe care n-o puteau lăsa să le scape.

*

* *

Câteva zile mai târziu, văcarul veni să le anunțe dispariția unei alte vaci. Granietkop nu se ocupase niciodată prea mult de creșterea animalelor. Familia Sloan avea câteva capete, pentru nevoile sale. Oricum, fiecare dintre vaci reprezenta o valoare, iar pierderea uneia era un lucru grav. Cu o zi înainte de primirea scri-

sorii lui Dean Mornay. Robyne îi ceruse lui Micky să repare gardul. Atunci, nu se arătase îngrijorată ; nu era surprinzător, având în vedere starea fermei. Dar, după câte știa, fratele ei își îndeplinise sarcina. Dispariția celei de a doua vaci impunea niște cercetări.

După ce termină corvoada udării dovlecilor, Robyne încălecă pe Flash și porni să inspecteze gardul. Ea ieșea dintr-un pâlc de copaci când îl văzu : un bărbat tânăr, cu hainele murdare și mutră necioplită. Zâmbea încântat și se grăbea să strice gardul, în locul în care Micky făcuse reparația. Robyne simți că-i fierbe sângele când îl văzu ce face. Îi înțelese imediat intențiile. Când deschizătura gardului avea să fie destul de mare, va scoate pe-acolo o altă vacă.

Uitând cât este de tânără, fata dădu pinteni calului. Bărbatul tresări când auzi calul venind spre el. Își ridică brațele ca pentru a-și feri capul și se aplecă atunci când Flash se opri brusc, la câți pași de el.

— Cum îndrăznești ?! explodă Robyne, sărind de pe cal.

Individul făcu o strâmbătură, descoperindu-și dinții stricați. Acum, se liniștise, avea de-a face cu un tânăr și nu ezita niciodată să sară la bătaie dacă socotea că avea să iasă învingător.

— Ce faci ? Ne furi vacile ?

— Nu poți acuza un om flămând pentru câteva bucăți de carne de vacă.

Robyne era prea furioasă pentru a-şi da seama de pericolul pe care-l reprezenta vagabondul.

– Cară-te ! strigă ea.

– Încearcă să mă obligi !

Acest om o sfida. Când era înfuriată, Robyne nu se mai gândea la consecinţele vorbelor şi gesturilor ei. Acum, o preocupa doar hoţul care intenţiona să-i sărăcească mai mult decât erau deja. N-avea intenţia să se bată, nu-i stătea în caracter. Acţionă ca o domnişoară, încercând să-l pălmuiască.

El îi ghici intenţia, o apucă de braţ şi o lovi în cap, făcând-o să se dea înapoi cu paşi nesiguri. Cu cealaltă mână o apucase de piept. Ea se zbătu şi cămaşa i se sfâşie.

O clipă, zăpăceala o împiedică să realizeze implicaţiile cămăşii rupte. Când văzu expresia schimbată dintr-o dată pe chipul acestui om agresiv, înţelese ce se întâmplase. El se angajase într-o luptă, dar vedea acum posibilitatea de a profita de o fată fără apărare.

Robyne încercă să scape şi alergă spre Flash, dar vagabondul se dovedi mai iute. Ajunse înaintea ei lângă cal, luă un băţ şi lovi cu putere calul pe crupă. Calul necheză şi dispăru printre copaci.

Acum, omul se îndrepta spre Robyne. El râneja, plin de pofte. Robyne nu mai văzuse o asemenea expresie, dar o recunoscu din instinct. Era un spectacol înspăimântător. Ea ridică mâinile ca să-şi ascundă sânii descoperiţi şi în-

cercă să scape. El însă, continua să se apropie de ea, încet, ca un animal de pradă. Lui Robyne îi dispăru furia, era înnebunită de spaimă în fața atacatorului nemilos.

În jur, domnea calmul. Erau departe de fermă și văcarul nu se zărea. Deschise gura să strige după ajutor, dar atacatorul nu încercă s-o împiedice. Putea să urle din răsputeri, n-avea s-o audă nimeni. Liniștea cu care-o privea acest bărbat îi mări teama. Mâinile ei tremurătoare se transformară parcă în aripi. Ea se întoarse și fugi. Alerga ca un băiat și cunoștea terenul, știind să alerge prin iarba înaltă fără să cadă, dar pașii grei veneau din urmă.

Urmărirea nu dură mult. El o prinse de umeri și-o trânti. Ea se zbătu ca o pisică sălbatică, zgâriind și mușcând. Dar el era prea puternic pentru ea. O trânti la pământ și-i sfâșie mai mult cămașa. Apoi, ca o pisică ce se joacă înainte de-a mânca șoarecele, el o privi cu ochii deveniți sticloși de dorință.

Îi dădu cu brutalitate mâinile la o parte și-i cuprinse sânii, apoi urlă și sări în picioare. Robyne, șocată și ametită, nu înțelese ce se petrecea. Nu vedea nimic.

Dean Mornay ! Când îl recunoscu, se simți dintr-o dată ușurată. Cu mâinile tremurând, încerca să-și țină cămașa închisă. Nu pentru că el o credea băiat ; în momentele acelea, era incapabilă să gândească atât de limpede, dar nu voia s-o vadă astfel, expusă, vulnerabilă și foarte stânjenită.

Vagabondul își depășise uimirea. Era furios pe bărbatul care apăruse fără să facă zgomot și fără să se lase văzut, lipsindu-l de plăcerea la care se așteptase. Se repezi să dea cu pumnul, dar nu-și atinse ținta. Dean Mornay se ferise la timp și-i trăgea acum o bătaie pe care avea s-o țină minte multă vreme. Robyne urmărea scena, dezgustată și fascinată în același timp.

Dacă vagabondul era furios, atunci Dean Mornay era și mai și. Aveau aproape aceeași înălțime, dar nu și aceeași forță. Vagabondul încercă să se apere, dar nu reuși. Când Dean Mornay se opri, acesta fugi cu ultimele puteri. Era inutil să-i spună cineva lui Robyne că vagabondul n-avea să se mai întoarcă prea curând.

Câteva minute, ea rămăsese aproape paralizată, urmărind acest trup bronzat și puternic demonstrând brutalitatea la care ea se așteptase. Reveni brusc la realitate când Dean Mornay se îndreptă spre ea. Era încă întinsă pe pământ și el i se păru deosebit de înalt. Respirația lui era puțin neregulată, dar în rest era calm.

El își țuguie buzele privind-o cu o expresie a ochilor care lui Robyne nu-i fu clară. Privirea lui se opri pe gura ce tremura, pe ochii ce jucau în lacrimi pe sub genele lungi. El îi privi linia fină a gâtului unde pulsul i se zbătea nebunește, apoi coborî privirea pe mâinile ce în-

cercau să țină cămașa strânsă. Încercând să se ridice, Robyne nu știa ce să spună.

– Așa, deci...

Tonul vocii lui era sec, iar Robyne nu știu dacă exprima furia sau amuzamentul.

– Până la urmă, Robert se dovedește a fi Roberta ?

CAPITOLUL 3

— Robyne, reuşi ea să murmure, cu buzele uscate.

— Robyne. Robyne Sloan.

El făcu o figură amuzată, iar ochii îi scânteiară straniu.

— ... Deci, Robyne Sloan, n-ai reuşit de data asta, nu-i aşa ?

— Ce... vreţi să spuneţi ?

— E o deosebire între a încerca să treci drept bărbat şi a te bate.

El zâmbi, arătându-şi dinţii albi contrastând puternic cu tenul său bronzat. Vorbi apoi din nou, mai amabil.

— Vrei să-mi spui ce-a fost ?

Cu gâtul uscat, fata scuturâ energic din cap şi se strâmbă, parcă de durere.

— Eşti încă în stare de şoc, înţeleg...

El se aplecă şi o apucă de mână, ca pentru a o ridica. Ea-şi eliberă mâna cu un gest violent, iar chipul lui Dean Mornay se întunecă.

– Pentru numele Cerului, Robyne Sloan, doar nu crezi că ai schimbat un agresor cu altul. Nu-mi stă în obicei să violez fetițele.

– Nu de-asta...

Ea-și plecă privirea asupra ținutei sale jalnice, apoi își ridică ochii spre el, implorându-l să înțeleagă. Dean Mornay își dădu seama de stânjeneala ei. El își întoarse capul, încercând să-și ascundă un zâmbet.

– Te înțeleg, dar nu trebuie să rămâi în iarbă.

El nu se întoarse în timp ce ea se ridică, dar ochii lui exprimau bunătate și înțelegere. Robyne constată din nou cât putea acest om să fie de bun și înțelegător. Ea reuși să-și încheie cei doi nasturi rămași pe cămașă. Aceasta o acoperea mai puțin decât și-ar fi dorit, dar era mai bine decât nimic.

– Te-ai zgâriat.

Ea nu-și dăduse seama. Cu o mână, el îi atinse zgârietura de pe braț, iar prin venele fetei trecu un fior straniu. Ea-l privi uluită, fără să înțeleagă ceea ce simțea. Ar fi vrut să-l întrebe, dar nu îndrăznea, căci chipul lui Dean Mornay rămăsese indiferent. Gestul voia doar să exprime simpatie și nimic altceva.

– Acum, spuse el gânditor, dar privind-o insistent, cred că-mi datorezi o explicație.

– Nu sunt băiat... răspunse ea cu timiditate.

Dean Mornay izbucni în râs, iar Robyne se înfioră ca atunci când o atinsese.

– De asta mi-am dat seama și singur !

Chipul fetei deveni roșu, dar adăugă sfidător :

– M-ați luat drept Robert.

– Crezi ?

El o privi enigmatic.

– De ce era atât de important să fii crezută băiat, Robyne ?

– Din cauza ipotecii...

I se părea stupidă această explicație, dar nu-i mai putea ascunde adevărul, iar problema ipotecii era mai gravă ca niciodată. Fusese necinstită față de el. Avea el să se simtă îndreptățit de-a reveni asupra hotărârii luate ? Să fi fost totul pierdut ?

Ea-și ridică ochii privindu-l disperată și încercă din răsputeri să-și stăpânească lacrimile, care ar fi făcut-o să pară și mai feminină și vulnerabilă.

– Ipoteca ? repetă el.

– Ne-ați trimis o scrisoare și trebuia neapărat să vă vorbesc.

Vocea ei era mai calmă, dar tonul era plat, ca și când și-ar fi pus cărțile pe masă, știind partida deja pierdută.

– Voiam să discutăm pe picior de egalitate.

– Explică-mi.

– Mama mi-a atras atenția, într-o zi, în ce fel de lume trăim. Condusă de bărbați. O femeie singură n-are nici o șansă când este vorba de afaceri.

Ea se întrerupse o clipă, privindu-i temătoare chipul, pentru a-i aprecia reacția.

– Devenind Robert, credeai că vei fi pe picior de egalitate ?

Dean vorbea pe un ton egal, dar ochii lui exprimau amuzamentul. Ea încuviință cu un gest al capului, fără să scoată un cuvânt. Întrebarea poate că avea nevoie de un răspuns verbal, dar ea nu se simțea în stare să scoată nici un sunet. Acest trup înalt și puternic era atât de aproape de ea... Ceva vibra în ea, slăbind-o și tulburând-o în același timp.

– Robyne... spuse el cu blândețe, nu mi-ai spus încă tot.

Ea-l fixă cu privirea, rămasă fără apărare. Ochii ei semănau cu două smaralde pe un chip de copil.

– Tatăl tău... se va întoarce ?

Din nou, ochii îi jucau în lacrimi și obrajii i se împurpurară.

– Nu, murmură ea.

– A murit ?

– Părinții mei au fost omorâți într-un accident de mașină, acum aproape șase luni.

– Și de-atunci, tu te ocupi de fermă ?

– Da, răspunse ea cu voce nesigură. Frații și sora mea mă ajută, după orele de școală.

– De ce nu mi-ai spus adevărul ?

Ochii lui cenușii și enigmatici își schimbară expresia.

– Pentru că ați fi pus sechestru pe fermă, iar eu știam, mărturisi ea. Mă înșel ?

– Aș fi putut-o face, recunoscu el.

Ea respira cu dificultate și-i venea greu să pună întrebarea, dar era vitală.

– Și-acum, ce veți face ?

El o privi o clipă, iar ea se îndreptă, calmă, ca și când ar mai fi fost încă Robert. Se forță să-i susțină privirea tulburătoare, cu capul sus, dar îi tremura sufletul.

Contrar oricărei așteptări, el o prinse de bărbie.

– Granietkop e atât de important pentru voi ? întrebă el.

– E casa noastră, răspunse ea simplu. N-am putea fi fericiți în altă parte.

El îi eliberă bărbia și-i spuse pe un ton egal :

– Nu s-a schimbat nimic. Dar, înainte de-a te bucura, draga mea Robyne, lasă-mă să-ți explic. Nu mă voi răzgândi asupra condițiilor. Acum câteva zile, te simțeai în stare să faci plățile ; deci, trebuie să te mai simți încă în stare s-o faci.

El se opri o clipă, iar ea se temu de privirea lui dură.

– Ar fi un punct de lămurit : nu încerca să mă înșeli cu artificii feminine. Sunt un om de afaceri, Robyne. Dacă poți să te ocupi de fermă, foarte bine. Dar, dacă nu poți...

– Atunci ?

– Atunci, am să iau măsurile necesare, spuse el cu răceală. Acum, e timpul să plec. Unde-ți este calul ?

– Vagabondul l-a lovit ca să-l sperie şi să-l gonească.

– Înţeleg.

El o privi din nou şi ea simţi un nod în stomac.

– Nu cred că acest individ se va întoarce prea curând, dar pentru cazul în care...

Ea nu se aştepta deloc să ajungă în braţele lui Dean Mornay. El o ridică în braţe ca pe un fulg şi o urcă în spinarea armăsarului. O clipă mai târziu, el era urcat în şa, în faţa ei.

– Ţine-te bine, îi ordonă el. Dacă nu s-ar fi ţinut de talia lui, ar fi căzut. Ea călărea bine şi n-ar fi avut nevoie să se ţină atât de strâns, dar tentaţia fusese mai puternică decât ea...

Contactul cu acest trup îi trezi toate simţurile. Nu fusese niciodată atât de aproape de un bărbat şi n-avusese niciodată această senzaţie ciudată, acolo, unde trupurile lor se atingeau. Acest sentiment inexplicabil o făcu să amuţească şi-şi rezemă capul de spatele lui Dean Mornay, dar încet, foarte încet, pentru ca el să nu-şi dea seama. Îşi dorea ca drumul spre casă să nu se termine şi simţi o decepţie amară când zări ferma printre copaci. Ea-şi păstră mâinile în jurul taliei lui, dar ridică privirea şi capul.

Dean Mornay n-o ajută să coboare când opri calul ; dacă el ar fi făcut-o, tulburarea ar fi cuprins-o din nou şi s-ar fi simţit ridicolă.

Ea coborî cu uşurinţă de pe cal şi ridică privirea spre spre el. Era conştientă că respiraţia-i

era neregulată, dar n-avea nici o idee cu ce-i semănau ochii în clipa aceea : două pietre scânteietoare. Dean Mornay nu se mişcă, privind-o în linişte.

— Gata cu bătăliile, Robyne Sloan, o sfătui el.

Îi zâmbi şi dădu pinteni calului. Robyne privi în urma calului şi a călăreţului ce se îndepărtau cu eleganţă.

*

* *

În săptămânile ce urmară, familia Sloan munci cu înverşunare. Anna, Micky şi Timothy erau la câmp după terminarea cursurilor, la sfârşitul după-amiezilor. Lecţiile şi le făceau seara, la lumina lămpilor cu petrol.

Robyne se trezea devreme şi pornea la câmp înainte de răsăritul soarelui. Nu se plângea niciodată, pentru că-i plăcea mult să stea în aer liber. Ocupaţiile ei nu-i mai lăsau timp de gândire, ceea ce o mulţumea, ajutând-o să nu fie asaltată de unele preocupări. Problemele financiare îi erau de ajuns. Ea observa cu satisfacţie că munca sa începea să dea roade. Roşcovele aveau să aducă mult mai mulţi bani decât îndrăznise ea să estimeze. De când ferma exploatase citricele, nimeni nu mai luase în serios această cultură. Acum, în aceste momente dificile, fructele cu coajă tare şi miez dulce se dovedeau a fi foarte profitabile. Nucii aveau şi ei rod bogat. Chiar şi citricele aduceau nişte bani, la care nici nu visase.

La câteva zile după incidentul cu vagabondul, Anna venise cu o idee. Erau câteva portocale, lămâi şi grapefruit-uri prin pomi care n-ar fi putut concura pe piaţă, dar ar fi fost păcat să fie lăsate să se piardă. Anna voia să facă dulceaţă cu aceste fructe, iar drumul care ducea la Parcul Kruger trecea pe lângă proprietatea lor. Oamenii s-ar fi oprit bucuroşi să poată cumpăra produse proaspete de la fermă. Ar fi fost bine să aibă o tarabă la şosea. Ar fi putut plăti un băiat ca să o ţină şi pe lângă dulceţuri, ar fi putut vinde şi fructe proaspete, roşcove, smochine sălbatice care creşteau din abundenţă şi nu cereau nici un fel de îngrijire.

Taraba fu instalată şi decorată cu papură şi ierburi uscate. Micky plantă câte o bougainvillaea de fiecare parte a micii cabane, care aveau să se dezvolte repede în climatul tropical, aveau să se urce pe pereţii cabanei, iar florile lor roşii vor atrage privirile călătorilor, de la mare distanţă.

În pofida dificultăţilor, afacerea prosperă, începând repede să aducă profituri deloc neglijabile.

Şi dovlecii răspunseră favorabil îngrijirilor lui Robyne, recompensându-i pe deplin eforturile.

Toate acestea erau foarte satisfăcătoare, dar altele erau gândurile ce-o chinuiau pe Robyne, fără să aibă legătură cu ferma şi produsele sale. Pe Dean Mornay nu-l mai revăzuse din ziua incidentului cu vagabondul, totuşi, el era mereu prezent în sufletul ei. În fiecare zi, ea se sur-

prindea gândindu-se la silueta lui înaltă şi la chipul bronzat. Îşi amintea de părul ce-i cădea pe frunte şi de privirea ochilor cenuşii. N-avea să uite niciodată cum o luase în braţe şi nici mirosul lui masculin.

Nu făcea nici un efort pentru a evoca aceste amintiri. Îi reveneau în memorie fără să-şi dea seama, apoi le alunga cu hotărâre, pentru că aceste amintiri aduceau cu ele o suferinţă de neînţeles. Puţin aiurită, ea-şi dădea părul umed de pe frunte şi-şi relua munca, mai înverşunată.

Sosi şi ziua plăţii primei rate a ipotecii. Robyne se trezi foarte agitată. Ştia că trebuie să se ducă la Blue Mountain, dar era stăpânită şi de teamă şi de tulburarea de a-l revedea pe Dean Mornay. Îi fu greu să se concentreze asupra treburilor. La începutul după-amiezii, simţi că nu poate să mai aştepte până să plece acolo. Îi venea să se ducă direct în grajd şi să pună şaua pe Flash, dar instinctul îi dictă să treacă întâi pe-acasă. Făcu un duş şi se schimbă cu pantaloni curaţi şi un maiou cu mânecă scurtă. La prima sa vizită la Dean Mornay, purtase o cămaşă de bumbac. De data asta, maioul i se mula pe corp, făcând să nu existe nici o îndoială asupra sexului ei... se gândi ea făcând o mică strâmbătură. Într-o lună, părul îi mai crescuse. Era tot scurt, dar începeau să se formeze bucle în jurul chipului oval, dându-i un aspect seducător. Scoase dintr-un sertar un ruj şi-l fo-

losi cu mare grijă. Folosea machiajul extrem de rar și lipsa de obișnuință impunea atenție.

Se încruntă și se privi în oglindă ; buclele, culoarea de pe buze, maioul mulat... îi dădeau un aspect total diferit de cel oferit de ea la prima vizită de la Blue Mountain. Avea el să observe ? Se simți dintr-o dată stânjenită. Luă un șervețel de hârtie și se gândi să-și șteargă rujul de pe buze.

Se întoarse din nou spre oglindă ; ochii îi erau verzi astăzi, de o culoare foarte clară, dar în ei se citea tulburarea. Lăsând mâna încet în jos, lăsă șervețelul să cadă. Fără să știe de ce, se hotărî să nu șteargă rujul de pe buze.

*

* *

Clarissa Du Toit era pe veranda mare a casei de la Blue Mountain. Era întinsă la soare pe un șezlong. Avea ochii închiși, capul rezemat pe o pernă, iar părul foarte bine coafat. Mâinile impecabil întreținute erau întinse pe lângă corp. Avea un costum de baie mic, permițându-i lui Robyne să-i admire perfecțiunea trupului. Ar fi putut fi monechin, își zise fata, amintindu-și de revistele de modă ale mamei sale. Clarissa semăna mult cu una din acele fete care pozau în costume foarte scumpe, cu picioare foarte lungi și drepte. Robyne nu o dată se întrebase dacă ele puteau munci cu astfel de mâini. Dar o femeie de condiția Clarissei Du Toit n-avea

nevoie să muncească... Robyne aruncă o privire la propriile mâini ; erau slabe și bronzate dar aveau bătături, unghiile erau tăiate scurt și nu erau lăcuite. Întristându-se puțin, ea-și duse mâinile la spate.

Rămase în picioare, fără să se miște, vreme de câteva secunde, dar se simți ridicolă. N-avea nici o idee unde-l putea găsi pe Dean, iar respirația calmă a Clarissei lăsa impresia că doarme.

— Domnișoară Du Toit...

Pleoapele cu gene negre se ridicară imediat, iar ochii albaștri o recunoscură într-o clipă.

— Ia te uită, e Robert transformat în Robyne... zise ea tărăgănat.

Robyne simți duritatea vocii Clarissei și se gândi că o putuse deranja, doar trezind-o. Dar dormise cu adevărat ? Fata nu putea fi sigură.

— Bună ziua, domnișoară...

Ea schiță un zâmbet.

— Nu intenționam să vă trezesc.

Nu primi nici un răspuns de la Clarissa, ai cărei ochi o măsurau în detaliu. Chipul fermecător era dur, chiar ostil... Prima impresie a lui Robyne nu fusese corectă.

— Am făcut ceva care v-a displăcut ?

— Să-mi displacă ?

Primind în loc de răspuns tot o întrebare, Robyne se simți ridicolă. Se înroși și se întrebă cum se putea explica această schimbare de atitudine. La prima întrevedere îi lăsase impresia că o place. Clarissa intervenise pentru a-l con-

vinge pe Dean să fie îndurător. Acum însă, părea o pisică frumoasă, gata să-şi scoată ghearele...

– Felul cum mă priviţi... Nu înţeleg, zise Robyne cu nesiguranţă în glas.

– E alt truc pentru a îndupleca galeria ?

Iar tonul acela detestabil şi vorbele spuse tărăgănat.

– Te-ai crezut foarte deşteaptă când ai vrut să pari băiat. Ai vrut să-ţi baţi joc de noi ! Credeai că ne-ai dus, nu-i aşa ?

Cuvântul „noi", dintr-un oarecare motiv, avu un efect mult mai puternic asupra nervilor lui Robyne, decât comentariul caustic. Nu se gândise niciodată că subterfugiul ei putea fi interpretat de Clarissa ca o ofensă personală. Nici Dean nu păruse să-l considere astfel. Poate, dacă ea ar fi dat o explicaţie...

– Nu mi-am bătut joc de dumneavoastră, spuse Robyne disperată. Vă rog să mă credeţi. Voiam doar să tratez afacerile cu domnul Mornay de pe picior de egalitate.

Clarissa râse cristalin.

– Ce fel romantic de a atrage atenţia ! Felicitări pentru originalitate.

– Nu înţeleg...

Furia începea să se simtă în glasul lui Robyne. Dacă Dean nu se formalizase de purtarea ei, de ce i-o reproşa astfel Clarissa ? Doar dacă nu avea un interes în ipotecă...

– Eşti într-adevăr extraordinară.

Cuvintele căzură ca picăturile de venin de pe buzele roșii.

– Iar, în ceea ce privește această demonstrație de inocență, ai greșit destinatarul, mititico. Ce personaj joci, de această dată ? Micuța inocentă ? Aceste buze roz sunt prea frumoase pentru a fi adevărate !

– Nu joc nici un personaj, afirmă Robyne cu un calm aparent. Am venit să-i aduc un cec domnului Mornay.

– Ce amabilă ești !

Clarissa întinse o mână leneșă.

– Voi avea grijă să-i parvină.

– Intenționam să-i înmânez cecul personal

– Te temi că am să-l păstrez ? Barează-l, ca să fii liniștită.

Vocea Clarissei căpătase o duritate specială, făcând-o pe Robyne să se întrebe cum de i se păruse melodioasă.

– Țin să i-l dau eu domnului Mornay, repetă ea.

– E ocupat, puiule.

Ochii albaștri scânteiau amenințător.

– Atunci, am să aștept până se eliberează.

– Nu ești atât de naivă, la urma urmei, ei ?

Lui Robyne nu-i veni să creadă când văzu admirație în privirea Clarissei.

– Fă cum vrei, dar nu conta pe mine să-ți țin companie.

– Căutați companie ?

Robyne se întoarse imediat, când auzi acea voce familiară. Se înroși din nou. Să fi auzit

Dean conversația lor ? Clarissa nu părea deloc încurcată. Ea ridică o mână, ca un manechin care prezintă costume de baie și o întinse cu grație în fața lui Dean, zâmbindu-i.

– Sosești la timp, scumpule. Această fetiță e cam încăpățânată. N-a crezut că-mi poate încredința cecul. A insistat să te aștepte, deși i-am explicat că nu poate exista între noi posibilitatea unei conversații.

Ea zâmbi din nou, mieros.

– ... Știi în ce măsură mă plictisesc problemele legate de agricultură.

– O, da.

Vocea lui Dean era neutră, dar Robyne îl văzu strâmbându-se. Ar fi vrut să-i spună ea cum se petrecuseră lucrurile. Deschise gura să vorbească, dar o închise imediat, pentru că subiectul fusese schimbat de Clarissa. Orice ar fi spus ea, Clarissa oricum ar fi negat. Era sigură de asta, chiar dacă motivele ce-ar fi explicat atitudinea acestei femei îi scăpau.

Ea-i privea pe rând, pe Dean și Clarissa. Amândoi erau frumoși, sofisticați și echilibrați, foarte potriviți unul cu celălalt, și cu o lume atât de diferită de a ei. Ea-și mușcă buzele, simțindu-și dintr-o dată tinerețea și stânjeneala. Eforturile ei de a fi prezentabilă păreau de râs în ochii Clarissei ; părul buclat, de lungimi diferite, maioul de bumbac și rujul. Cum să suporte comparație cu această coafură elegantă, aceste unghii lungi, bine îngrijite și lăcuite, ochii machiați ?

O cuprinse mirarea pentru că riscase o comparație. Între ea și Clarissa nu existau puncte comune. N-aveau nici măcar aceleași cunoștințe, dacă nu-l socotea pe Dean Mornay. Dar acesta nu conta, își zise ea simțind o înțepătură în inimă. Nu-și petreceau timpul în aceleași locuri și în același fel. Nu era nici un motiv să se compare cu ea.

— V-am adus banii.

Robyne îl privi pe Dean în ochi și-i întinse cecul cu un gest stângaci. Se simțea stânjenită și vocea-i era puțin alterată.

— Totdeauna ataci subiectul cu atâta rapiditate ? întrebă el pe un ton politicos.

El luă plicul și-l băgă în buzunaul pantalonilor. Când ea auzi râsul răgușit al Clarissei, înțelese că amândoi se amuzau. Inspiră adânc, pentru că simțea că se enervează.

— Familia Sloan tratează afacerile fără ocolișuri.

Răspunsul ei venise foarte brusc.

— Și-acum... vă rog să mă scuzați...

Se pregătea să plece, dar Dean întinse mâna ca s-o oprească.

— Voiam să-ți ofer ceva de băut.

— Nu este nevoie.

Tonul vocii ei era sec, exprimându-i toată nemulțumirea.

— Mi-ar plăcea să păstrăm relația noastră într-o atmosferă mai amicală... Oricum, avem relații de afaceri. Și dacă nu te vei îmbogăți brusc, ai să vii regulat pentru a face plățile.

Dean îi făcu semn cu ochiul.

– Ce să-ți ofer ?

– Suc de portocale, răspunse Clarissa în locul ei. Clarissa râdea din nou, iar Robyne se enervă.

– Nu cred că Robyne e destul de mare pentru o băutură alcoolizată.

– Ar fi perfect. Mulțumesc.

Robyne se străduia să-și păstreze calmul în voce, pentru a-și ascunde enervarea. De ce devenise Clarissa atât de ostilă față de ea ? De ce insista atât asupra vârstei ei fragede ?

Faptul că trebui să rămână pe verandă o puse la grea încercare. Ea trebui să-i răspundă politicos Clarissei, pentru că doar aceasta vorbea. O privi cum aduce, foarte preocupată, tava cu pahare și simți un ghimpe în inimă, văzând această femeie rece cum se poartă ca stăpână a casei.

Cel mai greu fu pentru Robyne să afișeze un aer degajat în fața lui Dean Mornay. O privire în direcția lui fu destul pentru ca toate amintirile să revină dintr-o dată. Se scursese aproape o lună de la incidentul cu vagabondul, dar totul părea să se fi întâmplat ieri, ea retrăind acele clipe în care trupul lui fusese atât de aproape, iar sângele îi circula prin vene cu aceeași viteză ca atunci.

Privi silueta înaltă din fața ei, care la rândul ei o privea. Ochii cenușii ai lui Dean o priveau fix, fără nici o discreție. El își coborî privirea pe pieptul ei, pe care-l văzuse gol prin

cămaşa sfâşiată. Dean n-avea nici o îndoială asupra gândurilor fetei, iar aceasta simţi cum se înroşeşte.

Clarissa o privea şi ea. Aceasta vorbea despre subiecte neinteresante, dar ochii săi albaştri o studiau cu atenţie pe Robyne.

Dintr-o dată, Robyne simţi că nu mai poate rămâne nici o clipă la Blue Mountain. Nu se simţea în largul ei. Această verandă imensă îşi etala luxul ostentativ, în pofida aspectului rustic al mobilierului. Aceşti oameni se îmbrăcau, gândeau şi trăiau într-o manieră total străină de cea cu care era ea obişnuită. O dată pe lună, ea avea să-i aducă cecul lui Dean Mornay. Ea avea să respecte strict acest contract. Dar, în afara acestor legături profesionale, între ei doi nu putea exista alt contact.

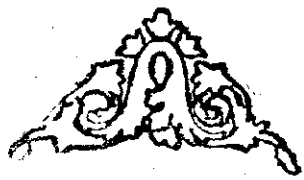

CAPITOLUL 4

Lunile de secetă se prelungeau. Soarele necruțător ardea tot, calcina tot, iar cerul rămânea senin aproape tot timpul. O dată sau de două ori, cerul s-a acoperit de nori cenușii, iar cei patru Sloan se uitau cu speranță spre cer, implorând ploaia. De două ori a început chiar să plouă mărunt, dar abia dacă s-a umezit suprafața pământului ; în profunzime, unde rădăcinile luptau să-și tragă seva, pământul rămase tare și uscat.

Robyne traversa pământurile proprietății Blue Mountain în prima zi a fiecărei luni. Ea privea culturile acestei proprietăți aproape cu invidie. Domeniul lui Dean Mornay nu suferea din cauza lipsei de ploaie. Peste tot, un sistem de irigații perfecționat, care nu exista pe vremea lui Charlie Long, împrăștia jeturi de apă ce semănau cu niște jerbe de cristal. Pământul nu se arăta ingrat și producea recolte spectaculoase, cum nu văzuse nimeni pe vremea fostului proprietar.

Prin contrast, situația de la Granietkop se deteriora rapid și devenea disperată. Din zori

şi până târziu la asfinţit, Robyne şi familia ei trudeau. Dacă avea să se obţină o recoltă cât de mică de pe această proprietate, era numai datorită muncii lor înverşunate.

Seara, Robyne se aşeza la masa din bucătărie şi la lumina lămpii, făcea planuri, calcule şi mai ales, îşi făcea griji. Grijile ei creşteau înainte de sfârşitul fiecărei luni, întrebându-se cum avea să plătească rata de ipotecă. Până în prezent, nu întârziase niciodată plăţile, dar trăise momente de spaimă.

Ce-ar zice Dean dacă ea i-ar cere câteodată amânarea plăţii ? Ar manifesta compasiune sau ar profita ca să pună sechestru pe fermă ? Deseori, chipul cu maxilare puternice şi ochi cenuşii a lăsat-o să întrevadă o carecare bunătate în spatele unei măşti de aroganţă. Dar era posibil ca ea să se fi înşelat, iar în cazul acesta, ar fi suportat umilinţa unui refuz. Cu o hotărâre de neclintit, ea-şi jură să nu ajungă niciodată în situaţia de a-i solicita o favoare lui Dean Mornay.

Astfel, în cursul vizitelor sale lunare la Blue Mountain, nu îndrăznise niciodată să facă o singură aluzie la adevărata situaţie în care se afla Granietkop. Era mereu îngrijită când se ducea acolo, nu pentru că voia ca Dean s-o găsească frumoasă, ci pentru a crea o faţadă, pentru a-l face să creadă că totul mergea bine. Unicii ei pantaloni aflaţi în bună stare şi cel mai bun maiou cu mâneci scurte serveau doar acestui scop. Dacă aspectul ei era prezentabil, n-avea

să stârnească bănuielile lui Dean şi nici mila lui. Ea căuta să aibă o ţinută corectă, nu elegantă. Faţă de Dean şi Clarissa, se arăta foarte rezervată şi nu încerca să insiste ca relaţia lor să devină amicală.

Pe Dean nu-l întâlnea de fiecare dată. Câteodată însă, era acolo, iar Robyne reducea discuţia la strictul necesar. Da, mulţumesc, afacerile nu merg foarte rău, ferma îşi revine încet şi promite să prospere.

În absenţa lui Dean, Robyne îi dădea banii Clarissei. Aceasta din urmă era tot timpul la Blue Mountain, iar după ultima umilinţă, Robyne nu mai ţinea neapărat să-i facă plata doar lui Dean. Ea cerea totdeauna chitanţă, ceea ce era esenţial. Robyne ajunsese să creadă că era chiar mai bine că nu-l întâlnea pe Dean, din cauza efectului atât de tulburător pe care acesta îl avusese asupra ei, ori de câte ori se întâlniseră. Viaţa era destul de dură, fără să simtă nevoia de-a suporta şi această emoţie inexplicabilă.

Într-o dimineaţă, ea se întorcea de la râu când îl întâlni în cale. Găleata grea o făcea să-şi târşâie picioarele, prin căldura arzătoare. Auzi copitele calului şi se întoarse. El se opri foarte aproape de ea, iar Robyne trebui să-şi pună mâna streaşină la ochi, ca să nu fie orbită de soare.

El îşi micşoră ochii pentru a o privi, iar chipul său părea foarte sever. O clipă, ea se întrebă dacă nu uitase să facă o plată. Dar, nu !

Mai avea o săptămână până la efectuarea plății și spera să aibă destui bani până atunci.

Pentru că Dean Mornay nu spunea nimic, vorbi ea prima.

– S-a întâmplat ceva ?

– Ce faci cu găleata ?

Cu voce seacă, el își silabisi cuvintele. Fata aruncă o privire spre găleata de metal ce, stătea pe pământul uscat. Când ridică din nou privirea, îi tremurau buzele și se întrebă de ce era atât de nervoasă. Starea ei de nervozitate nu-l înduplecă deloc pe Dean Mornay, acesta privind-o cu ochi duri și țuguindu-și buzele. Ea vru să-și întoarcă privirea dar nu se simți în stare. Ca hipnotizată, ea susținu privirea bărbatului, fără să-i pese de lacrimile ce-i jucau în gene.

– De ce sunteți furios ? întrebă ea într-un târziu.

Ea vorbise cu dificultate, simțindu-și gâtul uscat.

– Chiar nu știi ? întrebă el crispat.

El sări de pe cal. Robyne dădu negativ din cap, privindu-l cu ochi mari. Apoi, vru să se întoarcă, dar el o opri, apucând-o de braț.

– De-a ce te joci ?

Ea încercă să-și elibereze mâna, dar nu reuși.

– Dați-mi drumul ! izbucni ea.

– Când ai să-mi răspunzi.

Ea-i aruncă o privire iute. Pulsul I se acceleră și inima începu să-i bată cu putere, dar

se simți în stare să-l înfrunte. N-avea nici un drept s-o acosteze astfel, la ea acasă.

– Nu pot să vă răspund, când nu știu la ce faceți aluzie, îi răspunse ea cu impertinență.

– N-am crezut, când mi s-a spus...

El vorbea rece, iar Robyne se înfioră. Această senzație de frig ce se amesteca în căldura din venele sale, îi creă o senzație stranie.

– Ce să credeți ?

Ea-l privi întrebător. Verdele smaraldelor nu-i mai strălucea în ochi. Ochii ei deveniseră imploratori, iar chipul lui Dean Mornay continua să fie crispat.

– După ceea ce văd, nu mai am nevoie de confirmare. Dar am să te întreb totuși. E adevărat, Robyne că uzi totul cu găleata ?

– Da.

Ea-și ridică bărbia. Ce importanță avea cum își iriga ea pământul ?

– Nu putem fi cu toții milionari, domnule Mornay.

– Spune-mi Dean, îi ordonă el. M-am săturat să tot aud acest domnule Mornay.

– Dean...

El o studie o clipă, ochii lui remarcând ținuta neglijentă, părul ciufulit, ochii plini de dezgust și hainele vechi de lucru.

– Deci, e adevărat ?

Vocea lui Dean era tot încordată.

– Dacă vorbești de căratul apei cu găleata de la râu, da, e adevărat.

Robyne nu se scuza. Nu știa ce voia el și nici motivul furiei lui, dar pentru nimic în lume nu voia să-i arate că o tulburase. El avea să considere asta un semn de slăbiciune și avea să-l întoarcă în favoarea lui.

– De ce ?

– Recoltele au nevoie de apă.

– Cărată de la râu, cu o găleată ?

Ochii lui cenușii scânteiau de furie.

– Nu este soluția ideală, spuse ea înțelegător.

– Ideală ! Glumești. Granietkop nu e o grădină de păpuși, Robyne. Te mai întreb o dată, de-a ce te joci, te crezi copil ?

Cuvântul copil o scoase pe Robyne din sărite. Deci, o considera un biet copil care nu trebuia luat în serios ; fără să poată face comparație între ea și Clarissa. Se simți profund jignită.

– Te temi pentru investițiile tale ? îl întrebă ea cu îndrăzneală.

– Teamă !

Dean râse zgomotos.

– Dacă nu plătești, pot recurge la sechestru.

Tonul lui era de gheață.

– Ceea ce doreai să faci de la început...

În furia ei, Robyne uitase să fie prudentă.

– Exact ! Nimic nu mi-ar face o plăcere mai mare.

– Dar...

Lacrimile îi apărură în ochi.

– ...ai spus că ne vei da o șansă...

– Acum regret, pentru că nu știam tot adevărul.

Dean părea furios. Chipul lui era o mască întunecată, lipsită de omenie și foarte colțuroasă. Ea-l privea și dintr-o dată, curiozitatea deveni mai puternică decât teama.

– Ești furios, dar eu nici măcar nu știu de ce.

El o privi îndelung, fără să scoată un cuvânt. Privirea lui îi studie obrajii îmbujorați, picăturile de transpirație ce-i apăruseră pe frunte, șuvițele de păr ciufulit și acest trup slab ce încercase să treacă drept al unui băiat, dar care era prea fragil pentru a nu fi al unei domnișoare.

Când în sfârșit vorbi din nou, nu-i răspunse la întrebare.

– Aș vrea să te înțeleg, Robyne.

Vocea lui nu era plină de furie, dar în ea se simțea amărăciune.

– După părerea Clarissei, inocența ta e falsă, ca încercarea ta de a trece drept băiat. Câteodată, mă întreb...

– Clarissa îți dictează cum să gândești ?

Întrebarea i se păru îndrăzneață, dar o pusese deja.

– Dacă ar încerca, ar fi inutil. Sunt destul de mare ca să-mi formez singur părerile.

Din nou, în ochii lui apăruse acea privire neutră. Ea-i susținu privirea, încercând să găsească în ea puțină blândețe sau îndurare.

– Mă întrebi de ce sunt furios, continuă el. Toată această poveste... spuse el, făcând un gest spre dovleci și găleată. Îmi lasă impresia că sunt un stăpân de sclavi, nici mai mult, nici mai puțin, care-și impune voința unor copii lipsiți de bani și de apărare.

– Nu-i adevărat, răspunse Robyne, pe un ton ridicat. Avem tot ce ne trebuie, chiar dacă nu în aceeași măsură ca tine, dar avem și ceva bani. Robyne își ridică bărbia și-l privi cu mândrie.

– Am câștigat fiecare bănuț, iar în privința sclaviei... e ridicol. Din punct de vedere legal, îți suntem debitori.

– Și nu te-ai gândit niciodată că aș putea găsi această situație foarte neplăcută ?

Ea-l privi nesigură ; începea să înțeleagă unde voia el să ajungă.

– Vrei să spui...

Se opri și scuturâ încet din cap.

– Insinuezi că ai fi gata să ne ierți de plata ipotecii ?

El izbucni în râs, iar Robyne roși violent.

– Draga mea Robyne, nu-mi place să trec drept un tiran, dar amabilitatea mea nu merge până la filantropie.

Ea se îndreptă de spate, pentru a nu-i arăta cât o umilise. Comisese o singură greșeală : se înșelase asupra intențiilor lui. Nu ceruse pomană.

– Atunci, unde vrei să ajungi, domnule Mornay ?

— Dean, îi reaminti el scurt. Aș vrea să cumpăr Granietkop, Robyne.

Fata nu se așteptase nici o clipă la o asemenea afirmație și-l privi, prostită. Apoi, furia acumulată de la sosirea lui și până atunci, explodă.

— Toată această compasiune ! Toată această grijă pentru copii ! Ce înduioșător, domnule Mornay ! Singurul scop era să mă înduioșezi, pentru a obține ferma la un preț interesant.

Ochii verzi scânteiau ca pietrele prețioase, scoțând parcă fulgere, contrastând cu tenul ei pârlit de soare.

— Răspunsul este nu. De o mie de ori nu !

— Nu te grăbi și nu lua lucrurile în tragic, o sfătui el calm.

Robyne tresări : el o considera un copil.

— Tragi concluzii pripite, continuă el. Cum poți ști că eu intenționam să profit de lipsa ta de experiență ?

— Nu asta ți-a fost intenția ?

Ea-și mușcă buzele. Nu mai avea încredere în nimeni.

— N-ai să știi niciodată, nu-i așa ? îi aruncă el vorbele cu o blândețe periculoasă. Doar dacă te vei deranja să iei în considerare o ofertă.

— E imposibil...

În pofida stării de confuzie, ea-și reaminti prioritățile.

— La Granietkop suntem acasă.

Dean privi chipul tânăr, pe care se succedau emoții contradictorii și se putea citi foarte ușor, când nu era atentă.

– Poate că nu știu tot adevărul ? întrebă el într-un târziu.

Ea nu-l mai auzise niciodată adresându-i-se cu atâta blândețe.

– Nu...

Această blândețe neașteptată o făcu să-i vină lacrimile în ochi și-și plecă privirea.

– Atunci ? insistă el cu aceeași blândețe în glas.

– I-am promis mamei că vom rămâne totdeauna împreună.

– Ea n-avea de unde să știe...

– Și eu m-am întrebat adesea, dar cred că a avut un presentiment.

– Înțeleg...

Dean părea într-adevăr s-o înțeleagă acum, iar fata simți un nod în gât.

– Dar, Robyne, n-ai să poți continua astfel la nesfârșit.

– Trebuie, răspunse ea imediat..

– Dacă eu aș cumpăra Granietkop, am putea ajunge la o înțelegere. Ați putea să vă mutați toți la Blue Mountain.

Ea ridică ochii spre el, încercând să-și stăpânească lacrimile. Ideea era tentantă, foarte tentantă. Aceasta avea să însemne sfârșitul grijilor ei... Cel puțin pentru o vreme.

Dar, la Blue Mountain locuia Clarissa. Robyne se simțea deja incapabilă de a locui sub

același acoperiș cu o femeie atât de frumoasă și de rece. Nu știa prea bine de ce, dar ideea i se păru imposibilă.

– Nu, răspunse ea. N-am putea.

– Nu v-ați simți ca acasă la Blue Mountain ?

Ochii cenușii o priveau cu intensitate, iar ea încercă să iasă cu tact din această situație.

– Trebuie să păstrăm Granietkop.

Dean continuă s-o privească și ca întotdeauna, ea nu reușea să rămână indiferentă la această privire. Nu era drept, se gândi ea disperată. Unicul bărbat cu care avea afaceri și față de care trebuia să fie mereu în gardă... o făcea să-și piardă rațiunea, doar privind-o.

– Ești o fetiță încăpățânată.

Tonul vocii lui era neutru, dar Robyne crezu că vede o luminiță în ochii lui. Să fi fost admirație ? Nu, era imposibil. Nu din partea lui Dean, în orice caz. Poate o tachina.

Ea încerca să găsească ceva de spus când o mână mare cu degete fine o apucă pe-a ei.

– Câți ani ai, Robyne ?

– Douăzeci...

Ea-și stăpânea cu greu vocea și respira cu dificultate.

– ...Ți-am mai spus deja.

– Mi-ai spus multe lucruri... zise el râzând, dar nici unul nu s-a dovedit a fi adevărat.

Mâna acestui bărbat pe mâna ei avea efectul unui fier înroșit. La încheietura mâinii, pulsul ei se zbătea nebunește și era imposibil ca Dean să nu-l fi simțit.

— E adevărat, murmură ea.

— Știu.

El își coborî privirea spre ea, iar Robyne avu impresia că discuta un cu totul alt subiect.

— Ești o fată extraordinară, Robyne.

El îi lăsă la timp mâna, pentru că ea n-ar mai fi suportat acest contact nici o clipă. Dean însă, nu schiță nici un gest de a se urca în șa.

— Te-am împiedicat să uzi.

— Da.

Robyne îl privea sfidător, în speranța că-și va putea ascunde sentimentele.

— Mai ai încă două găleți ?

— Da, de ce ? întrebă ea mirată.

— Adu-le. Am să-ți dau o mână de ajutor.

— Tu ? întrebă ea apăsat.

Pusese întrebarea fără să se gândească, iar acum îl privea neîncrezătoare, ținuta lui de călărie fiind impecabilă și total nepotrivită pentru cărat apă cu găleata de la râu.

— Da, eu, răspunse el, zâmbind enigmatic.

— Dar... de ce ?

— Ce importanță are ?

Dean nu încerca deloc să găsească o scuză și o tachina. Robyne nu știu ce să creadă.

— Bine... spuse ea ridicând din umeri. Am să-ți arăt unde să lași calul.

Robyne se înșelase asupra lui Dean, crezându-l un proprietar bogat, îmbrăcat elegant care nu precupețea nimic pentru modernizarea exploatării fermei sale pentru a o face mai productivă, dar fără să muncească el însuși.

Dean coborî panta spre râu, umplu găleţile şi se întoarse pentru a uda pământul crăpat. Aceste drumuri ce se succedau nu păreau deloc să-l oboseaască. Totuşi, din când în când, Robyne îl vedea cum strângea din buze şi privea cu furie... trebuie că-şi amintea de refuzul ei categoric de a vinde ferma.

Robyne era dureros de conştientă de prezenţa lui Dean în preajma ei. Înălţimea, forţa şi graţia acestui bărbat... făceau să vibreze în ea o coardă sensibilă. Ea se întrebă ce-ar gândi Clarissa dacă i-ar vedea. Robyne ştia răspunsul din instinct. Clarissa ar fi nemulţumită... ceea ce o făcu pe Robyne să simtă o stranie satisfacţie.

Soarele începea să coboare spre orizont, printre portocali începu să sufle o briză slabă, iar Dean lăsă găleţile.

— Mulţumesc pentru ajutor, spuse ea zâmbindu-i.

Oricare ar fi fost motivele pentru care el o ajutase, ea-i era recunoscătoare.

Dean nu răspunse zâmbetului ei, iar ea se înfioră sub privirea lui pătrunzătoare.

— Robyne, promite-mi ceva.

— Ce anume ?

Robyne se întrebă ce-avea el în minte.

— Tu eşti o persoană foarte încăpăţânată, mica mea Robyne. O ştiu foarte bine, te crezi destul de mare pentru a-ţi purta singură de grijă, dar eu nu mă pot împiedica să mă îngrijorez...

– Răspunsul este nu, îl întrerupse ea, n-am să vând.

– Nu lași niciodată oamenii să termine ce au de spus ?

Robyne roși, în timp ce Dean o privea cu o sprânceană ridicată.

– Scuză-mă, spuse ea aproape șoptit.

– Te scuz.

El o mângâie pe păr, iar ea se forță să rămână insensibilă.

– Ești curajoasă, Robyne, dar te-ai putea confrunta cu probleme serioase. O fată singură, înconjurată doar de frați mai mici...

El tăcu, gândindu-se probabil la vagabondul care încercase s-o atace, la ferma fără apă curentă și electricitate. Fără să spună ceva, ea ridică ochii spre el, simțindu-se reconfortată.

– Ți-am cerut o promisiune, îi reaminti el.

– Care ?

Ea-și întoarse privirea, tulburată de privirea lui. Dacă măcar n-ar fi stat atât de aproape de ea, poate că și-ar fi regăsit calmul. El cerea o promisiune. Dar care ? Avea importanță ? Era gata să-i promită aproape orice.

– Dacă vei avea o problemă, vino la mine. Țin neapărat.

El îi puse o mână sub bărbie, o trase spre el și o obligă să-l privească. Incapabilă să răspundă, ea se mulțumi să încuviințeze cu un gest al capului.

Chipul lui sever se lumină imediat. Dean Mornay știa să se arate foarte omenos când voia.

Robyne nu se aștepta la un sărut. El se aplecă foarte repede spre gura ei, iar ea n-avu timp să se ferească. Buzele lui Dean ajunseră peste buzele ei, delicat, fără pasiune. Sărutul nu dură mai mult de o secundă. Când el se îndreptă, inima lui Robyne bătea foarte repede.

Ea-l privi cum se urcă în șa și pleacă spre Blue Mountain. Rămasă pe loc, ea-și duse un deget la buze. De ce acest sărut, în care buzele lor abia se atinseseră, îi trezise toate simțurile ? Acum, după plecarea lui, se putea gândi la ce mai avea de făcut, dar de fapt, ar fi vrut să retrăiască aceste clipe extraordinare.

Seara, Robyne nu putu să mănânce, iar Anna, ochiul matern al familiei, o privea cu îngrijorare.

— Te simți rău, Robyne ?

— Mă simt foarte bine, cred că sunt doar puțin obosită, spuse ea, reușind să schițeze un zâmbet.

— Trebuie să mănânci. Îți faci griji din pricina domnului Mornay ? Ți-a spus ceva ?

— Nu, nu, scumpo, nu-i nimic.

N-o îngrijora ceea ce spusese, ci ceea ce făcuse. Prezența lui, trăsăturile în același timp severe și frumoase, mâna care-i ridicase bărbia și pe care o simțise fierbinte ca un tăciune.

— Nu te-a amenințat ?

Anna nu fusese convinsă de răspunsul surorii sale.

– Amenințat ?... O, nu, deloc.

Robyne își vedea sora ca prin ceață. Cuvântul „amenințare" o alertă. Comportamentul lui Dean era total neobișnuit ; ce ascundea ? Purtarea lui nu era cumva un artificiu menit s-o îmbuneze, pentru a accepta vânzarea fermei ? Inima-i răspundea nu, iar rațiunea striga da.

La Blue Mountain locuia frumoasa Clarissa. O puștoaică în blugi jerpeliți și cu părul ciufulit n-avea nici o șansă să-l câștige pe Dean Mornay care, înainte de toate, era un om de lume. Dacă o sărutase, o făcuse pentru a obține ceva. Robyne trebuia să fie mai atentă ca niciodată.

Fata se îndreptă în scaun și atacă cina. Anna avea dreptate ; trebuia să mănânce. Trebuia să-și păstreze puterile pentru a continua să se ocupe de exploatarea fermei. Lipsa banilor pentru efectuarea unei plăți avea să ducă imediat la sechestru... Deși era foarte hotărâtă, Robyne se simți cuprinsă de o tristețe paralizantă. Atâta timp cât acest bărbat n-o interesase, se simțise în stare să lupte cu el. Dar, după această zi, sentimentele ei nu mai puteau fi aceleași. Dean Mornay era ultima persoană pe care și-ar fi dorit-o dușman.

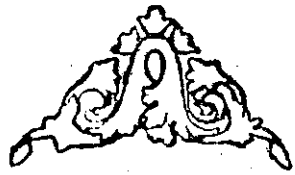

CAPITOLUL 5

Mai târziu în cursul serii, în timp ce Anna şi băieţii îşi făceau temele, Robyne se aşează la masă cu un creion în mână şi o hârtie. Îi displăceau socotelile de la sfârşitul lunii. Începu să lucreze, dar după ce făcu de patru ori aceeaşi adunare, obţinând patru rezultate diferite, aruncă din mână creionul, se ridică de la masă şi ieşi afară.

Începu să se plimbe prin grădină, încercând să-şi adune gândurile. Toată lupta ei pentru a scăpa de această stare de agitaţie avu drept rezultat o tulburare şi mai mare.

Nu era atât de naivă încât să nu înţeleagă ce se petrecea cu ea. Îşi amintea de colegele ei de clasă care vorbeau fără încetare despre băieţi... şi de nerăbdarea ei de-atunci. Credea că prietenele ei ar fi putut fi mult mai fericite dacă ar fi avut ocazia să se poată plimba călare, în loc să tânjească după nişte tineri idioţi.

În casă erau destule cărţi pe care mama ei le apreciase şi pe care Robyne le citise, dar cu detaşare, fără să creadă că viaţa reală putea

semăna cu descrierile din romane. Nu-şi imaginase niciodată că ar putea fi vreodată emoţionată de un bărbat, încât să-şi piardă cheful de toate.

Astăzi, descoperise în ea sentimente şi dorinţe necunoscute. Acestea existaseră deja, cu siguranţă, în stare latentă, pentru că acum era suficient să se gândească la Dean, iar tulburarea să apară. Până atunci, nu analizase aceste sentimente.

De fapt, nu fusese niciodată entuziasmată de băieţii de vârsta ei care-o însoţiseră la balurile liceului, sau pe care-i întâlnise în alte ocazii. Când o sărutase un băiat, nu simţise niciodată încântarea descrisă în cărţi. Ea trăsese concluzia că nu semăna cu celelalte fete şi se putea lipsi de dragoste...

Această stare în care se găsea însă, o luase pe nepregătite. Robyne nu visase niciodată că va da dovadă de sentimente atât de puternice pentru un bărbat. Dar, mai ales, de ce Dean Mornay ? se întrebă ea cu disperare. El n-ar fi putut fi niciodată interesat de ea. Trebuia să se însoare cu Clarissa. Toată lumea ştia că ea avea să fie soţia lui şi stăpâna de la Blue Mountain.

Deasupra capului ei scânteiau stelele pe cerul senin, iar lumina lunii arginta peisajul. Totul era calm. Se auzea doar cântecul neîncetat al greierilor şi rar, în depărtare, lătratul unui câine. Robyne vedea tarlaua cu dovleci. Legumele

erau rotunde şi albe în lumina lunii. Dovleci erau mai mulţi decât sperase dar, în seara asta, ea nu simţi nici o satisfacţie văzându-i. Era prada unei dorinţe, tânjea, se bucura şi în acelaşi timp era nemulţumită. Cum o mai făcuse, îşi trecu un deget peste buze... El îi atinsese buzele, nimic mai mult... dar sub clarul de lună, îi era greu să raţioneze.

Îşi reaminti prima ei vizită la Blue Mountain, când se dusese să negocieze cu Dean. Atunci, unica ei dorinţă fusese să semene cu un băiat... pentru a discuta pe picior de egalitate cu el. Dar el, îi vorbise vreodată de la egal la egal ? Când el consimţise o făcuse din raţiuni personale, nu pentru că ea-l impresionase.

Prima ei vizită la Blue Mountain i se părea foarte îndepărtată. Îşi amintea cu greu vremea când dorea să-şi ascundă identitatea. Avea puţină importanţă dacă Dean o aprecia, sau o admira, ca pe un copil curajos şi muncitor. Ea voia să fie în ochii lui femeie, o femeie seducătoare.

Putea fi ea frumoasă ? Avea şansa de a fi măcar drăguţă ? Nu, nu credea, deşi mama ei vorbea despre ochii ei extraordinari şi părul ce putea fi superb dacă-l îngrijea.

Părul ! Începuse să crească, dar era încă scurt şi n-arăta bine după ce mâna neîndemânatică a Annei îl tăiase. În curând, n-avea să se mai cunoască neregularitatea tunsorii, dar acum, stătea răzvrătit în toate părţile.

Aerul era parfumat de florile plantate cu grijă de mama ei. De ce erau toate parfumurile mai puternice noaptea ? Dintr-o dată, Robyne nu mai putu suporta violența aromelor tropicale și se refugie în casă.

Bucătăria era goală. O lampă cu petrol ardea încă pe perete. Dar Anna și băieții trebuie că-și terminaseră lecțiile și plecaseră la culcare. Nehotărâtă, Robyne se opri în fața mașinii de gătit ; o ceașcă de ciocolată caldă avea s-o calmeze ? Nu, își spuse cu hotărâre și se îndreptă spre camera ei.

Nu mai luptă să-și stăpânească gândurile și scoase valiza cu rochiile mamei sale. Cum făcuse și prima dată, se apropie de oglindă cu rochia pusă în față. Imaginea nu era însă satisfăcătoare ; rochia trebuia îmbrăcată.

Își scoase mai întâi cămașa și pantalonii, apoi se studie pe îndelete în oglindă. În lumina slabă a lumânării, descoperi o siluetă foarte feminină, tânără și plină de viață. Ca într-un vis, ea îmbrăcă rochia. Rochia parcă era făcută pentru ea. Mama ei o îmbrăcase la un bal, pe vremea când familia Sloan ieșea în societate, departe de viața țărănească de la Granietkop. Mătasea era de un verde foarte pal, iar cutele-i cădeau din talie până-n pământ. La fiecare mișcare rochia își schimba reflexele. Corsajul însă, o fascină pe Robyne ; bretelele fine de pe umeri, decolteul adânc, îi veneau foarte bine, iar ea nu sperase niciodată să poarte o rochie atât de feminină.

Ea-şi pieptănă părul în faţă, lăsând buclele să-i înconjoare chipul şi să ascundă tunsoarea neregulată. În trusa mică de machiaj găsi rimel şi-l aplică pe gene, apoi privi uluită diferenţa. Machiajul era discret dar, pentru prima dată, ea constată cum i se curbaseră genele, subliniind ochii aproape prea mari pentru chipul ei mic.

— Robyne...

Robyne se întoarse, privind cu ochi mari. Prea absorbită de noul său aspect, nu-l auzise venind. El rămăsese în cadrul uşii, cu mâinile agăţate de cureaua pantalonilor, privind-o uluit.

Nu mai era în aceeaşi ţinută ca după-amiază. Era îmbrăcat cu pantaloni negri şi o cămaşă asortată. Culorile întunecate îl făceau să pară mai înalt şi chiar mai seducător.

Ei se priviră o clipă ce păru o eternitate. Inima lui Robyne bătea cu putere. Ea încercă să zâmbească, dar intensitatea privirii lui o tulbură foarte mult. Îşi simţea gâtul uscat şi înghiţea cu greu.

— Nu te-am auzit venind, îi spuse ea într-un târziu.

— Am bătut, dar n-a răspuns nimeni.

Tonul lui era dur şi ea se înfioră.

— Dar... văd că eşti ocupată, continuă el.

În lumina lămpii cu petrol, ochii lui păreau foarte întunecaţi. Robyne nu-i putu răspunde. Dean studia chipul mic ce se înroşise, ochii misterioşi de sub genele lungi şi buzele ce tre-

murau. Apoi privirea lui coborî pe umerii goi, pe decolteul adânc.

Ea-şi aminti de ziua când el îi văzuse pieptul gol, întrebându-se când se simţise mai nervoasă ; în ziua aceea sau acum ?

Totuşi, acum, simţea emoţii total diferite ; lipseau scaieţii care să-i înţepe spatele, soarele arzător şi frica de ceea ce avea să facă vagabondul. Lumina palidă a lumânării şi prezenţa acestui bărbat înalt şi suplu, care continua s-o privească, făcură să se nască din nou în ea dorinţa de a fi femeie. Agitaţia ei actuală provenea din teama că el n-o găsea pe gustul său.

— De unde-ai şterpelit rochia ? întrebă el în sfârşit.

Robyne îşi umezi buzele.

— A fost a mamei mele. A purtat-o la un bal.

— Înţeleg...

El schiţă un zâmbet, iar Robyne se întrebă dacă nu cumva râdea de ea.

— Şi ce faci ?

Fata-l privi sfidător.

— O probez. Nu te aşteptam să vii în seara asta şi în nici un caz în camera mea.

— Voiam să-ţi vorbesc, răspunse el fără să încerce să se scuze. Uşa era deschisă şi mi-am permis să intru.

— O, ce voiai să mă întrebi ?

— Am să-ţi spun imediat. Ai intenţia să plec la dans ?

El continua s-o privească la fel de intens, tulburând-o foarte mult.

– Nu, doream doar să văd cum îmi vine, spuse încet. Îţi place rochia ?

– E magnifică, puiule.

Chipul lui Dean se destinse puţin, iar în ochii lui apăru o sclipire mai caldă. Încurajată, Robyne făcu un pas spre el.

– Dean... Dean... Am aerul unei femei ?

Cât el o privi, ea-şi ţinu respiraţia, iar el îi răspunse amuzat :

– Nu te-aş putea confunda cu un băiat. Eşti foarte frumoasă, Robyne, şi foarte seducătoare.

– O ! exclamă ea bucuroasă. Sărută-mă.

– Robyne !

El o privea printre pleoapele strânse, iar corpul lui devenise dintr-o dată rigid.

– Te rog, Dean. Cum ai făcut-o azi după-amiază.

Dean rămăsese ca o statuie. Dacă ar fi putut să-i explice că un compliment nu-i era de ajuns şi că visa să-i simtă din nou buzele pe gură.

– Te rog, Dean, murmură ea.

Chipul lui Dean se crispă şi el îşi strânse pumnii. Robyne îşi ţinu răsuflarea când el făcu spre ea un pas şi se opri.

– Ştii câţi ani am, Robyne ?

Ea scutură din cap, incapabilă să scoată vreun sunet.

– Am treizeci şi cinci de ani, spuse el cu voce dură.

– Ce contează, reuși ea să murmure. Te rog, Dean...

Ea nu-l văzu făcând încă un pas, dar se gândi că poate se vor întâlni la mijlocul drumului. El o înconjură cu brațele-i puternice, cum ea se aștepta. Își puse buzele pe gura ei, la început cu delicatețe, apoi cu o pasiune din ce în ce mai mare. Robyne își petrecu brațele pe după gâtul lui, iar el o strânse mai tare. Ea se lăsă lipită de trupul lui și în voia sărutului ce-i explora gura. Încă, țipau toate fibrele ei nervoase, încă...

El avea o mână în părul ei, iar cealaltă în jurul taliei, ținând-o lipită de el. Ea avea capul dat pe spate, ca o floare în bătaia vântului. Toate gândurile raționale o părăsiseră de mult, iar trupul ei devenise o mare de pasiune și dorință.

Când el o lăsă, ea-l privi uluită.

– Dean... ?

Sărutările îi înviniseră buzele.

– Nu e suficient ?

Tonul lui fusese sec, apoi își trecu o mână prin păr, într-un gest nesigur.

– Pari furios, murmură ea, întrebându-se cu ce greșise.

– Într-adevăr, sunt furios, o trânti el.

– Ce-am făcut ? întrebă ea cu ochii în lacrimi.

– Chiar nu știi ? Ești ca o sirenă așezată pe o stâncă, ispitind marinarii spre moarte. E totuși o diferență ; tu acționezi cu inocență.

Dean începu să râdă, dar Robyne tremura.

Fără să spună un cuvânt, Robyne întoarse ochii, să nu-i mai vadă furia. Doar cu câteva clipe înainte, fusese în brațele lui, mai aproape decât visase vreodată, iar acum, chiar dacă erau numai la câțiva centimetri unul de celălalt, ea avea impresia că el se îndepărtase, ajungând într-un loc inaccesibil.

– Din cauza Clarissei ? întrebă ea în sfârșit.

În ochii fetei, Clarissa era unicul motiv posibil pentru o astfel de furie, iar acest gând trezea în ea o stranie și teribilă suferință.

– Clarissa ?...

Dean izbucni în râs.

– Robyne... Eu sărut pe cine vreau. Dar, Clarissa cel puțin, cunoaște regulile jocului.

– Nu înțeleg...

Ochii ei, care puteau fi atât de verzi, păreau acum două lacuri de apă tulbure și adâncă.

– Ți-am spus ce vârstă am, îți amintești, nu-i așa ?

– Da.

Ea înțelese atunci și se simți cuprinsă de rușine. Îl decepționase. Ceea ce pentru ea fusese cea mai extraordinară experiență din viață, pentru el fusese doar o decepție. Era prea tânără și lipsită de experiență pentru a-l face să simtă plăcere.

El îi citi gândurile în expresia chipului.

– Înțelegi bine ?

– Da. Perfect.

Robyne încerca să-şi stăpânească lacrimile, iar vocea n-o prea asculta.

– Atunci, să uităm ce s-a petrecut în această seară.

Robyne îl privea fără să spună nimic. Să uite ? I-ar fi imposibil, chiar dacă avea să trăiască o sută de ani. Dar el va uita. Din ochii lui, se vedea că nu era nimic de reţinut. Nodul din gât o făcea să nu poată vorbi, dar încuviinţă din cap şi încercă să zâmbească.

– Noapte bună, mititico, spuse el, zâmbindu-i ca unui copil.

Ajunsese deja în pragul uşii, când se întoarse brusc. Chipul lui părea de marmură, iar Robyne înţepeni. Acum, ce mai avea în cap ? Precis n-avea să-i spună ceva plăcuţ.

– Încuie uşa. Tu şi Anna sunteţi două fetiţe şi oricine ar putea intra...

– Cred că e doar părerea ta !

Robyne se înfurie brusc. N-o mai cuprinsese o astfel de furie de când bănuise că el avea să procedeze la sechestru.

– Du-te la dracu', domnule Mornay ! şuieră ea printre dinţi.

– E foarte probabil să ajung acolo, îi răspunse el, contrar tuturor aşteptărilor. De fapt, nu ţi-am spus de ce-am venit. Ţi-am adus câteva unelte de care eu nu mai am nevoie. Te interesează ?

Într-o situație normală, ar fi profitat de ocazia de a-și reînnoi inventarul, dar circumstanțele actuale nu-i permiteau.

— N-am nevoie de nimic, răspunse ea sec.

— Atunci, nu mai discutăm. Somn ușor, Robyne.

— Poți fi sigur, replică ea fără să ezite.

Dacă-l impresionaseră vorbele ei, cel puțin îi reușise și ei ceva, se gândi Robyne mai târziu, stând lângă fereastra deschisă și privind stelele. Se culcă într-un târziu, crispată, nefericită și incapabilă să se destindă, încercând în zadar să adoarmă.

Încercă să-și alunge din minte ceea ce se întâmplase, dar nu reuși. Stătea întinsă în pat, cuprinsă de tot felul de senzații. Decepția și frustrarea se amestecau cu o tulburare senzuală de nedepășit. Se întreba dacă va putea uita vreodată senzația resimțită la contactul cu buzele lui Dean, cu trupul lui puternic și bătăile inimii lui, pe care le simțise în timpul îmbrățișării. Știa și avea să-și amintească întotdeauna că-și dorise să rămână mereu în brațele lui Dean.

În zori era încă trează, ochii îi ardeau și o durea capul. Se ridică din pat și făcu un duș. Nu voia să mai rămână în pat ca să retrăiască experiența la care nici măcar nu îndrăznise să viseze.

Îi reveniră în minte câteva cuvinte spuse de Dean : „ești ca o sirenă..." Robyne cunoștea

povestea lui Lorelei, dar nu vedea nici o legătură între ea și sirena legendară. Lorelei era frumoasă și seducătoare, iar Dean nu-și ascunsese decepția în fața lipsei ei de experiență. Dacă exista o sirenă, era mai degrabă Clarissa, cu frumusețea ei fără cusur și comportament provocator.

În orice caz, n-aveau importanță motivele care-l impinseseră pe Dean să vorbească astfel. Conta un singur lucru : Granietkop și necesitatea de-a munci, pentru a face această fermă să prospere. Incălțându-și ghetele, ea-și aminti vorbele mamei sale : „Intr-o zi ai să te schimbi, ai să-ți lași purtarea de băiat nereușit. Va apărea cineva, care va trezi femeia din tine". Acest cineva apăruse în viața ei dar, pentru Robyne, această trezire nu putea apărea la un moment mai nepotrivit.

CAPITOLUL 6

Timpul trecea, iar Robyne lupta din răsputeri să nu se mai gândească la Dean Mornay. Din fericire, avea mult de lucru și aproape reuși să nu se mai gândească la el. În fiecare zi, cerul era albastru și fără nori, iar acest du-te-vino la râu cu găleata devenea interminabil. Familia Sloan ar fi reușit doar printr-un miracol să o ducă mai bine, când majoritatea suprafeței pământului fermei era uscată și necultivată. Reușeau să-și plătească ratele ipotecii și chiar se întrevedea posibilitatea ca apa să înceapă din nou să curgă prin țevi.

Robyne avu de plătit rata la o săptămână după scena petrecută în camera ei, dar, de data aceasta, îl trimise pe Micky să ducă banii. Ea se întrebă de ce nu-i venise această idee până atunci ; era cel mai simplu mod de a evita orice întâlnire cu Dean. Și totuși, când își văzu fratele plecând cu mașina în huzurul, avu un chef nebun să-l cheme înapoi și să se ducă ea la Blue Mountain. Continuă să muncească, simțindu-se golită de orice sentiment

și fără să găsească nici o satisfacție în efectuarea acestei noi plăți.

Era inutil să se mintă. Ar fi fost fericită să-l revadă pe Dean Mornay. Fericită ? Nu. Nu era cuvântul potrivit. Tulburată, încântată și temătoare... Aceste cuvinte descriau mai bine emoția ei, când era vorba despre el. Această emoție însă, distrugea în ea orice urmă de seninătate și o împiedica să muncească. Iată de ce fusese mai înțelept să-l trimită pe Micky în locul ei.

Întorcându-se acasă la apusul soarelui, Robyne auzi tropăitul unui cal. Se întoarse, iar inima începu să-i bată mai repede.

Se priviră, fără să scoată un cuvânt. Degetele subțiri ce țineau hățurile armăsarului o mângâiaseră și pe ea, iar această amintire o făcu pe Robyne să se înfioare. Cămașa maro-deschis era mai palidă decât pielea lui bronzată. Zâmbetul lui și privirea curioasă o tulburară profund. El o privea, iar ea simți un nod în stomac. O dată în plus, devenea nervoasă în prezența lui. Ea făcuse toate eforturile posibile pentru a nu se mai gândi la el, pentru a uita reacția trupului ei când el o ținuse în brațe ; iar acum, într-o clipă, toate aceste amintiri reveniseră năvalnic. Ținea minte în detaliu tot ce se întâmplase în camera ei. Înțelese, văzându-i chipul, că și el își amintea.

— Deci, Robyne ?

Ce manieră stranie de-a o saluta. Şi totuşi ea nu fu surprinsă ; Dean era atât de diferit de toată lumea.

– Deci, Dean ?

– Ce mai faci ?

Robyne reuşi să pară nepăsătoare şi ridică din umeri.

– Nu prea rău. Ai primit banii pe luna trecută ?

– Da.

Amuzamentul din vocea lui arăta clar că el ştia de ce-l trimisese pe Micky cu cecul.

– Ce vrei ?

Ea era încordată, iar întrebarea veni sec, aproape neplăcut. El începu să râdă, iar Robyne simţi un curent electric parcurgându-i toţi nervii. Cum să-l uite, când numai râsul acesta o făcea să tremure ?

Ea-l privi în tăcere cum descalecă. Intenţionă să se tragă înapoi un pas, dar nu reuşi să se mişte.

Mâna lui o apucă de bărbie şi o împiedică să-i scape.

– Te temi de mine, Robyne ?

Îi era greu să mai gândească la rece, când el era atât de aproape, iar când o mai şi atingea, toate gândurile îi zburau.

– Nu.

Robyne scuturâ din cap puţin prea energic, ceea ce-l făcu să zâmbească enigmatic.

– Nu ştiu niciodată când spui adevărul.

Fără să-i lase timp să se gândească la un răspuns, el continuă :

– Am venit pentru o invitație.

– O invitație ? întrebă ea grăbită.

– La o recepție dată la Blue Mountain. Vom face un grătar și vom dansa. Vă invit pe toți.

Dean o privi întrebător.

– Haide, Robyne, veniți ?

– O, da !

Nu mai ieșise de multă vreme. Ridică ochii spre el, dar uită că-și propusese să fie rigidă și severă.

– Cu ce să mă îmbrac ?

– Cu o rochie frumoasă.

– Frumoasă...

– Ai o rochie convenabilă ?

El îi vorbise cu blândețe, iar ea simți lacrimi în ochi.

– Rochia pe care tu... pe care eu o purtam... în seara când...

O pereche de ochi verzi îl priveau cu neliniște pe sub genele lungi. El o ținea încă de bărbie, mângâindu-i gâtul cu un deget și făcând-o să se înfioare. Ce bine-ar fi fost dacă și-ar fi luat mâna, pentru că această mișcare senzuală îi devenise de nesuportat.

– Îți amintești rochia ? întrebă cu nesiguranță în glas.

– Bineînțeles.

Dean se forță să nu râdă și ea tresări.

– Nu ți-a plăcut ?

– Ba da, mult. Dar e o rochie de bal. Îți va trebui alta ca să vii la noi, mititico.

Iarăși... „mititico". Ce insinuare detestabilă ; tot copil o credea. Cu o mișcare bruscă, îi scăpă din mână.

– Te-am supărat ?

Dean nu părea deloc încurcat.

– Cuvântul „mititico".

Văzându-i expresia amuzată, Robyne roși.

– Nu mai sunt un copil, Dean. N-o fi foarte clar pentru tine, dar sunt femeie.

Din nou, el întinse mâna, dar n-o apucă de bărbie ; îi mângâie obrazul, apoi gura, făcând-o să se înfioare și să-și dorească a fi din nou în brațele lui. Reuși însă să se stăpânească, să pară nepăsătoare.

– Ești, într-adevăr, încuviință el cu voce blândă. Și totuși, într-un fel, ești încă un copil. De-aceea eu...

Vorbise parcă pentru sine și nu-și termină fraza.

– Ce ? murmură ea.

Chipul lui părea întunecat și sever, când își plecă privirea spre ea.

– Dean... ce voiai să spui ?

– Să cauți ceva drăguț de îmbrăcat, pentru tine și Anna. Va veni Clarissa să vă ia pe amândouă în oraș.

– Dean... Chiar mă consideri a fi femeie ? Nu știa ce-o apucase de insista astfel.

– Ești pe cale de a mă tenta să ți-o dovedesc.

Își bătea joc de ea ? Respirația fetei se acceleră. Avea de gând s-o sărute ? Dar el rămase nepăsător. Își lăsă în jos mâna cu care o mângâiase.

— Dean...

— Destul, Robyne !

Duritatea din vocea lui o izbi ca un bici.

Într-o clipă, simți cum o părăsesc puterile ; păli și i se înmuiară genunchii. Apoi se înfurie.

Nu se mai gândi. Avansă spre el și prinzându-l nepregătit, îi trase o palmă.

Dean păli, iar în ochi îi apăru o sclipire periculoasă. Imediat, întinse mâna și o apucă de încheietură, strângând-o cu putere.

— Poate că ești o mică furie, dar nu te sfătuiesc să repeți gestul.

— Tu, poate ești un bărbat copt, șuieră ea, dar în prezența mea nu uita niciodată să fii politicos !

Spusese ce-i venise prima oară în minte, în dorința de a-l jigni. Se priviră câteva clipe, el continuând s-o țină de încheietura mâinii și înfigându-i degetele în carne. Robyne nu simțea durerea. Doar curentul electric ce părea să-i lege pe unul de celălalt.

Dean îi eliberă mâna cu un gest brusc, de parcă ar fi intenționat s-o arunce departe de el. Ea se clătină și făcu un pas înapoi, reținându-și o exclamație de uimire. Dacă era îndurerat, n-o arătă. Fără să spună nici un cuvânt,

sări în șa. În câteva secunde, armăsarul și călărețul său dispărură.

Acum, Robyne știa. N-avea să-l mai revadă pe Dean decât pentru afaceri. Era mai bine astfel... deși luase cu amărăciune această hotărâre. Dean Mornay căpătase prea multă importanță pentru ea. O simplă privire de-a lui îi schimba toată ziua.

Micky avea să continue să facă plățile lunare, iar ea nu trebuia să se mai gândească la el.

Într-o dimineață, Robyne nu-și crezu ochilor când o mașină roșie, sport, opri în fața casei lor. Robyne privi mută mașina elegantă ca și conducătoarea ei care cobora în fața terasei. Vizitatoarea era îmbrăcată într-un costum alb cu pantalon. După câteva clipe de ulujală, Robyne îi ieși în întâmpinare.

— Robyne, draga mea !

Clarissa îi zâmbea, descoperindu-și dinții albi pe chipul machiat cu mare grijă. Robyne își dădu seama imediat că ochii ei nu participau la acest zâmbet. Această femeie întruchipa eleganța, de la vârfurile picioarelor și până la coafură. Robyne se simți foarte tânără, vulnerabilă și în dezavantaj, cu hainele de lucru murdare și părul ciufulit și umed de transpirație, în urma ceasurilor de muncă.

— Bună ziua, Clarissa, răspunse ea jenată.

Și-ar fi dorit să aibă siguranța acestei femei. Ar fi vrut s-o întrebe motivul vizitei, dar își aminti de amabilitatea mamei sale.

– Vrei să intri ?

– Cu plăcere...

Clarissa făcu un gest cu mâna-i frumoasă, ca pentru a-şi face vânt cu un evantai.

– ...E o căldură cumplită.

Robyne îşi făcu repede un calcul. Mobilierul din camera de zi fusese elegant, dar acum era vechi şi uzat. Veranda era locul potrivit pentru a o primi. Era un loc spaţios şi umbrit, chiar dacă scaunele erau uzate. Plantele atârnate de plafon şi cele care decorau peretele constituiau un decor minunat şi plin de culoare. În plus, vederea spre câmpie şi munţi era minunată. Aceştia din urmă erau adesea învăluiţi în ceaţă, dar astăzi cerul era senin, iar în depărtare culorile se amestecau, oferind un tablou minunat.

Clarissa păru surprinsă când Robyne aduse tava cu răcoritoare. Anna tocmai scosese de la cuptor nişte prăjiturele, iar pe tavă era şi o cană mare cu suc de portocale. Cana şi paharele erau din cristal cizelat, farfuriile din porţelan englezesc, iar furculiţele de desert din argint. Robyne nu se putu abţine să fie mândră când văzu uimirea Clarissei. Ea o catalogase cu siguranţă drept un băiat nereuşit, lipsit de fineţe. Pentru prima dată, era constrânsă să-şi revizuiască judecata. Familia Sloan putea foarte bine să fie săracă, dar lucrurile rămase de la părinţi dovedeau clar că aceştia nu duceau lipsă nici de gust şi nici de cultură.

Clarissa își goli paharul dar refuză prăjiturile. Ea se aplecă puțin și-și dezvălui scopul vizitei.

– Când ai să fii disponibilă, tu și sora ta, pentru a merge cu mine în oraș ?

– În oraș ?

Robyne o privea întrebător.

– Ca să cumpărăm rochii, zise Clarissa încruntându-se. Haide, Robyne, nu te face că nu știi despre ce vorbesc ; pentru recepția de la Blue Mountain.

– Nu știam... nu mă gândeam... se bâlbâi Robyne, uluită.

– Te rog, Dean a vorbit cu tine, vrea să vă ofere câte o rochie fiecăreia.

– El a...

Robyne tăcu. Îi trebuia timp de gândire. El vorbise cu Clarissa și o rugase să le ducă în oraș, ca să le cumpere rochii noi. Dar asta fusese înainte ca ei doi să se certe. După ceea ce-și spuseseră, ea nu se mai gândise că va fi invitată la această recepție. Să se fi înșelat ? Prezența Clarissei îi dădea de înțeles că da. Dean n-ar fi vorbit cu ea înainte de a fi obținut acceptarea lui Robyne.

– Atunci ? Ce mai aștepți ? Cred că nu primiți astfel de cadouri în fiecare zi.

– Noi n-avem nevoie de pomană.

Tonul protector al Clarissei o enervase.

Clarissa o privi câteva clipe, apoi zâmbi.

– Mereu uit că te repezi să gândești prea departe. Nu considera acest gest ca pe o po-

mană. El ține să veniți la Blue Mountain și își imaginează... scuză-mă dacă greșesc... că poate n-aveți rochii convenabile.

Robyne încerca să se convingă că aversiunea ei pentru Clarissa era nefondată. Își amintea cât de impresionată fusese de frumusețea rece a acestei femei, la prima lor întâlnire, și cât încercase să rivalizeze cu ea. Dacă părerea ei se schimbase după aceea, atunci nu era deloc vina Clarissei. Robyne nu înțelegea motivele aversiunii sale, dar știa că nu era datorată doar nepotrivirii de caracter. Poate, dacă aceasta n-ar fi fost atât de implicată în viața lui Dean...

Robyne încercă să alunge aceste gânduri. Ce importanță avea dacă Dean o va lua de soție ?. Dacă trebuia să se căsătorească într-o zi, atunci Clarissa va fi o alegere la fel de bună ca oricare alta. Robyne nu reușea să și-o imagineze pe aceasta din urmă în rol de soție de fermier. Dar soția lui Dean nu va avea niciodată nevoie să se îngrijoreze din pricina muncii de la fermă. Dacă Dean avea nevoie de o femeie care să fie decorativă, distinsă și o bună gazdă pentru magnificul domeniu Blue Mountain.:. în cazul acesta, alegerea sa nu putea fi mai bună.

Robyne simți o durere ciudată în inimă. Nu invidia cu adevărat poziția viitoare a Clarissei, de stăpână a casei de la Blue Mountain, nici viața ei ușoară și sigură. Totuși, de ce suferea la gândul că aceasta avea să ajungă soția lui

Dean ? De fapt, ar fi avut aceste sentimente față de orice altă femeie. O privi pe Clarissa cu un aer gânditor, de parcă aceasta din urmă îi putea da răspunsul pe care-l căuta de atâta vreme.

— Arăți de parcă ai fi văzut o fantomă, spuse Clarissa.

Robyne râse nervos și-și dădu părul de pe frunte.

— O, nu, reuși ea să murmure. Scuză-mă, n-aveam intenția să te privesc.

— Încă nu mi-ai spus când veți fi libere. Astăzi ?

De fapt, Robyne nu acceptase încă să meargă... dar aveau s-o facă totuși. Se părea că trebuiau să se supună tuturor dorințelor lui Dean Mornay.

— Astăzi nu. Dar mâine după-amiază ar fi perfect.

— Excelent. Am să vin să vă iau mâine pe la ora unu, spuse ea, ridicându-se cu o mișcare foarte studiată. Mulțumesc pentru sucul de fructe.

* * *

Anna se privea în oglindă, încântată de rochia aleasă de Clarissa. Rochia era bleu și imprimată cu flori mărunte. Fusta era foarte largă, iar florile păreau bătute de briză când fusta

se mişca. Anna nu-şi mai amintea ultima ocazie când avusese o rochie nouă. Moştenise pantalonii şi bluzele de bumbac ale surorii sale, dar de multe ori visase să aibă o rochie nouă. Aceasta, croită foarte feminin, părea ieşită dintr-un vis.

Robyne era în faţa unei alte oglinzi şi se privea încruntată. Alegerea fusese limitată la două rochii. Cea care-i plăcuse imediat, de un verde luminos şi cu bretele fine, îi amintea de rochia pe care-o probase în seara în care venise Dean. Îi punea în valoare sânii, rotunjimile umerilor şi culoarea frumoasă a pielii ei bronzate, scoţându-i în evidenţă verdele ochilor. Rochia parcă era făcută pentru ea.

Clarissa însă, nu împărtăşea gustul lui Robyne. Ea căutase prin raion şi găsise o alta : roz, cu mâneci scurte şi bufante şi un decolteu discret în formă de inimă. Robyne o prefera pe cea verde, dar trebui să recunoască frumuseţea celei roz. Cea verde era poate prea îndrăzneaţă şi-i dădea un aer adult şi monden ; cea roz nu-i altera tinereţea, inocenţa şi vulnerabilitatea.

Vânzătoarea stătea deoparte. Trebuie că simţise opoziţia şi ezita să intervină. Ea nu-şi spuse părerea până când nu i-o ceru Clarissa.

— Ce credeţi ? întrebă aceasta.

— Ambele rochii sunt frumoase, răspunse ea cu diplomaţie.

– Dar cea roz e mult mai drăgălașă și mai potrivită, nu credeți ? O rochie prea elegantă ar fi o greșeală.

Clarissa își apăsase cuvintele, deși cu discreție, ca s-o facă pe vânzătoare să încline în favoarea ei ; dacă nu, ar fi putut merge în altă parte.

– Cred că aș alege-o pe cea roz, spuse femeia.

Clarissa era cea care ținea băierile pungii, iar ea înțelesese.

– ...Păreți atât de tânără și atât de încântătoare astfel.

Era exact ce nu-și dorea de fapt Robyne. Ținea să aibă alura unei femei, nu a unei puștoaice încântătoare. De ce-i dădea toată lumea aceeași vârstă ca Annei ?

N-avea încotro, trebuia să accepte. Dean îi oferea o rochie, iar în momentul de față îl reprezenta Clarissa. Rochia roz era frumoasă, trebuia să recunoască. Dar într-o zi, își promise că-și va cumpăra o rochie după propriul gust și va obliga pe toată lumea, inclusiv pe Dean și Clarissa, să o remarce.

*

* *

În ziua recepției, lăsară lucrul mai devreme. Robyne nu încetase lupta de a se convinge că petrecerea de la Blue Mountain nu va însemna

nimic pentru ea și că se ducea doar pentru că era nepoliticos să refuze. Dar, în pofida acestor gânduri, nu putea rămâne indiferentă la bucuria Annei și a fraților săi. Era încă plină zi când ea se întoarse acasă de la câmp.

Băieții păreau puțin intimidați și aveau un aer destul de scorțos cu cămăși noi și cravate. Anna îmbrăcase rochia bleu și se grăbi să-i ceară lui Robyne să-i tragă fermoarul. Își spălase părul ce-i cădea acum pe umeri în bucle frumoase și strălucitoare. Robyne n-o văzuse niciodată atât de încântătoare.

Și ea mai avea destul timp să-și spele părul. După ce avea să se usuce, îl va pieptăna spre față. Crescuse destul după memorabila tunsoare și ea era încântată de felul cum îi încadra chipul. Puțin fard verde pe pleoape, puțin rimel și schimbarea deveni uluitoare. Ochii ei nu mai aveau acel aer misterios. Erau strălucitori, păreau mai mari și incredibil de verzi.

Se îmbrăcă în rochia roz, gândindu-se cu regret la cea verde cu bretele subțiri și decolteu îndrăznet, dar regretul nu dură. Rochia îi venea bine și era seducătoare.

La vremea când sosiră la Blue Mountain era deja întuneric și toată casa era luminată. Luminile străluceau la toate ferestrele, iar în pomi și de-a lungul verandei fuseseră atârnate ghirlande de becuri colorate.

Ei urcau scara de piatră când Dean le ieși în întâmpinare. Robyne vru să pară țeapănă și

nepăsătoare, dar la vederea lui Dean inima ei zvâcni, apoi începu să bată cu violență. Nu și-l imaginase niciodată atât de distins. Costumul elegant îi punea silueta în valoare. Părul negru strălucea și se vedea că fusese pieptănat de curând, deși avea deja o șuviță pe frunte.

În această ținută elegantă, el părea mai mult ca niciodată stăpân pe situație... și destul de distant, se gândi Robyne, cu tristețe. Era bărbatul cel mai atrăgător pe care-l văzuse vreodată. În pofida aroganței și a siguranței afișate, totdeauna făcea să vibreze în ea o coardă sensibilă. Ea se simțea mai plină de viață în prezența lui. El nu știa ; dar, chiar dacă era conștient, nu-i păsa.

– Deci, Robyne ? o întâmpină el în maniera-i obișnuită.

Își plecă privirea spre ea, cu maxilarele strânse și expresia severă. Deodată, își întoarse ochii spre Anna, dar dintr-un motiv necunoscut o lăsă pe mai târziu.

– ...și Anna...

Pe Anna o privi mai destins, iar spre marea uimire a lui Robyne, el zâmbi.

– Sunteți foarte frumoase.

– O, mulțumesc, domnule Mornay.

Ochii Annei scânteiau de plăcere. El vorbea deja cu băieții când apăru Clarissa. Ea îndeplinea rolul de stăpână a casei în seara asta. Ce era de mirare ? După toate aparențele, locul Clarissei era lângă Dean, atunci când el

făcea primirile. Părea că se simte ca acasă la Blue Mountain ; iar pe de altă parte, toată lumea ştie, aveau să se căsătorească, aceasta fiind doar o problemă de timp. Totuşi văzându-i împreună astfel, ca şi când totul era firesc, Robyne simţi că-i vine rău.

Clarissa era mai sclipitoare ca niciodată. Purta o rochie de un coniac pal, simplă, dar impecabil croită şi care precis costase o avere. Cu oarecare ironie, Robyne îşi aminti cât obiectase Clarissa împotriva rochiei verzi ; era prea elegantă pentru o asemenea ocazie. Dar rochia Clarissei, numai sobră nu era.

Robyne nu mai avu timp să-şi pună întrebări, pentru că, deja, Clarissa o trăgea deoparte, vorbindu-i confidenţial.

– Robyne, aş vrea să-ţi prezint pe cineva.

– Mie ? întrebă ea fără să se gândească.

– Da, ţie.

Clarissa îi zâmbi, ceea ce o miră pe Robyne.

– Are să-ţi placă.

Cum să poată aprecia pe altcineva decât pe Deam ? Gândul îi veni în minte pe neaşteptate. Robyne se opri brusc. Nu, era imposibil, acest gând era înspăimântător şi refuza să-l accepte. Ea-şi ridică bărbia într-o atitudine sfidătoare şi-i răspunse Clarissei zâmbindu-i radios :

– Ce drăguţ din partea ta !

CAPITOLUL 7

El se numea Johnny şi părea fericit de compania ei. Robyne fu încântată de acest tânăr cu zâmbet fermecător. Nu trezea nimic în ea, dar poate nu exista decât un bărbat care ştia s-o facă. În pofida tuturor gândurilor care-o preocupau, acest tânăr era persoana cea mai agreabilă pe care-o întâlnise. El se ocupa de o plantaţie de tutun din vecinătate şi continua în acelaşi timp să studieze, în vederea obţinerii unei diplome în agricultură. Era înalt, dar nu cât Dean, suplu şi bronzat. Robyne bănui că trebuia să fie cam de aceeaşi vârstă cu ea, putând avea cel mult douăzeci şi trei de ani.

Johnny era foarte atent; iar Robyne fu impresionată. Cu Dean trebuia să fie mereu atentă. Johnny se grăbea mereu să-i facă complimente despre frumuseţea ei, dar în acelaşi timp era şi rezervat. Robyne vedea admiraţia din ochii lui. Până la urmă, poate Clarissa nu greşise când alesese această rochie. Johnny o găsea frumoasă, iar senzaţia era îmbătătoare. El îi oferea acea siguranţă pe care ea

o aşteptase de la Dean. Răspunse avansurilor lui Johnny cu o uşurinţă la care nu se aşteptase s-o aibă. Nu se putu împiedica să se întrebe dacă, atunci când un bărbat o găsea frumoasă, un altul putea gândi la fel.

În parcul ce înconjura casa se aprinsese cărbune de lemn pentru grătar. Flăcările începuseră să se stingă, iar carnea fusese pusă pe grătar. Mirosul de carne friptă se amesteca în aer cu parfumurile tropicale. Noaptea era calmă, cerul plin de stele, iar Robyne credea că trăieşte într-un basm cu zâne.

Lumea se strânsese în grupuri mici pe lângă focuri. Îşi ţineau paharele în mâini şi veselia li se citea pe chipuri. Johnny rămase cu Robyne, manifestând clar intenţia de a lega prietenie cu ea. Robyne, mereu conştientă de responsabilităţile sale, căută din priviri restul familiei şi respiră uşurată când o văzu pe Anna lângă băieţi, alăturaţi unui grup de copii.

Clarissa şi Dean apărură din obscuritate. Mergeau de la un grup la altul, pentru a se asigura că toată lumea se simţea bine.

Ajunşi la ei, Clarissa scoase un râs ascuţit. Robyne îl privi pe Dean. Dar, spre deosebire de Clarissa, el nu zâmbea. Privirea-i era enigmatică şi avea o expresie de nemulţumire pe chip. Robyne ştia că nu făcuse nimic pentru a-l nemulţumi ; totuşi, inima ei începu să bată violent. Apropierea de el o tulbura ca întot-

deauna şi avea o dorinţă nebună de-a întinde mâna să-l atingă.

— E o petrecere simpatică, spuse ea pe un ton grăbit.

— Faptul că ai cunoscut un nou prieten a sporit farmecul petrecerii ? întrebă Clarissa insinuant. Ţi-am spus că Johnny o să-ţi placă.

Robyne se enervă. Johnny îi plăcea, dar nu cum insinua Clarissa. Robyne o uri pentru comentariul ei arogant. Dean şi Clarissa păreau mereu să ştie ce trebuia ea să facă. Bănui că Johnny îi fusese prezentat la sugestia lui Dean şi-i privi pe amândoi cu ranchiună. Ea nu era o marionetă şi n-avea să lase pe nimeni să tragă sforile, în nici un caz pe Dean Mornay şi femeia care avea să-i devină soţie. Dacă-l aprecia pe Johnny, era treaba ei, dar nimeni n-o putea împinge să continue această prietenie.

Se pregătea să le-o spună, când Johnny interveni :

— Robyne e teribilă ! Sunt foarte mulţumit că locuiesc aproape şi pot s-o întâlnesc des.

— Nu e minunat ? Dean, scumpule, am reuşit ceva în seara asta.

Clarissa îi puse posesiv mâna pe braţ şi-i zâmbi. El nu răspunse ; mai mult încă, păru mai sever decât înainte. Robyne simţea cum îi pulsează sângele în vene. Să fi fost mulţumit că-i reuşise lovitura ? Era greu de ghicit ce gândea şi care-i erau sentimentele ascunse cu grijă sub o mască rigidă.

Fără să spună vreun cuvânt, el se întoarse. Se îndreptă spre un alt grup de prieteni, dar nu făcu nici un gest pentru a îndepărta mâna îngrijită de pe brațul său. Robyne îl privea cum vorbește, cum participă la conversație, îndeplinindu-și rolul de gazdă. Nici un străin nu i-ar fi putut crede altceva decât soț și soție. Erau foarte potriviți ; amândoi frumoși, siguri de ei și echilibrați... formau cuplul perfect, gândi Robyne. Dar, din nou, simți acea durere care-i devenise de-acum familiară.

Johnny o lăsase singură câteva minute. Acum, el se întorcea cu două farfurii, pline cu carne și salată. Robyne simțea că nu poate înghiți nimic. Aparenta armonie între Dean și Clarissa la care se adăugase bănuiala că amândoi puseseră la cale o posibilă prietenie între ea și Johnny, îi luaseră pofta de mâncare. Totuși, nimeni nu trebuia să bănuiască ceea ce simțea și trebuia să dea impresia că se distrează.

Ea se hotărî să ignore suferința ce se asocia cu sentimentele sale. Mai târziu, când avea să fie singură, va analiza această emoție ce nu trebuia să fie prea nouă. Acum nu se putea concentra, în mijlocul zgomotului, al muzicii și al râsetelor.

O dată luată hotărârea, spre marea ei uimire, reuși să se distreze. Să aibă un bărbat la picioare era o experiență nouă și foarte plăcută. Nu conta că nu era Dean, pentru că Johnny era un băiat frumos, iar admirația lui

entuziastă avea o influență excelentă asupra moralului ei. Nu putea fi tristă când muzica invita la veselie, când mâncarea era delicioasă și Johnny se ocupa de ea. Începu chiar să creadă că ea era cea mai frumoasă fată pe care-o întâlnise el până atunci.

După ce se termină masa, focurile fură stinse și muzica deveni mai antrenantă, iar Dean anunță dansul. Robyne nu observase încă ringul. Era o suprafață mare din scânduri, construită între pomi și la depărtare de focuri. Era luminată de becuri și trei instrumentiști cântau pe o estradă.

Granietkop și grijile rămaseseră departe. Robyne dansa acum cu Johnny sub cerul înstelat. Se gândi cu ironie la situația în care se afla ; cea mai frumoasă seară după multe luni, era în același timp și o încercare dureroasă. Încercă să nu-l mai privească pe Dean, dar nu era prea ușor.

Îl văzuse dansând cu majoritatea femeilor și fetelor de la petrecere, dar își făcea datoria, pentru că dansa mai ales cu Clarissa. Robyne suferea când vedea familiaritatea dintre ei. Clarissa avea brațele înnodate la ceafa lui și-și pusese capul pe pieptul lui, într-o atitudine foarte firească.

Era aproape miezul nopții când el veni s-o despartă de Johnny, invitând-o la dans.

– Nu țin neapărat, răspunse ea grăbită.

Și totuși, visa să fie din nou în brațele lui Dean, dar el își îndeplinea sarcina de stăpân al casei, iar ea nu ținea să-l umilească.

El nu ținu seamă de răspunsul ei și o trase de lângă Johnny.

– E datoria gazdei, replică el pentru a o face să nu mai protesteze.

– Dansam cu Johnny.

Îi venea greu să-i mai facă reproșuri după ce el o luă în brațe. Nu-și putea stăpâni respirația sacadată. El o ținu puțin la distanță și o privi. Chipul lui era rece și colțuros.

– Te-ai îndrăgostit atât de repede de Johnny ? Sau suferi pentru că te afli din nou în brațele mele ?

– Câte puțin din amândouă, minți ea.

El deveni puțin țeapăn și râse, dar fără veselie.

– Clarissa are dreptate, ești într-adevăr foarte tânără.

Robyne se simți jignită de tonul lui și ridică privirea.

– Clarissa mă consideră o puștoaică ? întrebă ea furioasă.

– Ești tânără, inimioară.

El îi zâmbi răutăcios, arătându-și dinții albi.

Robyne era tot furioasă, dar sentimentele de neputință și disperare erau mai puternice. Avea multe de spus, dar nu știa dacă-și putea permite să discute aceste lucruri cu un bărbat și

nici nu știa cum să se exprime. Se mulțumi să-l privească, dezamăgită și jignită, fără însă a-și da seama că luminile din copaci lăsau să i se citească totul pe chip.

– Dean...

Nu mai putu continua, o mână i se așeză pe buze.

– Nu vorbi. Dansul și conversația nu fac casă bună.

El își puse din nou mâna pe spatele ei și o trase mai aproape. Ca într-un vis, ea se lăsă purtată pe ringul de dans spre o latură mai întunecată. Dansară strâns îmbrățișați, părând să se topească unul într-altul, ca pentru a scăpa mai bine de privirile indiscrete.

– Dean... repetă ea.

– Ssst ! murmură el.

Ea crezu că-i simte buzele pe păr și se întrebă dacă nu i se părea.

Era atât de aproape de ea ! Trupurile lor erau lipite și evoluau în ritmul muzicii. Să danseze cu Johnny era amuzant, dar să danseze cu Dean era îmbătător, tulburător... Toate simțurile fetei erau treze și sângele-i alerga prin vene.

Robyne nu auzi că muzica se oprise. Când el îi dădu drumul din brațe, ea-l privi cu tristețe. Îi trebuiră câteva secunde ca să observe prezența Clarissei lângă Dean, cu o mână posesivă pe brațul lui.

– Johnny era atât de nerăbdător, încât am considerat că trebuie să intervin, scumpule.

Ea-i aruncă o privire provocatoare lui Dean, apoi se întoarse spre Robyne.

– De ce nu pleci, micuțo ? Prietenul tău nu te va aștepta la infinit.

Tonul ei era ușor, plăcut și total deosebit de veninul din privirea care-o făcu pe Robyne să se înfioare.

Ea-l privi pe Dean cu nesiguranță. În expresia lui nu citi tandrețe ; privirea lui era enigmatică, iar brațele care-o ținuseră înlănțuită erau acum țepene, pe lângă corp, Clarissa ținându-l de unul. Dacă el regreta intervenția acesteia, nu lăsa să se vadă nimic.

Robyne se duse lângă Johnny care discuta despre creșterea animalelor cu unul dintre vecini. El fu fericit s-o revadă, dar din comportamentul lui nu reieșea în nici un caz nerăbdare. Din contră, el își continuă conversația.

Petrecerea continuă, dar pentru Robyne orice încântare dispăruse din această noapte parfumată și fu fericită când sosi ora plecării.

Dean propuse s-o însoțească, dar Johnny protestă ; el avea mașină și Granietkop era în drumul său. Dean păru satisfăcut să cedeze. El o salută politicos pe Robyne, chiar amical, și procedă la fel cu Anna și băieții. Ca întotdeauna, Clarissa era lângă el și dădu indicații.

– Johnny, ai grijă de tinerii mei prieteni. Și fără plimbări cu Robyne, după ce coboară sora și frații ei !

Dar, când Anna și frații ei dispărură în casă, Johnny o trase pe Robyne deoparte.

— Pot veni să te văd ?

— Sigur.

I-ar fi plăcut și ei să manifeste același entuziasm spontan.

— Genial !

El se aplecă s-o sărute, dar ea făcu o mișcare bruscă și sărutul ateriză pe obraz. Johnny nu păru ofensat și spuse pe același ton amical :

— Ești o fată senzațională, Robyne. Pe curând.

Cu regret, ea privi stopurile mașinii pierzându-se în întuneric. De mult timp simțise nevoia de a fi dorită. Simțise siguranță în preajma lui Johnny, totuși, evitase sărutul. Nu era nevoie să fie în brațele lui ca să știe ; el n-o putea emționa ca Dean. Johnny era amuzant, înalt, puternic și frumos, dar nu poseda aceeași putere asupra ei. Ea nu se putea abține de la comparații. Nu era drept, știa. Dar Dean îi stăpânea toate gândurile și gândul la Dean îi trezea toate simțurile.

Ea privi cu tristețe în noapte. Nu era posibil, nu putuse să se îndrăgostească de Dean Mornay. Atracția fizică provocase pasiune. Nu putea nega, Dean era seducător. Privirea lui era suficientă pentru a-i mări pulsul, dar dragostea era cea care conta, iar sentimentele ei pentru Dean n-aveau nici o legătură cu dragostea în adevăratul sens al cuvântului.

Adevărat ? murmură o voce interioară, și trădătoare. Robyne încercă să respingă ideea, dar aceasta rezistă. Se ascundea ea de realitate ? Recunoscu adevărul : era îndrăgostită de Dean. Știa de mult timp, dar refuzase să recunoască. Poate că apăruse când el o salvase de vagabond ? Sau la prima ei vizită la Blue Mountain, când încercase să treacă drept Robert ?

În orice caz, situația era disperată. Pentru Robyne, dragostea însemna căsătorie. Iar aceasta n-avea să fie niciodată. Căsătoria lui Dean cu Clarissa nu era decât o chestiune de timp. Această femeie frumoasă și rece se instalase deja la Blue Mountain. Ea locuia acolo, iar Dean n-o ascundea. În seara asta, ea jucase rolul stăpânei casei. Toată lumea din regiune se aștepta la căsătoria lor, iar Robyne trebuia să fie înțeleaptă. Dacă putuse să se lupte cu toate adversitățile, nu putea să se resemneze că bărbatul de care era îndrăgostită nu era pentru ea ?

Când sosi data următoarei plăți, Robyne hotărî să meargă ea la Blue Mountain. Nu-l putea evita pe Dean la infinit. Era mai bine să-l înfrunte cât mai curând posibil...

Îl înșeuă pe Flash și porni la drum. Vântul îi sufla în păr și o ciufulea, dar asta n-avea importanță. În ultima vreme avea atât de rar ocazia să călărească, încât voia să profite. Ceea ce o întrista era vederea pământurilor crăpate de secetă, cerând ploaie în zadar.

Ca întotdeauna, Blue Mountain contrasta penibil cu Grenietkop, printr-o splendoare ce sfida ploaia. Dean nu se vedea pe nicăieri pe câmpuri, iar Robyne se întrebă dacă-l va găsi acasă.

Ea-şi lăsă calul în grija unui băiat de la grajduri şi se îndrepta deja spre verandă când îi văzu. Clarissa era întinsă pe un şezlong, iar Dean era aproape de ea, stând cu spatele spre Robyne.

Era pe cale să-şi facă simţită prezenţa, când îşi auzi numele în discuţia lor. Clarissa vorbea, iar fata-i simţi gheaţa din glas. Rămase pe loc, ascunsă de o tufă, cu toţi muşchii contractaţi şi aşteptând urmarea conversaţiei.

– ...E zi de plată, nu-i aşa ? După felul cum dansa cu tine în seara petrecerii, presimt că va veni chiar ea, de data asta.

Urmă o clipă de tăcere, apoi se auzi râsul ascuţit al Clarissei.

– Dragul de tine, nu ştiu cum reuşeşti să suporţi această puştoaică. Robyne devine din ce în ce mai greu de suportat. N-ar trebui să-i spui vreo două vorbe ?

Dean izbucni într-un râs grav şi amuzat. Dar Robyne nu mai aşteptă să-i audă răspunsul, dispărând în spatele casei, la fel de încet pe cât sosise. Când încălecă pe Flash, îşi dădu seama că tremură.

Era totuşi mulţumită că nu fusese zărită. Dacă şi-ar fi făcut simţită prezenţa după cele spuse

de Clarissa, probabil ei ar fi considerat necesar să se scuze, ceea ce i-ar fi sporit umilința.

Micky culegea portocalele pentru dulceață, la întoarcerea ei acasă. Robyne îl chemă, îi înmână cecul și-l trimise la Blue Mountain.

După plecarea lui, ea se întoarse în casă și se schimbă cu hainele de lucru. Îi venea să se arunce în pat și să-și plângă tot necazul și umilința, dar avu impresia că în felul acesta le-ar acorda o victorie lui Dean și Clarissei și se abținu. Ieși din casă și porni să ude culturile de dovleci care aveau deja mare nevoie de apă. Udatul culturilor era o muncă obositoare, dar avea nevoie de oboseală fizică pentru a-și liniști sufletul.

Ce proastă fusese, crezând că-i va face plăcere să-l revadă pe Dean și să-i vorbească! Și ce nebunie, să creadă că nu-i vor putea fi ghicite sentimentele! Ei și-au râs de ea, nu numai Clarissa ci și Dean. Prezentarea lui Johnny fusese pusă la cale, pentru ca el să joace rolul de antidot al pasiunii unei puștoaice.

Îl ura pe amândoi. Își bătuseră joc de ea, iar această umilință era insuportabilă. Într-un fel sau altul, avea să ajungă să-i demonstreze lui Dean că nu era o puștoaică. Nu-i va mai permite să râdă pe seama ei.

CAPITOLUL 8

Robyne nu crezuse niciodată că va munci cu atâta îndârjire cum o făcuse în ultimele luni, dar, după ce auzise comentariile Clarissei însoţite de râsul lui Dean, muncise fără oprire. Munca era singura ei preocupare. Seara cădea zdrobită de oboseală, iar dimineaţa se scula în zori.

Singurele momente de pauză erau vizitele lui Johnny. În cursul săptămânii muncea şi el, dar se vedeau sâmbăta când mergeau la cinema, la depărtare de treizeci de kilometri.

De două ori, s-a întâmplat să se întâlnească în oraş cu Dean şi Clarissa. De fiecare dată, Clarissa fu deosebit de amabilă faţă de „tânărul cuplu", cum îi plăcea să le spună. Zâmbind răutăcios, ea le spusese că sunt foarte potriviţi şi că era încântător să vadă doi tineri atât de îndrăgostiţi unul de celălalt. La fiecare din comentariile ei, Robyne răspunse cu un zâmbet impertinent, ţinându-l pe Johnny de braţ şi lăsându-i pe Dean şi Clarissa să creadă ce vor. Pentru ea era important doar să-şi ascundă

adevăratele sentimente, pentru că acestea nu se schimbaseră deloc. Făcea eforturi ca să-l privească pe Dean. Răspunsurile acestuia din urmă la comentariile Clarissei erau foare evazive, iar chipul său nu lăsa să se vadă ceea ce gândea.

Pe de o parte, munca o obosea în asemenea măsură pe Robyne încât adormea fără să se mai gândească la ceva, iar pe de altă parte, beneficiile realizate la Granietkop o încurajau să nu-şi menajeze eforturile. Veni şi ziua în care, după plata ratei ipotecii, suma rămasă nu fu neglijabilă. Robyne privea rezultatele calculelor, fără să-i vină să creadă. În sfârşit, ţipă de bucurie şi alergă la Anna.

– Robyne... ?

– Anna, am reuşit ! ţipă ea sărind într-un picior. Vom putea rebranşa apa !

Cele două fete se priveau fericite şi dansau prin bucătărie, în momentul în care apărură Micky şi Timothy. Printre râsete de bucurie, fetele le împărtăşiră vestea cea mare, iar veselia deveni generală.

Mai târziu, după-amiază, Robyne îi telefonă lui Johnny şi-l întrebă dacă o poate lua şi pe ea când va merge în oraş. Încântat de această perspectivă, Johnny îi propuse să meargă chiar a doua zi.

A doua zi dimineaţa, Robyne se îmbrăcă în pantalonii şi bluza obişnuite, dar se hotărî imediat să se schimbe, socotind ziua prea îm-

portantă, după multe luni ; poate chiar de la moartea părinților, când se treziseră fără un ban. Această zi avea poate să aducă o schimbare radicală în norocul de la Granietkop. Era o zi de bucurie, iar Robyne se hotărî să abordeze o ținută adecvată situației. Ea deschise dulapul și scoase rochia pe care-o purtase la petrecerea de la Blue Mountain. Era destul de simplă pentru a putea fi purtată ziua în oraș. Robyne o îmbrăcă și se admiră în oglindă. Rochia îi punea în valoare tenul bronzat și părul castaniu ce forma bucle strălucitoare în jurul feței. Nu se mai simțise atât de bine de multă vreme.

Un singur lucru lipsea pentru ca fericirea ei să fie deplină. Dar nu trebuia să se mai gândească la Dean. Gândurile ei trebuiau îndreptate doar spre viitor și la prosperitatea pe care Granietkop trebuia să și-o recapete. Banii aveau să fie suficienți, iar Anna și băieții vor putea merge la studii.

Dar ea ? Ce-avea să se întâmple cu ea ? Ce viitor o aștepta ? Iubea ferma, pământurile cultivate și cele lăsate încă în paragină, pe care creșteau tufișuri, terenurile mlăștinoase unde în sezonul ploios creșteau nuferi, râul, munții îndepărtați și tot ce însemna acasă. Avea să fie fericită să trăiască singură, să muncească pentru ridicarea valorii fermei și pentru a păstra un loc în care sora și frații ei

să poată veni oricând ? Acesta părea să-i fie destinul, dar nu era deloc mulțumită.

Robyne scuturâ din cap să-și alunge aceste gânduri. Dacă n-ar fi preocupat-o Dean, gândurile nu i-ar fi zburat mai departe, iar dacă avea să se lase dusă de ele, își va strica ziua care se anunțase perfectă.

Auzi sosind mașina lui Johnny și se grăbi să-i iasă în întâmpinare.

— Mmm, ești o încântare a ochilor ! exclamă el, privind-o zâmbind.

— Mulțumesc Johnny ! Această zi va fi o plăcere !

Nu-i era greu să-i răspundă la fel de călduros. El nu era Dean și n-avea să fie niciodată. Zâmbetul și spontaneitatea lui îl făceau foarte simpatic.

Drumul până în oraș păru foarte scurt, pentru că aveau multe să-și spună. Johnny parcă mașina pe strada principală, nu departe de clădirea serviciilor municipale. El avea câteva curse de făcut pentru patronul său și după ce stabiliră unde să se întâlnească, plecă fiecare pe drumul său.

Robyne se duse imediat la serviciul de distribuire a apei. Funcționarul căruia trebuia să i se adreseze mesteca gumă și se plictisea. Totul decurse excepțional, părând că acest funcționar fusese pus să-i rezolve imediat problema. Robyne ieși din biroul acestuia cu inima ușoară și o porni pe stradă.

– Robyne !

Această voce familiară o prinse nepregătită și simți cum îi dispare sângele din obraji. Apoi, obrajii i se înroșiră și pulsul i se mări, în timp ce ridica ochii spre Dean Mornay.

– Nu sunt o fantomă, Robyne.

El îi zâmbea, dar pe sub pleoapele puțin lăsate o studia cu atenție, conștient de reacția ei și căutând cauza.

– Știu !

Robyne încercă să pară nepăsătoare. Dean nu semăna deloc cu o fantomă.

– Mergi undeva anume ?

– Nu... Da...

Robyne încerca să-și stăpânească respirația.

– Cred că ai un motiv special să fii astăzi în oraș. Ești deosebit de frumoasă.

Ochii lui scânteiau, dar tonul nu lăsa să se întrevadă sinceritatea în remarca sa.

– Mulțumesc, Dean. Am într-adevăr un motiv special.

Instinctul îi dictă să-i zâmbească provocator, iar ea se supuse.

– Vrăjitoare mică, unde-ai învățat să te porți astfel ? întrebă Dean, zâmbind amuzat. Hai să luăm masa împreună și să-mi povestești ce-ai făcut în oraș.

Robyne nu uitase comentariile ironice la adresa ei și fu tentată să refuze. Dar dorința de-a fi cu el era prea mare. Siguranța pe

care-o căpătase astăzi și care încă o domina, o făcu să accepte. În aceeași zi, doi bărbați îi spuseseră că era frumoasă, bucurând-o și dându-i o stare minunată. Se simțea în stare să înfrunte orice situație, iar inima ei își dorea atât de mult prezența lui Dean.

Din fericire, restaurantul se afla foarte aproape de locul în care Johnny parcase mașina. După prânz n-avea să meargă mult și nu trebuia să-l aștepte pe Johnny. Ea nu fusese niciodată în acest restaurant, nici când părinții ei trăiau. Privi încântată în jur, la plafoanele bogat ornamentate, pereții lambrisați, aplicele de pe pereți și covoarele groase care dădeau un aspect somptuos.

Dean alese o masă dintr-un separeu și-i ținu scaunul lui Robyne.

– Ești foarte drăguț cu mine astăzi.

Robyne uitase că-și propusese să pară seducătoare și modernă, iar Dean își reținu cu greu zâmbetul.

– Cred că rochia ta frumoasă mă inspiră.

– N-ai fi ținut scaunul pentru Robert ? întrebă ea, privindu-l cu atenție.

– În nici un caz... Dar pentru un demon provocator pe nume Robyne, îmi dau toată silința.

Robyne era conștientă că discuția lor era foarte banală, dar se bucura de fiecare clipă.

– E un loc minunat, Dean. Și pe Clarissa o aduci aici ?

El o privi câteva clipe pe sub gene. Această privire tulburătoare îi urcă din nou lui Robyne sângele în obraji, făcând-o totodată să-l privească sfidător.

– Câteodată, răspunse el în sfârşit, pe un ton calm.

Făcu o pauză, continuând s-o privească, apoi o întrebă din nou :

– Te deranjează, Robyne ?

– În nici un caz. Făceam conversaţie.

Răspunsul ei ar fi fost convingător dacă nu şi-ar fi accentuat cuvintele. Dar, ea însăşi remarcase lipsa de convingere din vocea sa.

– În cazul acesta, am putea găsi subiecte de discuţie mai interesante. De ce eşti aici astăzi, de exemplu.

Robyne se gândi că puteau foarte bine continua acest mic joc. Îl privi încântată şi-l întrebă :

– După masă, ce desert luăm ?

Dean izbucni în râs şi o privi din nou, foarte atent.

– Creşti repede, mititico ! Foarte bine, o friptură şi îngheţată cu căpşuni. Îţi convine ?

Meniul i se păru excelent şi nu îndrăzni să comenteze apelativul mititico. Plăcerea păru să i se citească în privire, pentru că Dean nu-i mai aşteptă răspunsul şi făcu comanda.

De dimineaţă avusese impresia că ziua avea să fie excelentă, dar nici nu visase că va lua masa cu Dean. Ea-l privea în timp ce el con-

sulta lista de vinuri, analizându-i toate trăsăturile bine desenate pe chipul bronzat. Se înfioră, amintindu-şi contactul gurii lui pe buzele ei.

Dean era îmbrăcat cu pantaloni bleumarin şi o cămaşă crem, descheiată la guler. Robyne se simţi mândră că este însoţită de cel mai chipeş bărbat din restaurant şi judecând după privirile celorlalte femei, era clar că nu era singura de această părere.

El ridică pe neaşteptate ochii şi o surprinse privindu-l. Trebuie că se aşteptase de la bun început ca ea să-l privească, iar acum, el ridică dintr-o sprânceană.

— Ai chef să bei un vin roşu de Bordeaux ?

— Ar fi perfect, răspunse ea repede, vrând să-şi ascundă totala ignoranţă în privinţa vinurilor.

— Bine, spuse Dean.

Privirea lui Dean dezmintea gravitatea vocii sale.

Robyne ar fi fost fericită de compania lui şi fără să fi luat masa împreună. Era îndrăgostită de el, iar acum era sigură. Avea să-l iubească mereu, chiar dacă el se va căsători cu Clarissa. Nu credea că va putea vreodată să se mărite cu altcineva. N-ar fi fost cinstit din partea ei să se mărite cu un alt bărbat, când îl iubea pe Dean. Îşi mai amintea încă de ziua când fusese pentru prima dată la Blue Mountain şi încercase să treacă drept băiat, şi se

mira de schimbarea produsă cu propria persoană în acest răstimp.

Li se aduse friptura, iar Robyne o savură cu mare plăcere. Dean, însă, nu dădea semne să-i fie foame, pentru că nu mâncă mai nimic. Din când în când, Robyne ridica ochii și de fiecare dată întâlnea privirea lui Dean. Nu putea defini expresia privirii lui, dar nu era nici batjocoritoare, nici arogantă, cum s-ar fi putut aștepta. Vinul o făcu să se simtă bine și să se destindă, în pofida privirii ațintite asupra ei și care o tulburase de atâtea ori.

Masa fu debarasată de farfurii și ei așteptau desertul, când Dean reluă conversația :

– De ce ai venit astăzi în oraș ?

– Nu s-a terminat încă masa, îl tachină ea.

Îi făcea plăcere să fie ea cea mai tare, măcar o dată. Dean întinse mâna și o apucă pe a ei. Cu degetul mare, el începu să-i mângâie încheietura mâinii, făcând să i se urce un fior de-a lungul brațului. Robyne își plecă privirea și se îndreptă în scaun, pentru a nu-l lăsa să vadă efectul pe care-l produsese asupra ei.

– Haide, Robyne...

– Dar, Dean...

Ea ridică privirea și încercă să-l zâmbească poznaș, total neobișnuit pentru firea ei. Dar, în același timp, se întreba de ce să mai aștepte

– De fapt, arzi de nerăbdare să-mi spui.

– E adevărat.

Robyne inspiră adânc, ridică spre el ochii scânteind ca două pietre prețioase și-i spuse :

— Am cerut rebranșarea apei curente.

Dean nu-i răspunse nimic, dar își retrase mâna. În prima clipă, ea avu impresia că el n-a înțeles-o, dar îi văzu maxilarele crispate și privirea înghețată.

Uluită, ea nu-și luă ochii de la el. Fusese convinsă că el se va bucura. Întârziase să-i dea vestea, nu numai pentru a-l tachina, ci și pentru a crea o stare de suspans.

— Nu pari dèloc încântat !

Robyne se întrebă cum se putuse înșela în asemenea măsură asupra lui.

— Mă judeci fără să fi auzit ce am de spus ? întrebă el pe un ton politicos, dar de gheață.

— Pentru numele lui Dumnezeu, te rog, lasă tonul acesta distant.

Simțind lacrimi în ochi, Robyne își duse repede o mână la frunte.

— Dacă mă compari cu prietenul tău, nu mă mir că-ți par distant.

— Nu te comparam cu Johnny, dar, Dean... n-ai fi putut manifesta puțină mulțumire ?

— Când eu ți-am oferit totdeauna mai mult ? Nu, Robyne.

Privirea lui și tonul erau reci, în egală măsură.

— Dar ce naiba vrei să spui ?

— Nu vorbi atât de tare, te aude toată lumea.

– Nu-mi pasă, Dean. Să m-audă dacă vor. Explică-mi.

Într-adevăr, în clipa aceea nu-i păsa cine o aude, chiar dacă mai târziu avea să regrete această discuție.

– Ți-am mai spus deja ce cred despre viața voastră la Granietkop, spuse el cu voce calmă.

– Totdeauna ne-ai considerat niște puști incapabili să se descurce !

– Mai mult sau mai puțin, spuse el fără să se lase impresionat de enervarea ei. Ați încercat, nu pot să neg. Ați muncit cu o îndârjire pe care n-aș fi bănuit-o vreodată.

– Și-atunci ?

Privirea ei devenise imploratoare, în sufletul ei născându-se o mică speranță.

– Toți sunteți prea tineri. Acum, apa fiind din nou branșată, veți crede că toate dificultățile s-au terminat. Dar nu s-au terminat deloc, Robyne, nici pe departe. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să te recunoști învinsă. Această etapă este doar mijlocul de a amâna data fatidică.

– Ei poftim, credeam că ai să înțelegi...

Robyne îl privea fix, fără să-i mai pese că-i curgeau lacrimile pe obraji.

– Înțeleg foarte bine.

Pentru prima dată, vocea lui devenise mai blândă.

– Atunci, înțelegi, eu trebuie să păstrez cu orice preț ferma. Dacă nu, vom fi despărțiți.

— Într-o zi, ți-am propus găzduire, îi reaminti el calm. Propunerea este încă valabilă.

Robyne îl privi încremenită. Să locuiască la Blue Mountain din milă ? Să primească această ofertă ca pe o pomană ? Să fie obligată să-și manifeste recunoștința ? Și Clarissa ? Nu, era de preferat o grotă pe malul râului decât casa în care trăia acea femeie frumoasă și rece ca gheața. Și în plus, Clarissa ce sentimente putea avea ? Să fie relativ amabilă și asta doar în aparență ? Robyne știa, Clarissa n-o iubea. Nu va suporta, ca tânără căsătorită, să-i aibă în casă în permanență pe cei patru copii Sloan.

Dar Granietkap ? se întrebă ea. Cu ferma ei, ce intenții avea Dean ?

— Eu sunt încă dispus să cumpăr Granietkop, spuse el, parcă ghicindu-i gândul.

— Cred că ți-o dorești ca să ai din ce trăi, bănuiesc.

— Am să-ți plătesc valoarea exactă.

— Mi-ai spus deja că ești un om de afaceri, spuse Robyne crispată.

Doar cu câteva minute mai devreme, crezuse că acest bărbat va fi greu de uitat pentru ea. Avea să-l țină minte, cu siguranță, dar nu pentru părțile lui bune. Această zi avea să-i rămână adânc întipărită în memorie, pentru că Dean Mornay încercase să-i smulgă iluziile, iar ea învățase să se ferească de toată lumea.

El îi observa curios chipul ce-i reflecta conflictul interior.

– Sunt într-adevăr un om de afaceri, încuviință el.

– Și în familia mea, nu vezi decât o mână de copii pe care-i poți escroca și...

– Destul, Robyne ! izbucni el.

– Am dreptul să spun ce vreau. Încă de la început ne-ai considerat astfel, iar eu, pentru că te-am crezut altfel, am dreptul la premiul întâi, pentru prostie... Micuța Robyne, atât de tânără... Dumnezeule, m-am săturat de protecția ta !

Toți mușchii de pe fața lui Dean se contractară. Robyne, însă, nu se putea opri. Era ceva ce-o împingea să continue, cu îndrăzneală și imprudență, fără să-i pese de eventuale regrete ulterioare.

– Eram totdeauna bună când aveai de cine râde, nu-i așa, Dean ? Ce plăcere-ți făcea să vorbești despre mine cu prietena ta scumpă ! Micuța Robyne, puștoaica...

Vocea-i amuți și-l privi, îngrozită de ceea ce spusese.

– Așa deci, spuse el calm și fără urmă de stânjeneală, ai tras cu urechea.

– Evident.

Robyne îl privi sfidător și el râse, dar fără să fie amuzat.

– Cred că așa se întâmplă întotdeauna, Robyne. Indiscreții nu aud cuvinte de laudă despre ei.

– E adevărat, Dean. Dar, câteodată, e de preferat să afli adevărul. În felul acesta poţi să te fereşti de cei care-şi râd de tine. Robyne reuşise să-şi stăpânească glasul, în pofida furtunii din sufletul ei.

– Spune-mi, Robyne, ai auzit şi ce i-am răspuns eu Clarissei ?

– Era inutil.

Chelnerul le aduse desertul, iar Robyne se ridică de la masă.

– Robyne... îngheţata.

– Mănânc-o tu, Dean.

Îi stătea pe limbă să-i ureze să-i rămână îngheţata în gât, dar se abţinu. Chiar dacă era cuprinsă de disperare, ştia că o ieşire demnă va avea un efect mai mare.

Ieşi din restaurant fără să se întoarcă. Ştia, fără s-o vadă, că privirea lui Dean era batjocoritoare. Nu voia să-l lase să-i vadă râurile de lacrimi de pe obraji.

Îl văzu de la distanţă pe Johnny care-o aştepta rezemat de maşină.

– Am terminat mai devreme, îi explică el. Aşteptam să apari ca să bem o Coca-cola.

Îi văzu lacrimile şi tăcu, emoţionat.

– Robyne, ce s-a întâmplat ?

– Nimic. Hai să plecăm, Johnny, spuse ea ştergându-şi repede lacrimile.

– Bineînţeles, urcă. Păcat totuşi de Coca-cola.

În timp ce ocolea mașina, Robyne ridică privirea și-l văzu pe Dean ieșind din restaurant Văzând-o pe Robyne, se îndreptă spre ei.

Niciodată nu mai reacționase atât de prompt.

— Sărută-mă, Johnny, ordonă ea scurt.

Johnny o privi surprins.

— Aici ?

— Da !

Un zâmbet încântător îi lumină chipul lui Johnny.

— Cum vrei tu, puiule !

El se apropie de ea, o îmbrățișă și o sărută pe obraz. Robyne își trecu brațele în jurul gâtului lui și-și ridică fața spre buzele lui. Ea-l simți cum înțepenește de uimire, apoi răspunzând cu ardoare invitației.

După câteva clipe, Robyne se îndepărtă discret și ridică privirea. Dean era acolo, nemișcat, la doar câțiva pași de ei. Privirea-i era dură, de nepătruns și buzele crispate. În pofida dorinței care-o împinsese să-i ofere acest spectacol, Robyne se simți stânjenită.

Robyne își mușcă buza și-i spuse :

— Ne deranjezi.

Ar fi dorit să-și poată stăpâni emoția și să-și păstreze atitudinea sfidătoare.

— Dacă demonstrațiile de dragoste în mijlocul străzii îți fac plăcere, atunci continuă, te rog.

Spunând acestea, el se întoarse și plecă.

Robyne se trase un pas înapoi, iar brațele-i căzură de-a lungul trupului, privind în urma lui Dean care dispărea la colțul străzii.

– Ce-a însemnat asta ? întrebă Johnny, curios.

– Nimic.

Ochii ei mari exprimau disperarea.

– Mi-a plăcut, spuse el luând-o de mâini și trăgând-o spre sine. Dar Robyne își eliberă mâinile.

– Nu, te rog...

– Sărutul acesta a fost destinat ochilor lui Dean Mornay ?

Robyne îl privi, uluită de amărăciunea din vocea lui.

– N-ai să înțelegi...

– Ba. Ai dreptate. Hai să bem o Coca.

Era lucrul de care simțea că n-are nici o nevoie. Îi fusese stricată toată ziua și-și dorea doar să se întoarcă acasă. Fu cuprinsă de remușcări pentru că se folosise de Johnny pentru a se răzbuna pe Dean. Johnny se purtase drăguț cu ea și nu meritase acest tratament.

Se forță să-i zâmbească.

– Bine, unde mergem ?

Cafeneaua era plină de tineret, iar majoritatea îi fuseseră colegi de școală. În condiții normale, ar fi fost încântată să-i reîntâlnească. Ar fi stat cu plăcere de vorbă cu ei și ar fi comentat ultimele noutăți. Deși Granietkop nu era foarte departe, ea nu-i revăzuse de foarte

multă vreme, din cauza eternelor ei preocupări.

Şi totuşi, acum, în mijlocul lor fiind, îşi dorea să plece. Îi păru neinteresant zumzetul discuţiilor din jurul ei. Era de vină starea în care se afla, sau se maturizase prea mult şi se îndepărtase de vechii ei prieteni ? Muzica pop ce izvora dintr-un tonomat o făcea s-o doară capul.

Se întrebă ce va crede Johnny dacă-i va cere să plece. Acum se despărţiseră. Robyne discuta cu fostele ei colege de clasă, iar Johnny vorbea cu o fată blondă, pe care Robyne n-o cunoştea. Johnny nu părea deloc nemulţumit de companie, sau de ambianţă.

În sfârşit, Robyne reuşi să-i prindă privirea şi-i făcu un semn discret spre uşă. Cu regret, el se despărţi de fata blondă şi se întoarse la Robyne. În felul său, se răzbunase pe Robyne, pentru felul cum ea-l tratase. Robyne îşi apăsă tâmplele cu degetele. Această dimineaţă se anunţase bună, iar ea abia aştepta acum să se termine. Viaţa ei părea să se complice.

CAPITOLUL 9

Johnny nu vorbi deloc în timp ce mașina mergea prin orașul ale cărui trotuare erau mărginite de tufe înflorite. Ieșiră repede din oraș. Robyne privea câmpurile de pe marginea șoselei, plantate cu tutun, legume și fructe, întrebându-se când va ajunge Granietkop să-și recapete prosperitatea.

Johnny părăsi drumul asfaltat și porni pe un drum lăturalnic, iar Robyne nu fu deosebit de mirată. Se trezi la realitate când Johnny trase mașina sub un copac, se întoarse spre ea și o luă în brațe. N-avu timp să pună întrebări sau să protesteze, înainte ca gura lui Johnny s-o acopere pe-a ei. Johnny era de-o agresivitate nebănuită.

El își ridică ochii și-o privi.

— Îți place ? întrebă, privind-o cu ochi în care parcă se dezlănțuise o furtună.

— Nu... știu... reuși ea să se bâlbâie.

— Mai devreme nu-ți displăcea, îi reproșă el cu voce răgușită.

— Nu înțelegi, izbucni ea, întrebându-se cum și ce să-i explice.

– Poți fi sigură ! Preferi demonstrațiile în public ? Sau Dean Mornay era motivul ? Ce voiai să-i demonstrezi ?

– Johnny...

Nu știa cum să iasă din această situație în care ajunsese împinsă doar de dorința de a se răzbuna.

– Aștept !

Chipul lui Johnny exprima amărăciune și-și înfipsese degetele în brațele ei, făcând-o să sufere.

Robyne începu să se teamă. Nu crezuse că Johnny poate deveni violent. Probabil încerca să se răzbune pentru că ea-și bătuse joc de el. Degetele lui continuau să-i provoace durere, el o privea furios, iar ea nu mai era sigură de reacțiile lui.

– Nu răspunzi ? insistă Johnny.

– Da, încercam să-i demonstrez ceva lui Dean, dar, Johnny, încearcă să înțelegi...

– Urmărești un vis... Un bărbat bogat ca el nu poate fi interesat de tine.

Robyne se înfioră.

– Știu. Dar ascultă, Johnny, nu e deloc ceea ce crezi... Domnul Mornay m-a jignit și probabil am vrut să i-o plătesc... te rog, iartă-mă, șopti ea, încercând să zâmbească.

– Din moment ce între voi doi nu e nimic... De fapt, nici n-ar putea fi. În curând, el se va însura cu Clarissa.

– Da, Johnny, știu.

Robyne nu mai putea suporta situația în care se afla, nici discuția și ar fi vrut să se întoarcă acasă.

– Mi-a plăcut acest sărut și mi s-a părut că și tu l-ai apreciat, Robyne.

– Da, răspunse ea cu prudență.

Johnny o luă din nou în brațe și o strânse cu putere.

– Dovedește-mi, puiule. Îmbrățișează-mă.

Era mai mult un ordin decât o cerere. Johnny îi apărea într-o altă lumină. Faptul că erau singuri în mijlocul naturii o incită pe Robyne să-i facă jocul, cel puțin pentru moment.

Ea-l îmbrățișă, el o strânse la piept și-o sărută. Johnny se dovedea mai puternic decât își imaginase ea. Buzele lui exprimau pasiunea, ca și trupul. Robyne închise ochii și încercă să-i răspundă, simțind că, într-un fel, îi era datoare. Emoția lui însă n-o impresionă, întrebându-se cum era posibil ca simplul contact al unui bărbat s-o încânte, iar sărutul altuia să nu însemne nimic pentru ea, decât un contact fizic. Fiind în brațele lui Johnny, se gândi la vremea trecută de când începuse să-și dorească a fi femeie.. Dacă l-ar fi cunoscut pe Johnny mai devreme cu atâtea luni, poate că ar fi reacționat altfel. În viața ei însă apăruse Dean, făcând-o să depășească perioada copilăriei. Era îndrăgostită de el, chiar și acum... și poate că n-avea să-l mai revadă niciodată.

– Minunat !

Johnny își regăsise buna dispoziție și o privea zâmbindu-i. Robyne îi zâmbi, dar se întrebă dacă Dean se lăsase înșelat de stratagema ei.

— Nu trebuie să ne oprim aici, spuse repede Johnny, zâmbind încântat.

Robyne fu luată prin surprindere și-l privi uluită.

— Ce... vrei să spui ?

— Trebuie să ne căsătorim. Ce zici ?

— E cam devreme, obiectă ea.

Robyne nu voia să-l indispună, dar avea nevoie de timp de gândire.

— Și eu sunt de aceeași părere, dar ascultă, puiule, ar fi soluția ideală... M-am gândit că va trebui și eu să mă așez la casa mea, iar tu, singură, nu vei putea face Granietkop să devină prosperă. Împreună, vom reuși să facem din ea o fermă extraordinară.

— Asta-i tot ? întrebă ea privindu-l curioasă.

— Haide, Robyne, spuse el puțin stânjenit.

Nu-i scăpase sensul întrebării și continuă :

— Bineînțeles că nu-i tot. Noi ne-am plăcut încă din seara petrecerii de la Blue Mountain. Ești o fată senzațională și ne înțelegem bine, nu crezi ?

Fără să-i spună nici un cuvânt de dragoste, cel puțin era cinstit. Pentru el Granietkop era o tentație. Dacă Robyne nu l-ar fi întâlnit pe Dean, poate că ar fi putut trăi fericită cu Johnny. Amândoi erau tineri, sănătoși, având

amândoi aceeași dragoste pentru pământ. Multe căsătorii fericite erau bazate pe mult mai puțin. Era nebună pentru că-și dorea o dragoste romantică ? Că o atrăgea un vis de nerealizat ce-l strica viitorul ? Dean nu putea intra în calculele ei. Nu putuse intra niciodată, iar astăzi, mai puțin ca oricând. Era foarte probabil ca ea să poată face o alianță fericită cu Johnny, ceea ce putea aduce profit întregii sale familii.

– Ce răspuns îmi dai, puiule ?

Johnny o privea atent, așteptând răspunsul cu nerăbdare.

– Îmi este imposibil să mă mărit cu tine, Johnny, spuse ea cu regret în glas. Îmi pare rău...

– Robyne...

Din nou, Johnny o trase spre el, o strânse în brațe și o sărută. O sărută pe gât cu buzele-i fierbinți, împins de dorință, într-o încercare disperată de a o convinge cu demonstrația lui de dragoste.

Când se îndepărtă de ea, pe chipul lui se citeau efectele sărutului.

– Asta nu înseamnă nimic, nu-i așa ? Privirea morocănoasă îl făcea să pară mai tânăr..

– Nu e vina ta, Johnny, răspunse Robyne cu blândețe. Îmi placi mult, crede-mă.

Amărăciunea de pe chipul lui dispăruse total.

– Robyne, vrei să te gândești la cererea mea ?

Chipul îl făcea să pară acum foarte tânăr, lipsit de siguranță și nefericit.

— Da.

Știa foarte bine că n-avea să se căsătorească niciodată cu el. Orice căsătorie îi părea foarte puțin probabilă, dar fu destul de înțeleaptă să nu-l refuze categoric, pentru a nu-l jigni. Poate că și el știa că răspunsul fusese decisiv, dar nu era cazul să-i atingă mândria.

Johnny își reluă locul pe scaunul șoferului, continuând să o privească.

— Ești o fată foarte frumoasă, Robyne, spuse el încet.

Robyne și-l imagină imediat, cum avea să arate peste ani.

* * *

Să aibă din nou apă curentă însemna pentru ei o fericire fără seamăn ; apă pentru irigarea câmpurilor, pentru culturile de dovleci și pentru culturile experimentale ale lui Robyne, cu roșii și marcovi.

Era apă în țevile ce alimentau casa ; pentru bucătărie, baie, apă ce putea fi băută fără a mai fi fiartă. Trebuia să fi fost lipsiți de ea, pentru a-i aprecia adevărata valoare. Plăcerea de-a fi în cadă, înconjurată de baloane de săpun, era inegalabilă.

Se terminaseră drumurile fără sfârșit până la râu și înapoi, cu găleata.

Robyne făcea deja planuri. Pământurile nedefrișate puteau fi cultivate de-acum. Dean

fusese alungat la periferia gândurilor, iar ea se putea concentra asupra rezolvării problemelor legate de Granietkop, pentru a-i reda prosperitatea de altădată.

Încă se mai ruga pentru ploaie. Lunile de secetă reduseseră pământurile la o pulbere calcinată, devenită aridă. Ploaia era absolut necesară pentru a reda viață solului. În așteptarea ploii, cu apa din țevi, puteau continua să spere.

Sosi ziua plății și Robyne îl trimise pe Micky la Blue Mountain, știind că ea nu este așteptată acolo. La întoarcerea fratelui său, ea îl întrebă despre Dean.

– Era cam întunecat la față, răspunse băiatul, privind gânditor.

– Cum adică ?

– Foarte cu picioarele pe pământ. Nu s-a purtat deloc ca în seara petrecerii.

Micky ridică din umeri.

– De fapt, ce contează... mi-a dat chitanța, ceea ce mă interesa de fapt.

– Da.

Robyne nu intenționa să-l mai întrebe ceva, dar nu se putu abține.

– Și Clarissa ?

– N-am văzut-o, dacă asta te interesează.

Nu putea afla mai mult. Întrebarea ei fusese inutilă și oricum, nu avea nevoie de Micky pentru a cunoaște răspunsul. Clarissa era bine instalată la Blue Mountain, iar ea, nu doar o

Dată se întrebase de ce Dean şi frumoasa blondă nu se căsătoriseră încă. Sau poate ea era naivă. Era evident că ei aveau să se căsătorească, totuşi, căsătoria n-avea să aducă o schimbare prea mare. Ei trăiau deja împreună, iar căsătoria era doar o modalitate de a legaliza această legătură.

Trebuie că aşteptau momentul potrivit. Clarissa poate că era în divorţ, sau poate era un alt obstacol ? Unirea lor legală, se gândi ea din nou. Nu, nu era inocentă din acest punct de vedere. Sigur, se culcau împreună. Încercă să nu se mai gândească. Ideea i se părea penibilă. Ziua era caldă încă, iar pe cer nu se vedea nici un nor. Urletele lui Micky o făcură pe Robyne să alerge spre casă. Primise un telefon de la spital. Cineva o luase pe Anna cu maşina pentru a o aduce acasă, iar pe drum avuseseră un accident. Anna fusese aruncată din maşină prin parbriz.

Câteva minute mai târziu, erau în jeepul de care lui Robyne îi era groază, săltând pe drumul ce ducea spre şosea. Când ajunseră pe şoseaua asfaltată, fata se uită la ceas : deja trecuseră zece minute de la primirea telefonului.

Anna era examinată de medici, după cum le spusese o infirmieră. Nu se ştia încă prea mult, dar rănile puteau fi serioase.

Continuând drumul spre oraş, Robyne vedea înaintea ochilor chipul Annei. Doamne, ai

grijă de ea ! se rugă Robyne. Să nu fie în stare gravă !

Înainte de a li se permite să intre în rezerva Annei, o infirmieră veni să le vorbească.

– Sora voastră se va restabili, le spuse aceasta cu multă blândeţe. Dar contuziile sunt grave, iar acum se află încă în stare de şoc.

– Putem s-o vedem ? întrebă Robyne.

– Într-o clipă.

Robyne îşi dădu seama după glasul femeii că ceva nu era în ordine.

– Nu ne-aţi spus tot...

Privirea înţelegătoare şi plină de milă a infirmierei trecu de la chipurile albe ale băieţilor la figura lui Robyne.

– Voiam să vă pregătesc.

– Dar ne-aţi spus că se va vindeca !

– Da, răspunse aceasta, iar după un moment de ezitare, continuă. Este desfigurată.

– Nu ! reuşi Robyne să spună, simţind că va leşina. O mână puternică o susţinu.

– Aşază-te !

– Da, mulţumesc, am să-mi revin, e din cauza şocului...

Robyne reuşi să zâmbească strâmb.

– Vă rog, spuneţi-mi, cât este de desfigurată ?

– Nu este total desfigurată şi nu este fără speranţă. Chirurgia estetică a făcut progrese mari şi oricum, ai să vorbeşti cu medicul care o îngrijeşte. Mă tem că este vorba de o operaţie ce va trebui făcută repede.

– Înțeleg, spuse Robyne, simțindu-se paralizată.

– Înțeleg că v-ați pierdut părinții, domnișoară.

– Da.

Urmă un moment de liniște, apoi sora începu din nou să vorbească, pe un ton schimbat.

– Îmi este foarte neplăcut, domnișoară Sloan, să vă vorbesc despre bani, mai ales într-un asemenea moment, dar trebuie să știți cum stați.

Sora menționă o cifră mai descurajantă decât cele mai rele așteptări ale lui Robyne, reducând-o pe aceasta la tăcere.

– Dacă nu este posibil... vom încerca, poate, să aranjăm altceva...

Robyne nu mai ezită nici o clipă.

– Sora mea trebuie să beneficieze de toate tratamentele de care are nevoie. Nimic nu trebuie precupețit pentru vindecarea ei. Iar în privința banilor...

Își recăpătă repede glasul și spuse pe nerăsuflate :

– Vom avea cu ce plăti.

Observă sclipirea de admirație din ochii sorei, apoi fură conduși în rezerva Annei.

Deși fusese pregătită, Robyne fu profund răvășită de chipul mic ce zăcea pe pernă. Ochii Annei erau închiși, iar peste tot erau tuburi și bandaje.

Ei se apropiară de pat şi Anna deschise ochii ce-i semănau cu ai lui Robyne, dar privirea îi era zăpăcită din pricina şocului.

— Robyne, am... avut accident.

Vocea-i suna stins, iar Robyne trebuia să fie foarte atentă pentru a auzi şi înţelege ce spunea.

— Ştiu, scumpa mea, dar ai să te faci bine.

Robyne mângâie mâna mică ce se odihnea pe cearşaf şi Anna închise ochii.

Urmă o tăcere lungă, apoi Anna deschise ochii, de data asta plini de lacrimi.

— Faţa mea...

Deci înţelesese. Robyne îşi privi fraţii care stăteau de cealaltă parte a patului. Băieţii erau livizi. Micky se străduia să nu plângă, iar Timothy avea pe obraji două râuri de lacrimi.

— Anna, scumpa mea, figura ta se va aranja.

Robyne avea un nod în gât, dar trebuia să-şi liniştească sora cu orice preţ.

— Înţelegi ? Am vorbit cu infirmiera. Ai să te vindeci.

Trebuia, decise Robyne. Privind chipul bandajat, refuză să se gândească la posibilitatea ca Anna să rămână desfigurată pentru tot restul vieţii. Nu Anna, ea care era atât de dulce. Se vor găsi banii necesari.

Înainte de terminarea vizitei, Robyne se strecură afară, lăsându-i pe Micky şi Timothy cu sora lor. Spitalul nu era departe de birourile municipalităţii, iar treaba pe care-o avea de

făcut nu putea să dureze mult. Plătise în avans, cu doar câteva zile mai devreme, o sumă importantă, pentru o factură de apă. Retrăgându-i, Robyne puse banii cu grijă în poşetă. Banii deveniseră mai importanţi ca niciodată.

La întoarcerea ei în rezerva spitalului, Anna dormea. Medicul care o îngrijea era la căpătâiul acesteia şi fu încântat s-o întâlnească pe Robyne. Acesta îi confirmă ceea ce-i spusese infirmiera. Anna se afla în stare de şoc, dar avea să-şi revină într-o zi sau două. În privinţa figurii ei, medicul se arătă încrezător în intervenţia chirurgicală estetică, în urma căreia aveau să dispară toate urmele accidentului.

Cei doi băieţi dovediră un calm neobişnuit pe drumul de întoarcere. Îşi iubeau mult sora, dar vederea ei în acea stare îi afectase profund.

– Ne vom descurca, Robyne ? întrebă Micky după un timp.

– Da, răspunse ea.

Robyne ştia foarte bine la ce făcea aluzie fratele ei.

– Într-adevăr ?

– Poţi fi sigur.

Răspunsese apăsat, dând dovadă de o siguranţă pe care n-o simţea deloc.

– Bine, spuse Micky, mă gândeam cu groază că Anna va fi nefericită pentru tot restul vieţii.

Băieţii o crezuseră, iar Robyne se simţea zdrobită de greutatea responsabilităţilor, ceea

ce nu era pentru prima dată. Familia ei considera firesc ca ea să rezolve toate problemele ce se iveau. Şi ea dorea ca totul să se rezolve. Încrederea pe care ei o aveau în ea le dădea o stare de siguranţă, care ei îi lipsea. În multe situaţii, ca şi astăzi, se simţise singură şi neputincioasă, dorindu-şi să aibă sprijinul cuiva mai puternic decât ea. Fără să vrea, se gândi la Dean. Era ceva în privirea lui sigură şi în bărbia hotărâtă, care inspira forţă şi încredere. Robyne avea sentimentul că el nu trebuia să-i dezamăgească pe cei la care ţinea. El n-avea să-şi dezamăgească niciodată soţia. Să fi considerat Clarissa că i se cuvine asta, sau ştia că e cea mai fericită femeie din lume ?

Robyne trebuia să facă rost de bani, iar această sarcină era şi mai grea, pentru că era urmărită de imaginea figurii bandajate a surorii sale, iar redobândirea frumuseţii acesteia depindea de bani. Nu se gândea la suma ce trebuia cheltuită pentru Anna ci la dobândirea ei şi la continuarea exploatării fermei. Fără Granietkop, n-ar fi putut face nimic.

Făcuse deja un pas în strângerea banilor, dar o speria ceea ce avea să urmeze mai târziu.

Soarele era la asfinţit când ea ajunse la Blue Mountain, iar proprietatea era scăldată într-o lumină aurie, făcând şi mai evidenţi munţii ce dădeau numele proprietăţii. Lui Robyne nu i se păruse niciodată această proprietate atât de frumoasă. N-o mai impresiona prin efi-

cienţă ci prin frumuseţe, făcând-o să se gândească la vremea când şi Granietkop avea să fie la fel de frumoasă şi prosperă.

Dean era la grajduri, aplecat asupra unui cal bolnav pe care-l mângâia pe crupă. Dean n-o auzi pe Robyne venind, iar ea putu să-l observe în linişte cum mângâie calul cu degetele lungi şi fine.

Părul des îi căzuse pe frunte şi vorbea cu animalul cu o blândeţe de care Robyne nu-l crezuse capabil.

Dean se întoarse brusc, simţindu-i dintr-o dată prezenţa. O privea printre pleoape şi Robyne îl văzu încruntându-se. Recunoscând-o, chipul lui sever se îmblânzi şi-i zâmbi. Robyne îl văzuse foarte rar zâmbind şi fu impresionată

– Robyne !

El se ridică şi se apropie de ea, prinzând-o de braţ. Părea foarte încântat s-o vadă şi nimic din atitudinea lui nu lăsa să se întrevadă amintirea scenei din restaurant, când Robyne îl lăsase singur, apoi îl obligase pe Johnny s-o sărute pentru a-l pune într-o situaţie stânjenitoare. Robyne simţi o clipă de fericire.

– Ce surpriză !

– Da... aveam să-ţi spun ceva, începu ea cu voce nesigură.

– Sper să fie o veste bună.

Cu siguranţă, o tachina în mod indirect, pentru incidentul petrecut în restaurant şi care-i era proaspăt în memorie.

– Dean...

Trebuia să-şi formuleze cererea, dar nu ştia cum să înceapă.

– Pari îngrijorată, Robyne, micuţa mea.

Iarăşi „micuţă" şi implicaţiile lui detestabile, se gândi ea. Totuşi, nu intenţiona să-l indispună, comentând din nou această temă, nu acum, când erau în joc atâtea lucruri.

– Dean, voiam...

Tăcu din nou. Mâna lui bronzată o apucase de bărbie, obligând-o să-l privească. Era foarte aproape de ea şi o domina, ca de obicei. Robyne se întrebă dacă avea s-o sărute, dar fu decepţionată când el o lăsă.

– Nu ştiu ce ai să-mi spui, dar poate să mai aştepte până ajungem în casă.

– Va trebui să-ţi vorbesc în faţa Clarissei ? întrebă ea fără să se gândească.

– Nu.

În ochii lui întunecaţi apăru o luminiţă.

– În cazul acesta, e bine.

Se simţea puţin stânjenită, dar Dean nu făcu nici un comentariu pe drumul spre casă. Ea-i simţea foarte puternic prezenţa şi nu înţelegea de ce. Ce magnetism exercita asupra ei ? Cu toate îndoielile şi grijile pe care le avea, era plăcut impresionată de prezenţa lui lângă ea. Nu crezuse niciodată că va avea o asemenea reacţie.

El o lăsă în salon şi se duse să se schimbe. Clarissa nu se arătă şi Robyne se întrebă de ce.

Poate plecase pentru câteva zile, sau avea o migrenă şi se culcase. În orice caz, Robyne se bucură de absenţa femeii atât de frumoase şi de reci, care i-ar fi putut face vizita şi mai dificilă.

Ea fu impresionată de eleganţa simplă a salonului. Mai intrase şi altă dată în această cameră, dar prezenţa Clarissei o dominase. Camera era elegantă şi nu era pretenţioasă, impresia generală fiind de confort.

Întorcând capul, îl văzu pe Dean în pragul uşii şi avu impresia că stătuse acolo şi o privise.

— Îmi place camera, spuse ea cu voce calmă, dar nemulţumită că-şi simţea obrajii arzând.

— Sunt mulţumit că-ţi place.

Inima ei începu să bată cu violenţă sub privirea lui Dean.

— ...Cred că n-ai venit să-mi vorbeşti despre mobila din salon, Robyne. Spune-mi de ce ai venit.

— Da. Ei bine...

Îl privi o clipă, apoi îşi lăsă ochii în jos, pentru a-şi ascunde îngrijorarea.

— Despre ce este vorba ? întrebă el privind-o pe sub gene.

— Dean, eu...

O clipă îl privi cu disperare, apoi reuşi să vorbească, spunând totul foarte repede.

— Nu mai pot face plăţile. Cel puţin pentru o vreme.

Fără să răspundă, Dean continuă s-o privească. Trăsăturile lui nu lăsau să se ghicească nimic din ceea ce gândea, iar Robyne nu-i bănui reacția.

– Mă amâni cu plata ? făcu ea o nouă încercare.

– Îmi ceri o amânare ? întrebă el pe un ton glacial.

– Totdeauna am plătit la dată fixă, în toate aceste luni.

Robyne îl privea fără să-i vină să creadă ce auzise. Banii n-aveau mare importanță pentru el, iar ea avea să-i plătească toate datoriile.

– Nu se pune în discuție suspendarea plăților.

– Și... și dacă nu plătesc o dată ?

– Cunoști consecințele.

Robyne îl privea uluită, cu buzele tremurând. Dean vorbise pe un ton sec și nervos.

– Vrei să spui... Nu, doar n-ai să apelezi la sechestru !

– Nu uita, te-am avertizat, sunt un om de afaceri.

Robyne îl fulgeră cu privirea.

– Ești ființa cea mai detestabilă pe care-o cunosc.

Cu fiecare clipă, Robyne se înfuria mai tare.

– ...Știu de ce te porți astfel, Dean Mornay !

– A, da ?

Pe chipul lui apăru un zâmbet, dar ochii rămaseră la fel de enigmatici.

– Poți să fii sigur. Ți-ai dorit încă de la început să intri în posesia pământurilor noastre și abia aștepți să sar o plată, ca să pui sechestru pe Granietkop și s-o lipești la pământurile tale.

– Dacă-mi știi motivele, nu te interesează punctul meu de vedere.

Robyne era prea furioasă ca să-și pună întrebări asupra tonului straniu al vocii lui Dean.

– Exact ! Ei bine, domnule Mornay, nu-ți face probleme din cauza plăților. Vor fi făcute la vremea stabilită. Orice s-ar întâmpla, n-ai să pui mâna pe Granietkop.

Robyne sări în picioare și porni spre ușă, dar Dean o apucă de braț.

– O clipă, Robyne.

– Nu !

Robyne încercă să-și elibereze brațul, dar Dean o ținea bine, iar contactul cu el o tulbura din nou.

– Lasă-mă să plec !

– Imediat, Robyne... îmi ascunzi ceva.

– Ce... vrei să spui ?

Vocea lui autoritară o prinsese nepregătită.

– Ai dificultăți financiare în acest moment ?

Ochii lui cenușii încercau să-i citească gândurile, vrând să afle mai mult.

– Ce fel de dificultăți ?

– Eu de unde să știu dacă tu nu-mi spui nimic ?

I-ar fi putut răspunde : „Da, sora mea a avut un accident și am nevoie de bani pentru a

plăti operațiile estetice, pentru că altfel, Anna va rămâne toată viața desfigurată".

Nu putut însă să-i spună. Poate că el s-ar fi lăsat înduplecat, dacă ar fi aflat adevărul, consimțind la amânarea plăților și poate chiar i-ar fi dat el niște bani. Robyne nu voia însă nici să-i fie datoare nici să-i stârnească mila. Atitudinea lui sfidătoare, da, învățase s-o suporte, dar mila lui Dean Mornay, nu, niciodată !

– Nu, Dean. N-am probleme. Îmi pare rău că te decepționez.

– Mă crezi un căpcăun !

El îi vorbise amuzat deși privirea îi rămăsese severă.

– Da, chiar ești. Trebuie să plec, Dean. Îmi eliberezi brațul ?

– Scutește-mă de sarcasmele tale.

Mâna care o ținea de braț o trase mai aproape. Simțind trupul lui Dean, o cuprinse din nou tulburarea.

– Spui adevărul, Robyne ?

– Bineînțeles.

Făcând un efort să-și stăpânească glasul, Robyne îl privi cu inocență.

– De ce mi-ai spus că n-ai să poți plăti ?

– Pune pe seama întoarcerii norocului !

– Despre care nu vrei să vorbești ?

– Nu cu tine.

De ce simțea o asemenea dorință de a-l jigni când de fapt, abia aștepta să ajungă din nou în brațele lui ?

Câteva clipe, se priviră intens. Robyne îi văzu zvâcnind un mușchi pe maxilar, dar privirea-i rămase dură și plină de amărăciune. Inima ei începuse să bată nebunește, iar Robyne se întreba dacă el avea să-și dea seama.

— Îți place să mă tachinezi, îi reproșă el. Dar nu te-ai gândit niciodată că mergi prea departe ?

— N-ai de ce să te temi. Puterea e de partea ta.

— Bineînțeles, dar cred că puterea mea este cea care-ți place.

El o trase la piept cu brutalitate și puse stăpânire pe buzele ei fără pic de tandrețe. În pofida furiei care-o stăpânea, ea se simți cuprinsă de dorință. Încercă totuși să se apere, dar de fapt, se apăra de ea însăși, pierzând lupta. Se lăsă în voia lui Dean, fără să se gândească la ce face.

Dean o lăsă brusc ; respira puțin mai repede, dar privirea lui era plină de dezamăgire.

— Cum ți-am spus, îți place forța. La revedere, Robyne. Aștept cu nerăbdare cecul.

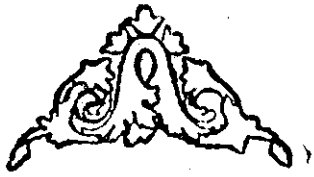

CAPITOLUL 10

Robyne se întoarse acasă epuizată. Era copleşită de accidentul Annei, de grija banilor ce trebuiau scoşi de undeva, peste care se suprapusese reacţia lui Dean la cererea ei. Cel mai tare o şocase reacţia pe care-o avusese la mângâierile lui Dean, după felul în care o tratase.

Ce-o apucase ? se întrebă ea cu disperare. Nimic din ceea ce citise n-o pregătise pentru nebunia care-o apucase. De ce-o trădase trupul când raţiunea îi spunea că omul de care se îndrăgostise nu-i merita dragostea ? Când o luase în braţe, nu se mai gândise la nimic şi fusese cuprinsă doar de dorinţă. Raţiunea-i revenise după aceea, simţindu-se ruşinată şi umilită.

Nu intenţiona să-l mai vadă vreodată pe Dean. De-acum, Micky avea să ducă cecurile la Blue Mountain. Dacă avea vreodată să-l întâlnească în drumurile ei, avea să-şi facă o datorie de onoare din a-l ocoli.

Totuşi, problemele financiare nu erau rezolvate. Banii necesari operaţiei estetice erau indispensabili şi trebuia găsit un mijloc de a continua să plătească regulat ipoteca. Mai mult ca niciodată, se întrevedea riscul de a pierde Granietkop.

Rămăsese o unică posibilitate la care până acum refuzase să se gândească, dar situaţia era gravă şi n-avea de ales.

Aşteptă seara şi după ce băieţii se culcară, merse în camera ei şi scoase din ultimul raft al garderobului cutia de bijuterii a mamei sale. Cu degete tremurătoare, ea puse cheia în broască.

Pe catifeaua neagră şi petrecut pe un lanţ de aur, era un smarald ce începu să scânteieze în lumina tremurătoare a lămpii cu petrol. Străbunica lui Robyne îl primise cadou de nuntă, apoi îl dăduse fiicei sale, cerându-i să-l transmită în acelaşi fel, fetelor familiei. La moartea mamei sale, Robyne moştenise acest smarald şi hotărâse că dacă ea nu se va mărita niciodată, să-l dea Annei în ziua căsătoriei ei.

Smaraldul era o bijuterie de familie şi vânzarea lui era de neconceput. În pofida dificultăţilor şi grijilor, bijuteria nu trebuia să servească scopurilor mercantile. Totuşi, Robyne avea s-o facă.

Se apropie de fotografia mamei sale, ţinând smaraldul în mână. Ce-ar fi gândit Amy Sloan, mama şi bunica ei, dacă ar fi aflat intenţia lui

Robyne ? Chipul senin din fotografia cu ramă de piele părea s-o privească. Toate femeile care fuseseră în posesia pietrei ar fi iertat-o, mai mult încă, ar fi aprobat-o.

Convinsă că gestul ei disperat era ultima soluție, Robyne plecă a doua zi să amaneteze bijuteria. În timp ce piatra era evaluată, Robyne părea foarte calmă, reușind să-și stăpânească emoțiile. În sfârșit, tranzacția se termină, dar bărbatul de la casa de amanet părea intrigat în fața bijuteriei vechi și de valoare. El nu făcu nici un comentariu, dar se arătă foarte interesat de identitatea lui Robyne și de felul cum intrase ea în posesia pietrei.

Robyne oftă ușurată când părăsi magazinul cu aer închis, deși era cuprinsă de tristețe. În magazin discutase pe un ton sigur și afirmase că se va întoarce să răscumpere bijuteria, deși era convinsă că nu se va mai întoarce niciodată. Doar cu un noroc extraordinar avea să dobândească banii necesari răscumpărării smaraldului.

Încercă să lupte cu deprimarea. Nu avusese alte soluții și slavă Domnului, avusese piatra de vânzare ! Fără ea, n-ar fi putut asigura banii necesari îngrijirilor surorii sale și n-ar fi putut păstra Gramietkop.

*

* *

După două zile, Robyne și băieții se duseră în vizită la spital. Anna era tot bandajată, dar

starea ei era mai apropiată de normal și se bucură să-i vadă. Robyne îi confirmă că va beneficia de toate îngrijirile necesare și că problema banilor era rezolvată. Ochii Annei se umplură de lacrimi, iar Robyne nu mai regretă vânzarea smaraldului. Oricum, nu era decât o piatră. O piatră foarte frumoasă, foarte prețioasă, dar nu se putea compara cu importanța chipului unei fete încântătoare.

Ziua fusese istovitoare. Ei nu putuseră pleca la spital decât după terminarea treburilor de la fermă. La întoarcere, băieții plecaseră direct la culcare. Era târziu de-acum, iar Robyne stătea pe marginea patului, contemplând fotografia părinților. Era atât de obosită, încât îi era greu și să se dezbrace. Rememoră toate evenimentele apărute după decesul părinților și promisiunea făcută mamei sale, de a păstra familia unită.

Absorbită de gânduri, Robyne n-auzi bătăile din ușa de la bucătărie. Când ușa dormitorului ei se deschise, sări în picioare.

— Dean !

Silueta înaltă se opri în prag.

— Cum ai intrat ?

— Ușa nu era încuiată. Ochii săi întunecați erau total lipsiți de blândețe. Ar fi putut intra oricine.

— La Granietkop nu vine nimeni.

— Nu fi naivă. Îmi amintesc bine că ți-am mai spus să încui seara ușile. Când ai să renunți la această imprudență ?

– Nu mai sunt un copil, Dean.

– Ai un fel foarte bizar de a-ți arăta maturitatea.

Chipul lui Dean era crispat și pe el se citea furia. Robyne nu-l înțelese și se gândi că făcea aluzie la altceva.

– Ce vrei să spui ?

Dean nu-i răspunse imediat. O studie atent, observând pulsul rapid la baza gâtului și ochii încercănați de oboseală și grijă.

– Asta, răspunse el în sfârșit, pe un ton neutru. Băgă apoi mâna în buzunar și scoase o cutie plată de bijuterii.

– O, nu !

Era inutil să deschidă cutia pentru a ști ce conține.

– Trebuie că știi ce este.

– Bineînțeles, spuse Robyne cu voce stăpânită.

– Atunci, explică-mi.

Îi venea greu să-și păstreze sângele rece în fața lui și în situația în care se afla, dar știa foarte bine că nu trebuia să dea semne de slăbiciune în fața acestui bărbat, pentru a nu fi strivită de el. În plus, cu ce drept îi punea atâtea întrebări ? Smaraldul fusese al ei, iar acțiunile ei nu-l priveau.

– Aș putea foarte bine să-ți explic, dar n-am chef ! îl sfidă ea.

– Nu glumi, Robyne, vreau neapărat o explicație.

– N-ai nici un drept să-mi impui ceva. Ai intrat în casa mea, ca şi când ai fi avut dreptul. N-ai nici un drept ! N-am să-ţi dau socoteală. Smaraldul îmi aparţine.

– Inexact, acum este al meu !

– Cum ? Am spus că mă voi întoarce să-l răscumpăr. N-avea dreptul să-l vândă.

– Nu trebuie să ai niciodată încredere în cei cărora le amanetezi ceva.

– Cum ai aflat ?

– Eram sigur că va veni ziua în care vei începe să faci prostii. Am dat instrucţiuni clare la casa de amanet pentru cazul în care vei ajunge acolo.

– Mereu mi-o iei înainte, spuse ea simţindu-se neputincioasă.

– Aşa crezi ? Dean schimbase tonul. De ce nu mi-ai spus nimic despre ce s-a întâmplat cu Anna ? Tonul vocii lui era grav, iar privirea lui o impresionă pe Robyne.

– Ca să nu-ţi imaginezi că aş vrea să profit de compasiunea ta. În plus, înainte de toate, eşti un om de afaceri. Mi-ai spus-o de multe ori şi nu văd de ce ţi-ai fi schimbat părerea aflând despre accidentul Annei.

– Ai fi putut totuşi încerca.

– Da, aş fi putut, dar n-aveam nevoie nici de tine, nici de mila ta.

Robyne crezu că-l văzuse crispându-se, dar o puse pe seama imaginaţiei pentru că în clipa următoare, Dean era foarte stăpânit, iar în ochii lui nu se putea citi nimic.

– Chiar mă detești.

– Exact, replică ea imediat. La ce te așteptai ?

– Din partea ta, la nimic. Discuția mi se pare ridicolă. Poftim smaraldul, Robyne, eu plec.

– Tu... l-ai răscumpărat pentru mine ? spuse ea uluită și cu voce tremurată.

– După cum vezi.

– De ce ?

Cu sufletul la gură, Robyne aștepta răspunsul. Dorea din tot sufletul să-l audă spunând ceea ce dorea ea să audă.

– Pentru că n-ai nici un drept să-l vinzi.

El vorbise pe un ton sec și Robyne avu neplăcutul sentiment că el îi ghicise gândurile.

– Piatra aparține familiei tale și n-ai dreptul să-ți lași fetele fără el.

Dean îi întinse cutia.

Eu nu voi avea niciodată fete, își zise ea... nu fără tine. Și cu tine n-am nici un viitor posibil, după cum mi-ai spus deja.

– Nu-l vreau.

– Ba da, ia-l.

– Nu mă poți obliga.

– Ți-am mai arătat deja cum procedez, spuse el zâmbind. Mi-ai apreciat metodele ? Vrei din nou să mă provoci ?

– Nu, bineînțeles că nu.

– Nu poți fi cinstită nici măcar cu tine, nu-i așa ?

Robyne simți că-și bătea joc de ea.

– Am să-ți arăt ceea ce aștepți, Robyne.

Robyne se trezi în brațele lui, strâns lipită de trupul lui Dean. Încercă să întoarcă obrazul, dar el puse stăpânire pe gura ei. O sărută cu pasiune, fără menajamente, obligând-o să deschidă gura. Robyne se simți mistuită de un foc și mai mare decât ultima dată când fusese în brațele lui. Logica o părăsi, lăsând locul simțurilor. Uită că era în brațele lui Dean Mornay, cel care o umilise mereu. Nu simțea decât că era femeie și că-l voia pe acest bărbat de care era îndrăgostită.

Mâna lui Dean se strecură pe sub cămașă, alunecând pe spatele-i gol, mângâind-o mereu și găsindu-i sânul. Robyne încremeni, nu mai respiră și-l trase mai aproape, înlănțuindu-l cu brațele.

Când Dean o luă de mâini și o îndepărtă de el, Robyne îl privi mirată și decepționată.

– Știi ce faci ?

Robyne nu-i răspunse.

– Dacă mă hotăram să te am, acum, ai fi putut face ceva ca să mă împiedici ?

– Aș fi putut țipa, răspunse ea abia șoptit.

– Nu ți-aș fi lăsat această posibilitate, iar tu o știi bine. Frații tăi dorm ca niște heruvimi, i-am văzut. Aș fi putut să te iau cu mine, fără ca ei să afle.

– Și ce te reține ? spuse ea fără să gândească.

Dean își recăpătă suflul, iar Robyne crezu o clipă că o va lua din nou în brațe, dar el făcu un pas înapoi.

— Ai să fii o femeie extraordinară, după ce ai să crești, Robyne. Până atunci, însă, fii prudentă. Ești o tentație puternică pentru un bărbat cu sângele fierbinte.

Robyne îl văzu întorcându-se și plecând spre ușă.

— Du bijuteria la bancă, o sfătui el. Are valoare prea mare pentru a nu fi păstrată la loc sigur ; ai putea rămâne fără ea.

El se opri în pragul ușii ; ochii lui aveau acea expresie batjocoritoare pe care ea o detesta atât de mult, iar pe buze îi flutura un zâmbet.

— ...În privința plăților... n-am să-ți fac probleme o vreme.

Ce om straniu, se gândi Robyne, după ce el închise ușa. Bătăile inimii se potoliseră. Vag, bănuia motivele pentru care Dean reacționase astfel. Se aflase despre accidentul Annei și probabil se aflase și vizita ei la casa de amanet. Dacă Dean era om de afaceri, avea cu siguranță și o sensibilitate specială ; nu voia să fie acuzat că pune banii înaintea nefericirii altora. Dacă eq-i aprecia demersul, o făcea la justa valoare ; un simplu gest.

*

* *

Într-o după-amiază, la sfârșitul verii, Robyne se opri din lucru și-și îndreptă ochii spre cerul

innorat. De luni de zile aştepta ploaia, dar în zadar. Astăzi era foarte cald şi aerul era de nerespirat. Era un calm apăsător, de-a dreptul enervant. Nici păsările nu mai cântau, presimţind furtuna care se apropia.

Robyne fusese cu băieţii s-o vadă pe Anna. Ea era aşezată în pat şi le povestea cu încântare despre succesul operaţiei estetice. Văzând rezultatele, Robyne nu regretă eforturile făcute pentru a o supune celor mai bune tratamente. Anna avea să părăsească spitalul în curând, iar la ieşire, avea să fie la fel de frumoasă ca înainte de accident.

Acum, Robyne spera să poată termina treburile înainte de căderea nopţii, pentru că se întorseseră târziu de la spital. Micky era la una din extremităţile proprietăţii, încercând să culeagă fructele înainte de a fi prea coapte, iar Timothy îşi ajuta sora la udat.

Robyne privea cu speranţă cerul de plumb ce făcea atmosfera apăsătoare.

Golise o găleată când primele picături de ploaie căzură pe pământul uscat. Trebuia o ploaie zdravănă să ude pământul care sugea fiecare picătură de apă. Amândoi îşi întoarseră chipurile spre cer, aşteptând răcoarea picăturilor pe obraji, pe frunte şi în gurile deschise. Se priveau râzând, picăturile de ploaie amestecându-se cu lacrimile din gene.

Primul tunet îi readuse la realitate. Câteva clipe mai târziu, fulgerele începură să brăzdeze

cerul și un nou tunet se auzi. Furtuna începea acum cu violență tropicală. Robyne și Timothy își luară gălețile și fugiră spre casă. Ajunseră în bucătărie uzi până la piele, apa șiroind din hainele ude pe pardoseala roșie.

— Ce-ar zice Anna dacă ar vedea în ce stare i-a ajuns bucătăria ? întrebă Timothy.

Începură amândoi să râdă din nou. Nu se mai temeau să vorbească despre ea ; vindecarea surorii lor era sigură acum.

Priviră prin fereastra bucătăriei ploaia ce dispărea imediat în pământul însetat.

Dintr-o dată, Robyne își reaminti de Micky. Bucuria căderii ploii o făcuse să nu-i observe lipsa.

Cu inima cât un purice, se întoarse spre Timothy.

— L-ai văzut pe Micky ?

— Nu...

Băiatul plecă brusc de la fereastră ; chipul lui reflecta tot atâta îngrijorare cât și al surorii sale.

— Poate că e în casă...

Porniră prin toată casa strigându-l pe Micky.

— E încă afară, trase Timothy concluzia firească.

— N-are unde să se adăpostească...

Robyne își duse o mână la cap.

— ...nu se poate adăposti sub copaci, e furtună...

— Ce facem ? întrebă Timothy.

– Nu putem face nimic, spuse Robyne privindu-l cât e de palid.

Ea încerca să se stăpânească, să pară sigură pe sine, dar era cuprinsă de o teamă paralizantă.

– Micky e destul de mare. Trebuie să fie pe drumul de întoarcere...

Nici unul nici celălalt nu-şi exprimă gândul: şi dacă nu era pe drumul de întoarcere ?

Minutele treceau, iar Micky nu apărea. Robyne şi Timothy erau lipiţi de fereastră. Bucuria de a vedea ploaia dispăruse şi se gândeau doar la fratele lor.

– Plec să-l caut, spuse Timothy dintr-o dată.

– Nu !

Robyne îl apucă de braţ.

– Nu poţi pleca şi tu. Cred că avem nevoie de ajutor.

– Ai putea să-l suni pe Johnny, propuse Timothy.

De ce nu spusese Dean ? Băieţii simţiseră hotărârea ei de a nu-l mai lăsa pe Dean să se amestece în treburile familiei ei ?

– Da, e o idee.

Robyne se îndreptă spre telefon. Ridică receptorul şi formă numărul fermei unde lucra Johnny, dar se opri şi puse receptorul în furcă. În caz de urgenţă, putea avea încredere într-o singură persoană.

– Am să-l sun pe Dean, spuse cu voce uşor tremurată...

– Plec imediat, îi răspunse vocea hotărâtă de la celălalt capăt al firului. Îţi trimit toţi oamenii disponibili.

Urmă o clipă de tăcere ; Robyne era incapabilă să vorbească.

– Robyne ! Robyne... mă auzi ? urlă el.

– Da.

– Atunci, ascultă-mă, iubirea mea. Noi pornim în căutarea lui Micky, dar te rog, rămâi pe loc. Nu face vreo prostie.

Ea-l auzi închizând telefonul, dar rămase cu receptorul în mână.

– Robyne ! Plângi ? spuse Timothy speriat.

– Eu ?

Îşi trecu palma pe obraji şi simţi lacrimile. Nu-şi dăduse seama că plângea.

– Ce s-a întâmplat ? Nu vrea să ne ajute ?

– O, ba da. O, Timothy, îmi pare rău. E ridicol, dar nu mă pot abţine.

Uşurarea. Da, plângea de uşurare că găsise sprijin la cineva mai puternic. Acesta trebuia să fie motivul plânsului ei, nu putea fi altul. Dean se arătase foarte practic. În vocea lui nu fusese amabilitate. Totuşi, îi spusese „iubirea mea"... ceea ce nu însemna nimic altceva decât un mod de a i se adresa şi de a o face să-l asculte.

Robyne se întoarse la fereastră, dar nu reuşi să vadă nimic altceva în afară de ploaie. Rafalele biciuiau casa, pământul şi făceau să sune acoperişul ca o baterie de tobe. Fulgerele sfâşiau cerul şi tunetele zguduiau pământul.

Robyne se întoarse brusc de la fereastră și porni spre camera lui Micky. Desfăcu repede patul și pregăti pijamaua, apoi plecă la bucătărie, puse apă pe foc și se întoarse la fereastră. Tot nimic. Simțea nevoia să iasă. Își amintea de promisiunea făcută lui Dean, dar nu mai putea suporta să stea fără să întreprindă nimic.

— Plec, îi spuse lui Timothy.

— Merg și eu.

— Nu, rămâi aici !

— O, Robyne, te rog !

Timothy o privea cum se încalță și se îmbrăcă.

— Nu, Timothy, spuse ea ferm. Trebuie să rămână cineva aici.

Mașina se conducea greu. Ploaia transformase drumurile nisipoase în mocirle în care roțile alunecau, iar jeepul înainta cu greutate. La volanul mașinii, Robyne îl căuta cu privirea pe Micky. Prin furtuna dezlănțuită era greu de crezut că-l va zări, dar spera s-o vadă el...

Ajunse în fața unui perete de pietre și nori de care nu mai putea trece. Ploaia năruise colina învecinată peste drum. Peste câteva zile, drumul avea să fie uscat și împreună cu frații săi, va veni să degajeze locul, dar până atunci, nu putea face nimic. Mașina ar fi putut eventual să treacă peste obstacol, dar ea nu se simți în stare să încerce.

Rămase pe loc, întrebându-se ce avea de făcut. I se părea că nu are decât o soluție : să

dea mașina înapoi, până într-un loc destul de lat, în care să poată întoarce ca să se ducă acasă. Era însă foarte departe și nu putea abandona.

Întrezări o altă posibilitate. Își încheie impermeabilul și coborî, lăsând mașina pe loc. Își zgârie genunchiul încercând să urce peste pietroaiele care formau obstacolul, apoi regăsi drumul. Se îndreptă prin norai spre extremitatea estică a proprietății. Furtuna își făcea de cap, dar Rabyne ținea bine drumul.

Nu se aștepta să fie prinsă de umeri și răsucită pe loc. Țipă speriată :

– Dean !

– Proasto, ripostă acesta, furios. Unde dracu' te gândești ?

– Îl caut pe Micky.

– L-am găsit.

Ea mai mult îi citi cuvintele pe buze decât îl auzi, în urletul furtunii. Se simți teribil de ușurată și ar fi vrut să afle mai multe dar Dean o apucă de mână și o trase după el.

Ea nu putea merge la fel de repede ca el. Norolul i se lipea de ghete, făcând fiecare pas să fie din ce în ce mai dificil. Ar fi vrut să-l roage să meargă mai încet, dar o privire aruncată asupra chipului lui o opri. Nu mai era stăpânul de la Blue Mountain, bărbatul încântător și politicos pe care-l cunoscuse. Părea mai curând o străveche divinitate a furtunii, cu chipul sălbatic, întunecat și furios. Părul ud i

se lipise de frunte, iar în ochi îi juca o lumină pe care ea n-o mai văzuse niciodată.

El se întoarse o dată, nemulțumit că trebuia să tragă de ea. O singură privire îi lămuri situația. Robyne nu se așteptase să-l vadă oprindu-se. El o ridică în brațe și-și reluă drumul.

– Dean...

– Taci ! Situația e și-așa destul de delicată.

Robyne nu mai avu curajul să vorbească. Își lăsă capul pe pieptul lui și-și băgă fața în deschizătura impermeabilului lui, sperând că el nu-și va da seama. Bluza lui aspră era caldă și impregnată de miros bărbătesc. Simțea bătăile inimii lui Dean și mișcarea mușchilor lui la fiecare pas.

Nici Clarissa nu-i putea lua aceste clipe, se gândi ea cu bucurie. Mersul prin furtună, amintirea forței extraordinare a lui Dean și acest sentiment delicios de a se găsi în brațele lui erau evenimente pe care n-avea să și le poată șterge din memorie.

Ajunseră la mașina lui Dean și ea se întrebă cum reușise el să treacă, acolo unde ei îi lipsise curajul s-o facă. El o urcă în mașină și trecu la volan. Momentele de vis petrecute în brațele lui trecuseră și ea reveni la realitate.

– Și Micky ? întrebă ea repede.

– E la adăpost.

Chipul lui era la fel de furios ca înainte.

– Unde l-ați găsit ?

– Nu departe de locul indicat de tine. L-au dus la Blue Mountain.

– La Blue Mountain ? întrebă ea pe un ton nesigur.

– Era mai aproape.

– A...

Robyne se trezi parcă dintr-un vis ; acest om salvase fratele.

– O, Dean... Dean, mulţumesc ! Cum aş putea vreodată...

– Lasă !...

Tonul lui sec o întrerupsese în mijlocul mulţumirilor. Robyne îl privi fără să înţeleagă, apoi murmură :

– Eşti supărat.

– Nici nu ştii câtă dreptate ai !

Dean se întoarse spre ea cu ochii scânteind de furie.

– Ţi-am cerut să rămâi pe loc şi să nu faci vrec prostie !

– Nu puteam sta degeaba. Te rog... Dean... înţelege-mă.

– Nu te pot înţelege deloc, Robyne. Faci atâtea lucruri ridicole şi la fiecare pas întâmpini numai greutăţi.

O privi ţinându-şi buzele strânse.

– ...Ei bine, am intenţia să pun capăt tuturor acestor lucruri.

– Cum ?

Ea-şi ridică ochii spre el, simţind că-i tremură sufletul şi privindu-l cu ochi mai verzi ca niciodată.

– Vă veţi muta la Blue Mountain, toţi patru.

– Nu.

Robyne îşi ridică bărbia, sfidându-l cu privirea.

– N-am să te las să pui mâna pe Granietkop.

– Dar eu nu vreau Granietkop, fetiţă ridicolă. Nu înţelegi ?

– Atunci... ce vrei ? întrebă ea după un lung moment de tăcere.

O cuprinse tulburarea, iar când privirea lui Dean coborî spre ea, inima începu să-i bată cu putere, roşi puternic şi buzele începură să-i tremure. El o măsură încet cu privirea, din cap până-n picioare.

– Pe tine, răspunse el cu blândeţe.

– Vrei să spui...

Robyne nu înţelegea, sau mai bine zis, nu îndrăznea să înţeleagă.

– Dean... Încă de la început, când erai foarte puţin dispus să cazi la învoială... spuneai că am putea fi ca acasă la Blue Mountain.

– Te voiam sub acoperişul meu, Robyne. Mă gândeam... poate...

El se opri, apoi continuă :

– Nu mi-a plăcut niciodată să ştiu la Granietkop o bandă de puşti.

Iar : „o bandă de puști". Ce nebunie din partea ei să spere câteva clipe ! In ochii lui Dean, ea nu era decât o puștoaică.

— Totdeauna m-ai considerat un copil, nu-i așa, Dean ? îi reproșă ea cu amărăciune în glas.

— Totdeauna ? accentuă el cuvântul. Apoi zâmbi răutăcios. N-aș zice. Au fost momente...

Dean o privi provocator și ea simți cum roșește.

— Au fost momente când am văzut în tine o femeie frumoasă și seducătoare.

Robyne simți că nu mai poate să respire : frumoasă și seducătoare. Și totuși, spusese : „au fost momente..." Nu voia să spună mai mult.

— Îmi spui totuși „micuță", riscă ea.

— O vorbă de alintare. Dacă ți-aș fi spus altfel, te-aș fi pus pe gânduri.

Zâmbetul dispăru de pe buzele lui Dean.

— Robyne, aș vrea să știu... îți par prea bătrân ?

— O, nu ! exclamă ea din toată inima.

— Sunt cu mult mai în vârstă decât tine.

— Îmi plac mai mult bărbații maturi. De aceea par o puștoaică stânjenitoare.

— Ah, iarăși ! Data viitoare, când mai tragi cu urechea, ascultă toată conversația, Robyne, scumpo. Dacă ai fi ascultat tot, ai fi aflat adevăratele mele sentimente față de tine.

– Totuşi, nu mi le-ai spus niciodată. Inima-i bătea foarte tare şi nu-i venea să-şi creadă urechilor.

– Adevărat ?

El schiţă un zâmbet, îşi trecu braţul pe după umerii ei şi o trase lângă el.

– Ai accepta să vii la Blue Mountain, Robyne ?

– Şi Clarissa ? obiectă ea scurt.

– Nu mai e acolo de câtăva vreme. N-a fost niciodată mai mult decât o prietenă a cărei insistenţă devenise stânjenitoare.

Dean o privea întrebător.

– Aşadar, scumpa mea, ai să vii ?

– Pentru a mă supraveghea mai bine ?

Intrebarea era o glumă, firește. Robyne auzise cuvintele pe care le aşteptase îndelung, cu mare nerăbdare, cuvinte la care visase. Acum însă, nu mai visa...

– Şi acesta ar fi un motiv, dar mai ales pentru că vreau să fii soţia mea. Nu pot să trăiesc fără tine, Robyne.

Robyne nu mai ezită. Ochii ei reflectau sentimentele inimii ei şi-i aduseră lui Dean confirmarea de care avea nevoie.

– Te iubesc, murmură ea.

– Şi eu... de la început... din clipa în care te-am văzut luându-te la bătaie cu vagabondul : Robyne, nu Robert !

– Dar ştiai ?

— Bineînțeles ! Ți-ai jucat bine rolul, dar nu aveai alura necesară. Nu mai încerca să treci drept băiat... Ești prea feminină, micuța mea.

Pentru prima dată, adjectivul n-o deranjă ; se lăsă în voia sărutărilor lui fierbinți. De-acum, „micuță" însemna „scumpă".

SFÂRȘIT

THE BEST

Robyne sau Robert? Cine ar fi putut ghici? Îmbrăcat în blugi, cu un maiou de bumbac având mânecă scurtă, sub o claie de păr în totală dezordine și privind cu ochi scânteietori, acest personaj lăsa să se vadă o energie extraordinară și o hotărâre inflexibilă, gata să lupte împotriva oricărei furtuni, pentru a păstra și a face să prospere, după moartea părinților, ferma familiei.

— O bandă de puști, spusese Dean Mornay, puternicul vecin al lui Robyne și al fraților și surorilor sale — de asemenea creditorul lor.

Îl va putea ea face să se răzgândească? Și nu se va transforma ea în acest timp?

Contactul cu acest trup îi trezi toate simțurile. Nu tusese niciodată atât de aproape de un bărbat și n-avusese niciodată această senzație ciudată, acolo, unde trupurile lor se atingeau.

ISBN 973-580-179-5

Lei 3920 + 80 T.L. = 4000